

அரசுநிலையன் இடுப்பள்ளத் குச்சுவார்சுள்

குமாரலங்கம் ரஞ்ஜிதமார்

320
ஏந்த
SL 1 PR

Political Science
Year 12th 1998 batch
R. H. L. College

KARTHIGESU SIVATHAMBY
M.A. (SL), Ph. D. (Birm.), D.Litt. (Honoris Causa)
Professor Emeritus, University
Co-ordinator, Review and up-Keamumugam Tamil Sangam
Official Languages Commission, Sri Lanka

320
300
S/L/P/R

நாலூட்டி

* இந்நால்,

23324

எனது அன்புத் தந்தையின்
பசுமை குன்றா நினைவுகளுக்கு !

கொழும்புத்
தமிழ்ச் சங்கம்
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க நாலகத்திற்
திரு/திருமதி/கெல்வி
பொற. க. வெந்தை
அவர்கள் நன்கொடையாக அளித்து
திகதி.....

அரசறிவியலின்
அடிப்படைத்தத்துவங்கள்
தொகுதி I

கு. ரஞ்ஜகுமார், B. A. (Hons.)
அரசறிவியல் விரிவுவரையாளர்,
பொருளியல் துறை,
யாழ்ப்பாணப் பரிகலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்,
இலங்கை.
1990

**Basic Principles of
Political Science**

Volume I

K. Ranjakumar, B. A. (Hons.)
Lecturer in Political Science,
Department of Economics
University of Jaffna,
Jaffna,
Sri Lanka.
1990

நூலின் பெயர்	:	அரசுறவியலின் அடிப்படைத்தக்குவாங்கள்
		தொகுதி 1
ஒசிரியர்	:	குமாரலிங்கம் ரஷ்ஜுருமார் அரசுறவியல் விவரேயான், பொருளியல்துறை, யாற்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாற்பாணம், கிளங்கை.
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பு	:	கிரண்டாவது
பக்கங்கள்	:	171 + vii
ஈண்டு	:	டிசம்பர் 1995
பதிப்புரிமை	:	நிறுமதி ச. குமாரலிங்கம்
வெளியீடு	:	ஸ்ரீ ஸங்கா புந்தகசாலை 234, காங்கேசன் டூரை வீதி, யாற்பாணம்.
விலை	:	125/-

Title of the Book	:	Basic Principles of Political Science
Author	:	Volume I Kumaralingam Rar. skumar Lecturer in Political Science Department of Economics University o Jaffna, Jaffna, Sri Lanka. Tamil
Language	:	Seconed
Edition	:	171 + vii
Pages	:	
Date of Publication	:	1995 December
Copyright	:	Mrs. S. Kumaralingam
Publisher	:	Sri Lanka BookDepot 234, K.K.S. Road, Jaffna.
Price	:	125/-

பொருளாடக்கம்

தொடக்கவுரை	i
அனிந்துரை	iii
என்னுரை	iv
I. ✓ அரசுறவியலும் அதன் அனுகுமுறைகளும்	1 — 22
அரசுறவியல் - அரசுறவியற் கற்கைநறியின் வளர்ச்சி அரசுறவியல் ஒரு விஞ்ஞானமாகுமா? - அரசுறவியல் அனுகுமுறைகள்	
II. ✓ அரசும் அதன் தோற்றும்பற்றிய கோட்பாடுகளும்	23 — 74
அரசு - நவீன அரசு - அரசின் தோற்றும்பற்றிய கோட்பாடுகள் - தெய்வீகக் கோட்பாடு - தந்தைவழிக் கோட்பாடு - தாய்வழிக் கோட்பாடு - சமுதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாடு - பலவந்தக் கோட்பாடு - பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாடு - மாக்சிசக் கோட்பாடு	
III. ✓ இறைமை	75 — 95
இயல்புகள் - இறைமைக் கோட்பாடுகள்	
IV. ✓ வலுப்பிரிவினையும் அதன் பிரயோகமும்	96 — 117
வலுப்பிரிவினை - வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாடுகள் - ஐக்கிய அமெரிக்காவில், பிரித்தானியாவில், பிரான்சில் வலுப்பிரிவினையின் பிரயோகம்	
V. ✓ அரசியல் திட்டமும் அதன் வகைப்பாடுகளும்	118 — 140
அரசியல் திட்டம் - புராதன, நவீன அரசியல் திட்ட வகைப்பாடுகள்	
VI. ✓ சமஷ்டி ஆட்சியுறை	141 — 167
சமஷ்டியின் இயல்புகள் - ஒற்றையாட்சி முறையிலிருந்தும் வேறுபட்டுக்கொள்ளும் வழிமுறைகள் - சமஷ்டி முறையின் வளர்ச்சி - சமஷ்டி முறை நிலவுவதற்கான குழநிலைகள் - சமஷ்டி முறையின் பிரச்சினைகள்	
உசாத்துணை நூற்பட்டியல்	168 — 171

தொடக்கவுரை

தமிழருக்கும் அரசியலுக்குமிடையிலான தொடர்பு மிகத் தொன்றும் வாய்ந்ததொன்றாயினும் அது சமூகத்தியாக எப்போதுமே எல்லா வர்க்கத்தினரையும், எல்லாத் தரப்பினரையும் அரவணனத்திருந்த தெனக்கூறமுடியாது. அரசியல்மட்டத்திற் பங்களிப்புச் செய்தவர்கள், அரசு வம்சங்களுக்குப் புறம்பான நிலைகளிற்கூட, உயர் வர்க்கத்தினராகவும் உயர் குடும்பங்களைச் சார்ந்தவர்களாகவும்தான் காணப்பட்டனர். முடியாட்சி நிலைய பழைய அரசியல் முறைமையின்கீழ்த்தான் இந்த நிலையென்றால் நவீன அரசியல் முறைமையிற்கூட இது பெருமளவு வேறுபடவில்லை.

இலங்கையிற் பிரித்தாவியராட்சிக் காலத்தில் மக்கள் அரசியல் அலுவல்களிற் பங்குகொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் படிப்படியாக அதிகரித்துச் சென்றிருந்ததுடன் நாடு குதந்திரம் பெற்றிருந்து பிரதி நிதித்துவ மக்களாட்சியும் மலர்ந்திருந்தது. எனினும் வசதிபண்டத்த தமிழரே அரசியல் அலுவல்களில் அதிகாவு பங்குகொள்ள முன்வத்தோர். சாதாரண தரத்தைச் சேர்ந்த ஏனைய மக்கள் அவர்களைச் சார்ந்து இயங்குவோராகப், பெரும்பாலும் தேர்தற்காலங்களில் மாத்திரம் கூயிர்த்தெழுவோராகக் காணப்பட்டனர். அரசு வியல் கல்வி மட்டத்திற்கானும் தகுந்தளவு அங்கோரத்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை. 1970கள் வரை இலங்கையின் பல்கலைக்கழகங்களில் அது ஒரு தனியான பாடத்தெறி என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை.

1970களின் நடுப்பகுதியளவிலிருந்து தமிழர்தம் அரசியல் இலங்கை அரசியலின் ஒரு நிர்ணயிப்புக் காரணியாகப் படிப்படியாக வளிமை பெற ஆரம்பித்திருந்தது. அதையுமினிட முக்கியமாகத் தமிழர் அரசியல் என்பது உயர்மட்டங்கள், வசதி படைத்த வர்க்கம் என்ற நிலைகளிலிருந்து கீழ்நங்கிச் சாதாரண தரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாற், குறிப்பாக இளைஞர்களாற் கொண்டு நடாத்தப்படுவதொன்றாக மாற முற்பட்டிருந்தது. இன்றுவரை அதன் பல்வேறு பரிமாணங்களை நாம் இனம் கண்டுகொள்ள முடிந்தாலும் தமிழர்தம் அரசியலும் நிர்வாகமும் பெருமளவு மக்கள்மய்ப்படுத்தப்பட்டிருப்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

இவ்வாறான ஒரு குழலில் அரசு வியலின் தத்துவங்களையும் விபரங்களையும் பக்கங்மய்ப்படுத்துவதும் அவசியமானது. அதுவிடயத்தில் யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் பங்கு தலையாயதொன்றைவாம். அதனை நிறைவேற்றும் வகையில் அரசு வியல் விரிவுரையாளர் குமாரவிங்கம் ரஞ்ஜிகுமார் அவர்களின் இந்துல் அமைத்திருக்கின்றன.

கின்றது. அரசு வியலின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் எனிய தமிழ்நடையில் இங்கு முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

திரு. ரஞ்ஜிகுமார் ஒரு சிறந்த அரசு வியல் மாண்வர் மாத்திரமினரித் தான் கற்றவற்றைத் தமிழ்மக்கள் சார்ந்தோருக்கு விளக்கிக் கூறும் ஆற்றலும் மிக்கவரென்பதை இந்துல்மூலம் நிருபித்திருக்கின்றார். அவருடைய ஆசிரியன் என்ற வகையில் இது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியையும் மனதிறைவையும் தருகின்றது. இந்துல் முதலாவது தொகுதி எனக்கு குறித்தமைமூலம் தமது பங்களிப்பு நிறைவறவில்லை அது தொடரும் என்பதை அவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். நூலின் அடுத்த தொகுதியை அரசு வியல் மாணவரும் ஏனையோரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருப்பெரன்பதிற் சந்தேகமில்லை. இந்த நூலின் பிற தொகுதிகள் மாத்திரமன்றி, அரசு வியலின் வேறுபட்ட மட்டும் களிலிருந்து அதன் பலதரப்பட்ட அம்சங்களையும்பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்களின் வரிசை திரு. ரஞ்ஜிகுமார் அவர்களிடமிருந்து ஊற்றெடுக்க வேண்டுமென்று வாழ்த்துகின்றேன்.

வி. நித்தியானந்தன்
விவசாயப் பொருளியற் பேராசிரியர்
விவசாயப்படம்,
கிளிநொச்சி,
இலங்கை.

18-12-1990

அனிந்துரை

அரசியலும் அரசியற் கருத்துக்களும் வெளுவிரவாக மாறிவரும் காலமிது. நீலன தொடர்புசாதனங்கள் முவரியாக கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் அசரக்தியில் ஏற்படுகின்றன. இதனால் கற்கை நெறிகளும் ஆராய்ச்சித் துறைகளும் பல்கிப் பெருகியுள்ளன. அந்த வகையில் அரசரியியற் புறையில் ஆராய்ச்சிகளும், வெளி யீடுகளும் பெருகிவருகின்றன. புதிய அனுகுழுறவுகளும் கோட்பாடுகளும் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

எனினும் எமது தழுவில் கிடைன வளர்ச்சி இன்னாமும் மந்துக்கதியிலேயே உள்ளது. மேலெநாட்டு வளர்ச்சியைக்கண்டு ஏங்குபவர்களாக உள்ளோமே தனிர் அந்த வழியில் நாம் செல்லவோ, புதிய அனுகுழுறவுகளைத் தோற்றுவிக்கவோ இயலாதவர்களாக உள்ளோம். இதற்குப் பொருளாதாரத்தடை ஒன்றே காரணமெனக்கூற இயலாது. நம்மிடையே அதற்கான உர்துச்சுத்தியும் ஆரோக்கியமான துழுநிலவையும் தில்லாமையே ஆகும். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களும் ஆசிரியர்களும் தமக்கு இன்று விடைத்திருக்கும் சந்தர்ப்பத்தினைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி துக்கிவாய்ந்த ஆராய்ச்சிகளைச் செய்வதோடு நூல்களையும் பெருமளவில் வெளியிடவேண்டும். நமது மன்னின் சிறப்பையும் மக்களின் நுனித்தன்மையையும் உலகற்றியசெய்ய இதுவே வழியாகும்.

திரு. குமாரலிங்கம் ரஞ்ஜிதுமார் யாத் பல்கலைக்கழக பொருளியல் புறையில் அரசரியியல் சீறப்படுக்கலை மாணவர்களுக்குப் பயின்று பெருமானது விரிவுரையாளர்களுக்குப் பணிபுரிகின்றார். அவர் தமது கடமையின்போது மாணவர்களின் தேவையை மனதிற்கொண்டு முதலாம் வருட அரசரியியல் மாணவர்களுக்குப் பயன்படுவதையில் அரசரியிலின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் என்ற இந்துலினை எழுதி வெளியிடுகின்றார். அரிஸ்டாட்டில் காவத்திலிருந்து ஆராய்ப்பட்டுவரும் கிளஷப்படை அரசியற் கோட்பாடுகளை புதிய கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்திருப்படுகின்றார். கிடை பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றி உல்லையில் விடையங்களை விளக்கிக்கொள்ள முற்படும் எவ்வாறு மாணவர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் பயன்படுமென நம்புகின்றேன். குமாரலிங்கம் ரஞ்ஜிதுமாரின் இந்துலி வெளியிடும் முயற்சி வெற்றியளித்து அவர்மேலும் புதிய நூல்களை ஏழுதவேண்டுமென விரும்புகின்றேன்.

கலாநிதி. எஸ். கே. எஸ். நாதன்
தலைவர், பொருளியல்துறை,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

யாழ்ப்பாளைம்,
இலங்கை.
18-12-1990

என்னுரை

சமூகம்பற்றிய அறிவியல்களில் ஒன்றாகிய அரசரியியல் ஆணுவோர்-ஆளுப்படுவோர்க்கு இடையிலான உறவுகள்பற்றிய கல்வியாகும். மிகத்தெளிவாக இவ்வாறு கற்றுமுடிந்தாலும் அக்கற்றகைதெறியின் நோக்கமும் உள்ளடக்கமும் செயற்பரப்பும் விரிவானது. (அத்தியாயம் ஒன்று இதனை ஆய்வுசெய்கின்றது.) இவ்வாறான மிக நீண்ட கற்கைப் பரப்பின் அடிப்படைகளின் விவரந்தைப் பற்றியதே இந்துலாகும். மாறாக அரசரியியின் அடிப்படைகள் யாவற்றையும் இந்துலாக்களிடக்கியிருக்கவில்லை. எடுத்துக்கொண்ட விடயங்களைத் தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும் ஆய்வுசெய்ய வேண்டுமென்ற என்னும் ஆரம்பத்திலேயே இருந்தமையினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முக்கியமான சில விடயங்கள் மட்டுமே இந்துவின் உள்ளடக்கமாகின்றது. இந்துவில் மேற்கொண்டு விடயங்களை இணைத்துக்கொள்வது மேற்குறிப்பிட்ட எனது நோக்கிலிருந்தும் வழுவுவதற்கு காரணமாகுமென்பதனால் தொகுதி I என இந்துவை எல்லவைப்படுத்தி ஏற்று அடிப்படை அம்சங்களை தொகுதி II இன் உள்ளடக்கமாக்க என்னுகின்றேன். உங்களிடமிருந்து உவந்து நிற்கும் ஆக்கழுர்வுமானங்களுத்துக்கணும், விமர்சனங்களும் தொகுதி II இன் உருவாக்கத்தினை வழிப்படுத்தட்டும்.

இந்துல் பிரதானமாக ஆறு அத்தியாயங்களாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளது. முதலாவது அத்தியாயம் அரசரியியற் கற்கைதெறியின் நோக்கம், தன்மை, ஆக்கல்வி தொடர்பான அனுகுழுறவுகள் பற்றியும், இரண்டாவது அத்தியாயம் அரசு - அதன் தோற்றம் - அதன் இயல்புகள் - அரசின் தோற்றம் தொடர்பான கோட்பாடுகள் பற்றியும் மூன்றாவது அத்தியாயம் இறைமை - அதன் இயல்புகள் - அது தொடர்பான கோட்பாடுகள் பற்றியும், நான்காவது அத்தியாயம் அதிளாரப்பிரிவினை - அதன் முக்கியத்துவம் - அதனது பிரயோகம் பற்றியும், ஐந்தாவது அத்தியாயம் சமஷ்டிமுறை - அதன் பண்புகள் - ஒற்றையாட்சியிலிருந்தும் அதுவேறுபட்டுக்கொள்ளும் முறைபற்றியும் விரிவாக நோக்க முற்படுகின்றது.

இந்துல் உருவாக்கத்திற்கான முன்னேற்பாடுகளைக் கடந்த ஆண்டுபெருகுதியிலிருந்தே மேற்கொண்டிருந்தபோதும் நூலை எழுதும் முயற்சியை இவ்வாண்டின் முதற்காற்பகுதியின் முடிவிலேயே ஆரம்பித்திருந்தேன். முயற்சி பூர்த்தியானதும் மேமாதத்தின் இறுதிப்பஞ்சியில் அச்சுப்பதிப்புக்காக அச்சுக்கத்திற்குச் சென்ற இந்துல் யூன் மாதத்தின் நடுப்பகுதியில் ஆரம்பித்து இன்றுவரை தொடர்கின்ற உள்ளட்டு யுத்தங் காரணமாக காலந்தாழ்த்தி வெளிவருகின்றது, நீண்டகால

மாக நிகழும் உன்னாட்டு யுத்தத்தின் மிகத் தீவிரமான ஒரு கட்டமான இவ்வாண்டு யூன் மாதத்தில் ஆரம்பித்த யுத்தம் இப்பகுதி மக்களின் சாதாரண வாழ்க்கையைப் பல்வேறு மட்டங்களிலும் பாதித்தது. இனமுரண்பாட்டின் விளைவான இப் பவாத்கார வெளிப்பாடு பழைய அனுபவமாக அமைந்தபோதும் அது மிகத் தீவிரம் மிகுந்ததாக இருந்தமையினால் கடந்த காலங்களைவிட மக்களின் சாதாரண வாழ்க்கையை மிகவும் சீர்குலைத்தது. இவ்வாறான சீர்குலையின் மத்திய மூலம் இந்நாலை வெளியிடுவதில் நான் மிகவும் நம்பிக்கையும் ஆர்வமும் வேகமும் கொண்டிருந்தேன். என்னில் தரப்பட்ட நிலங்களிடியும் குழலுக்குள் நாழும் எப்படியாவது வாழ்ந்ததானோக வேண்டுமென்பதனால், எனினும் அச்சுகம் அமைந்திருந்த இடம் எனது துரித பிழற்றியில் சிரந்தரமான தாமதத்தினை இயல்பாகவே ஏற்படுத்தியது. குடாநாட்டின் இதயமாகத் திகழும் யாழ்ச்சாப்பதுமில் அதைத் திருந்த இப் அச்சுகம் நகரத்தில் அமிக்கதொழிற்த கட்டிடங்கள் போக அவற்றின் மத்தியிற் சேதங்களுடன் எஞ்சியிருந்த சிவாற்றுறு மிகத் தீவிரமாக நடந்தேறிய யாழ்த்தரப்பகுதி யுத்தம், செப்பெட்டம்பர மாதத்தில் இறுதிப்பதுமில் திசைமாறியிருந்ததுடன் அக்டோபர் மாதத்தில், இடாத்திறுத்தப்பட்டிருந்த அச்சுப்பதிட்டு வேலைகளை மீண்டும் ஆரம்பித்தபோது போக்காலப் பொருளாதார நெருக்கடிகள் கடவுளிட்டிரன. மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையே மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்த இச்சுழிநிலையில் மின்சாரத்துண்டிப்பு, பத்திரிகைத்தாள், எரிபோருள் முதலானவற்றின் பற்றாக்குறை, அவற்றின் விலையேற்றம் போன்ற பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கவேண்டியிருந்தது. இவ்வாறு எதிர்பார்த்த, ஆனால் எதிர்பார்க்கையைப்பட மிகத்தீவிரமான முறையில் நிகழ்ந்த இப் உள்நாட்டு யுத்தம் குறுகிய காலப்பகுதிக்குள் விரைவாக சீழ்ந்திருக்கவேண்டிய இந்நாற்பிரசவத்தைக் காலம் தாழ்த்தியது.

இவ்வாறு காலம்தாழ்த்தியேனும் இந்நாலை வெளியிடும் இவ்வேளையில் இம் முயற்சிக்கு உதவியவர்களை நன்றியுணர்வுடன் எண்ணிப்பார்க்கின்றேன். பேராசிரியர், வி. நித்தியானந்தன் (வேளாண்மைப் பொருளியல்) - இவர் எனது விரிவு வரயாளரும் இந்நால் எடுத்தபட்ட வேளையில் பொருளியல் துறையின் தலைவருமாவார். எனது பட்டம்படியின் நான்காண்டு காலப்பகுதியில் பின்னைய மூன்று வருடங்களிலும் இவரிடம் பயின்ற எனக்கு, குறிப்பாக இறுதியாண்டில் “இல்லச்சையின் அரசியல் மாற்றங்கள்” என்னும் பாட அலகின் விரிவுஞரயாளராவார். மிக ஆழமாக பஸ்பக்கபார்வையுடன் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தினை அனுகும் இவரது விரிவுரை வகுப்புகள் ஒவ்வொன்றுமே எனக்கு ஆய்வுப்பயிற்சியை அளித்தன. இவ்வாறு நான்பெற்றுக்கொண்ட அறிவும் ஆய்வுமறை

அனுபவங்களும் இந்நாலை உருவாக்குவதில் எனக்குப் பெரிதும் உதவி கிடூந்தது. கலாநிதி, கே. சண்முகநாதன் (சிரேஷ்ட விரிவுஞரயாளர் அரசுறியில்) - இவர் எனது விரிவுஞரயாளரும் தற்போது பொருளியல் துறையின் தலைவருமாவார். பட்டப்படியின் நான்காண்டு காலத்திலும் இவரிடம் கல்வி பயின்ற எனக்கு, இந்நாலை உருவாக்குவதில் அவரது விரிவுஞர்கள் வழிகாட்டியாக அமைந்தது. இந்நால் எழுதப் பட்டவேளையில் கல்விக்கால விடுமுறையில் வெளிநாடு சென்றிருந்த இவர் மீண்டும் வந்து பதவியைப் பொறுப்பெற்றுக்கொண்டபோது பூர்த்திசெய்யப்பட்ட எனது நூலின் கையெழுத்துப் பிரதியை அவரிடம் ஆலோசனைக்காகச் சமர்ப்பித்த வேளையில் அதனைப் பார்வையிட்ட தடங்க முயற்சி வெற்றியில் விரும்பத்தியுமிருந்தார். திரு. வெ. மணிவாசகம் M. A. (விரிவுஞரயாளர் அரசுறியில்) - பட்டப்படியின் இறுதி மூன்றாண்டுகளிலும் எனது விரிவுஞரயாளர் இவர். இவரது போதனங்களும் வழிகாட்டல்களும் எனக்கு இந்நாலை உருவாக்குவதில் பெரிதும் உதவியது. திருமதி. சி. சிவநாராயணமூர்த்தி B. A. (London) - எனது பாடசாலை நாட்களின் உயர்கல்வி வகுப்பில் அரசுறியில் ஆசிரியர். இக்கற்கை நெறியின் ஆரம்பத்தைபே எனக்குப் புகட்டி, இக்கல்விநெறியின் மீதான இயல்பான விருப்பத்தினை ஏற்படுத்தியவர். இவர்கள் அனைவரையும் அங்புடலும் நன்றியுடனும் இவ்வேளையில் நினைவுகொள்கின்றேன்.

இந்நாலை எழுதும் வேளையில் இடையிடையே எழுந்த சந்தேகங்களைத் தீர்ப்பதில் பேராசிரியர், எஸ். இராஜாரட்னம் (பொருளியல்) பேராசிரியர், என். பாலகிருஷ்ணன் (பொருளியல்) பேராசிரியர். பொ. பாலசந்தரம்பிள்ளை (புளியில்), ஆகியோர் தகுந்த வழிகாட்டிகளாக அமைந்தனர். கூடவே துறைசார்ந்த சக விரிவுஞரயாளர்களான செல்வி, எஸ். பிரான்சிஸ், செல்வி. ஜெயராணி மயிலவாகனம், திரு. த. கிருஷ்ணமோகன் ஆகியோரும் உதவி புரிந்தனர். குறிப்பாக இந்நால் எழுதப்பட்டதிலிருந்து வெளிவருவது வரையில் கிருஷ்ணமோகன் நிறையவே துணைபுரிந்தார். இந்நாலை எழுதும் வங்கை எண்ணை ஆரம்பம் முதலே எனது விரிவுஞரயாளர் திரு. எஸ். பேரின்பநாதன், M. A. (சிரேஷ்ட விரிவுஞரயாளர்; பொருளியல்) ஊக்குவித்திருந்தார். இவர்கள் அனைவருக்கும் எனது இதயபூர்வமான நன்றிகள்.

இந்நாலை ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல தொடரும் உள்நாட்டு யுத்தத்தின் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கும் மத்தியிலும் ஒப்புக்கொண்டதற்கிணங்கவே. நூல் வெளியிட விலை அன்னை அச்சுகத்தினர் உதவியர். எப்போதும் இன்முகத்துடன் வரவேற்று எனக்கு முன்னாலும்

பவமில்லாத நூல்வெளியீட்டு உபாயங்களை உணர்த்தி நூலைச் சிறப் பாக வெளிக்கொணர்வதில் உற்சாகத்துடன் ஈடுபட்ட அவர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

என்னுரையை நிறைவுசெய்யுமுன் எனது பெற்றோர்க்கும் இதயன், பிறேமன், அஷ்ரப், மூரளி, சுற்குணா, சுபி, யசோ ஆகியோர்க்கும் எனது பாசமிகு நன்றிகள்.

இறுதியில் எனது உயர்வுக்காக பாடசாலையில் அறிவு புகட்டிய ஜுகிரியர்களையும் பல்கலைக்கழகத்தில் அறிவுத்தேடலுக்கு வழி காட்டிய விரிவுரையாளர்களையும் அன்புடனும் நன்றியுடனும் மனங்கொள்வதுடன் என்னை ஹருவாக்கிய சாவக்கீசரி இந்துக்கல் ஹரிக்கும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துக்கும் சிரந்தாழ்த்துகின்றேன்.

குமாரலிங்கம் ரஞ்ஜிகுமார்

பொருளியல்துறை,
கலைப்பீடும்,
யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம்
யாழ்ப்பாணம்,
இலங்கை.
18-12-1990

அரசறிவியலும் அதன் அணுகுமுறைகளும்

அரசறிவியல்

சமூகத்தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட நலீன கற்கைத் துறை களில் அரசறிவியல் தனித்தான் ஒரு கற்கை நெறியாக விளங்குகின்றது. அரசறிவியலை ஒரு நலீன கற்கை நெறி என இளங்காண முடிந்தாலும் அதன் தோற்றம் கிரேக்க காலமனவிற்குப் பழமையானது என்பதுடன் கிரேக்க நகர் அரசுகளே இக்கற்கை நெறியின் ஜன எத்தைப் பொறுத்தவரை கருவறையாகவும் விளங்கின. அதாவது அரசியல் (Politics), அரசியல் தொடர்பான (Political) என்ற சொற் றொடர்கள் கிரேக்க கால சமூதாய அமைப்பினைக் கொண்டே பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. இங்கு, அரசியல் என்பதைக் குறிக்கும் Politics என்ற ஆங்கிலப் பதமானது கிரேக்கத்தின் நகர் அரசுகளை (City States) குறிக்கும் “Polis” என்ற இலத்தீன் பதத்திலிருந்து பெறப்பட்டதாகும்.¹ ஆரம்பகால கிரேக்கத்தின் அரசியல் ஒழுங்கையைப்பின் அடிப்படை அலகுகளாகவும், சமூக வாழ்வின் கூயதேவைப் பூர்த்தியுடைய அலகுகளாகவும் காணப்பட்ட இந்நகர் அரசுகள் மனித வாழ்வின் மேம்பாட்டுக்கான சிறந்த ஒழுங்கையைப்பாகவும் கருதப்பட்டது. நில அளவால் மிகச் சிறியனவாகக் காணப்பட்ட இந்நகர் அரசுகளை அக்கால சமூதாயத்திலிருந்தும் வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடிய வில்லை. அதாவது இவை அரசுகளாக விளங்கின என்பதுடன் மட்டு மன்றி சமூதாயமாகவும் விளங்கியமையால் மக்களில் பொதுநடத்தை யையும், தனிநடத்தையையும், அரசியல் நடத்தையையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியவில்லை. ஏதோ ஒரு வகையில் இந்நகர் அரசுகளில் வாழ்ந்த மக்களின் நடத்தைகள் யாவும் அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட

தாகவே கருதப்பட்டது. இதனால் நகர் அரசுகளில் வாழ்ந்த மக்களின் நடவடிக்கை பற்றிய கல்வியாக அரசியல் (Politics) கருதப்பட்டது. ஆனால் பிறப்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள் உலக இயக்கத்தின் ஒவ்வொரு நிலைகளிலும் பொதுவாக செல்வாக்குச் செலுத்தியதற்கு ஒப்பவே அரசியலிலும் செல்வாக்குச் செலுத்திய போது ஏற்பட்ட வளர்ச்சி, விருத்தி என்பன காரணமாக அரசியலான து அரசநிலியலாக (Political Science) மாற்றமடைந்தது. எனவே தோற்றுத்தினால் ‘அரசியல்’ பழமை வாய்ந்ததாக இருந்த போதும் ஒரு கற்கை நெறியாக “அரசநிலியலின்” தோற்றம் மிக ஏர் சமீப காலத்துக்குரியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக இந்நூற்றாண்டிலேயே இக் கற்கை நெறியின் மிகக் கூடிய வளர்ச்சிகளை அவதானிக்க முடியும்.

மிக நீண்டகால வளர்ச்சிகளைக் கொண்ட இக் கற்கை நெறி சமூகத்தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டது என மிக நேரடியாகக் கற முடிந்ததற்கும் அது மேலதிக விளக்கங்களையும் கருத்துக்களையும் கொண்டுள்ளது. அரசநிலியலின் தந்தையான அரிஸ்டோடோப்பினால் “முதுநிலை விஞ்ஞானம்” (Master Science) என அமைக்கப்பட்ட² இக் கற்கை நெறிக்கு ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் நவீன ஆய்வுகள் வரையிலும் பல்வேறு வகையான விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன.

ஆரம்பங்களில் “அரசு பற்றிய விஞ்ஞானம்”³ என்றும், “அரசின் கடந்தகால - நிகழ்கால - எதிர்கால நிலை பற்றியும் அவ்வரசு சார்ந்த அமைப்புக்கள், நிறுவனங்கள், கோட்பாடுகள் பற்றிய கல்வியே அரசநிலியல்”⁴ என்றும் அரசினை முதன்மைப்படுத்தி அரசநிலியலுக்கு விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. பின்னால் (Blunt-chili), கார்ணெர் (Garnet), கெட்டல் (Gettai), பிராங்குட்நோவ் (Frankgoodnow), போலோக் (Pollock), ஸ்ட்ராங் (Strong) முதலான அரசியலறிஞர்கள் அரசினை மையப்படுத்தும் இவ்விளக்கத்தினை ஆதாரிக்கின்றனர். 19ம் நூற்றாண்டின் கடைசிக் கார்பகுதியிலும், 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பங்களிலும் அமெரிக்கா, பிரித்தானியா ஆகிய நாடுகளில் அரசியற் கல்வியில் அரசு சார்ந்த இக்கருத்துநிலை கூடிய எளியில் செல்வாக்கு செலுத்தியிருந்தது⁵. அதாவது அரசியல் என்பது அரசு பற்றிய கல்வி என்றும், இது சில சமயங்களில் அரசு பற்றிய விஞ்ஞானம் என்றும் கூறப்பட்டது⁶. ஆனால் இக்கருத்துநிலை நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை. 1950களிலிருந்து 1970களின் நடுப்பகுதியளவில் இவ்வெண்ணம் பெருமளவு மாற்றமடைந்துவிட்டது⁷. குறிப்பாக இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்துடன் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பெருமளவில் மேற்குறிப்பிட்ட நிலைமைக்குப் பொறுப்பாக அமைந்துள்ளன.

தது. இரண்டாம் உலக யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து ஆசிய, ஆபிரிக்க, இலத்தீன் அமெரிக்க பிரதேசங்களில் புதிய அரசுகள் தோற்றம் பெற்ற நடவடிக்கை இந்திலை கூடியளவில் மாற்றத்துக்குள்ளானது. இதனால் அரசினை முதன்மைப்படுத்தி. அரசநிலியலுக்கு விளக்கம் கொடுக்கும் நிலை காலங் கடந்த ஒன்றாகவோ, முக்கியத்துவம் குறைக்கப்பட்ட முயற்சியாகவோ, கைவிடப்பட்ட எண்ணங்களாகவோதான் மதிக்கப் படலாம்.

பிறப்பட்ட காலங்களில் அரசாங்கம், அதன் நிறுவனங்கள், அவற்றின் நடவடிக்கைகள் என்பவற்றை மையமாகக் கொண்டு அரசநிலியலுக்கு விளக்கமளிக்கும் நிலையே கூடியளவிற்கு முக்கியப்படுத்தப்பட்டது. “சட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசாங்கம் ஒன்றை மையப்படுத்திய அரசொன்றின் அலுவல்களின் ஒரு பகுதியே அரசநிலியல்”⁸, என்றும், “அரசாங்கத்தின் நீர்மானம் எடுக்கும் மையங்களை குழ் நிசழுகின்ற நிகழ்வுகள் பற்றிய ஒர் கற்கை நெறி”⁹ என்றும், நாகரிகமடைந்த ஒரு சமூகத்தில் அரசாங்கம் அதன் அடிப்படைச் சட்டங்கள், மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் கொண்டுள்ள தொடர்புகள், அவற்றை வகுத்துக் காக்கும் நியதிகள், சமூக நிலைகள், அவற்றின் குறிக்கோள்கள் என்பன பற்றிக் கூறும் அறிவுத் துறை¹⁰ என்றும் கூறப்படுகின்றது. அரசாங்கத்தினை முதன்மைப்படுத்தும் இவ்விளக்கங்கள் (Seely) ஸ்டெபென் வியகோக் (Stephen Leacock) அல்பிரெட் டி கிரேசியா (Alfred De Grazia) ஆகியோரினால் முன்வைக்கப்படுகின்றது. “அரசாங்கம் பற்றிய கல்வியே அரசநிலியல்” என்ற சாராம்சத்தை விளக்க முற்படும் இவர்களின் கருத்துக்களை “அரசு பற்றிய கல்வியே அரசநிலியல்” என்று கூற முற்படுவோர் விமர்சிக்கும்போது அரசு பற்றிய கல்வி என்பதற்குள் அரசாங்கம் பற்றிய கல்வி உள்ளடங்குகின்றது என்று கூறுகின்றனர். இருப்பினும் அரசாங்கம் பற்றிய கல்வி என்பதே கூடியளவிற்கு விசாவமானதாகத் தென்படுகின்றது. கட்டுப்பாடு, கீழ்ப்படிவு, என்பன அரசாங்கமொன்றின் செயற்பாடுகளாகவே இருப்பதனாலும் இவற்றின் திருப்திகரமான அமுலாக்கமே அரசு பற்றிய எண்ணத்தை தோற்றுவிப்பதனாலும் அரசாங்கமே மிக வெளிப்படையான உயர் அமைப்பாக விளங்குவதனாலும் அரசாங்கம் பற்றிய கல்வி என்பதே கூடியளவிற்கு யதார்த்தமான விளக்கமாகும். இவ் விளக்கம் அரசநிலியலின் நோக்கத்தை விரிவுபடுத்துவதுடன், அரசநிலியல் என்பது அரசுக்கு அப்பாற்பட்டது என்பதையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனால் அரசு, அரசாங்கம் என்ற இரண்டையும் மையப்படுத்தி அரசநிலியலுக்கு விளக்கம் கொடுக்கும் நிலையும் காணப்பட்டது. இதன்படி சமூக விஞ்ஞானங்களின் ஒரு பகுதியாகிய அரசநிலியல் அரசின் அடிப்படைகளையும் அரசாங்கத்தின் ஒழுங்கு முறைகளையும்

பற்றிய கல்வி¹¹ என்று கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறான விளக்கங்களை முன்வைப்பவர்களுள் ஜெங்ஸ (Jenks) கில்கிரெஸ்ட் (Gil Ghrist) பொல் ஜூனெட் (Paul Jasset) முதலானவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

சமீபத்திய காலங்களில் “அதிகாரம்” (Power) என்பதை மையப் படுத்தி அரசரிலியலுக்கு விளக்கமளிக்கும் போக்கும் காணப்படுகின்றது. “அதிகாரம் பற்றிய கல்வியே அரசரிலியல்” என்றும்,¹² “சமூகம் ஒன்றின் மனித நடத்தை மீதான அதிகாரத்தின் கட்டுப்பாடு பங்கீடு, அதன் பாவனை என்பன பற்றிய ஒரு கல்வியே”¹³ என்றும் அதிகாரத்தில் பங்கு கொள்வதற்கான போராட்டம் அல்லது அதிகாரத்தைப் பரிசுவதற்கான போராட்டம் பற்றிய கல்வியே அரசரிலியல்¹⁴ என்றும் கூறப்படுகின்றது. அதிகாரத்தை முதன்மைப் படுத்தும் இவ்விளக்கங்கள் பெருமளவுக்கு வாஸ்வெல் (H. D. Lasswell), மெரியம் (C. E. Merriam), மக்ஸ் வெபர் (Max Weber), பேட்டன் ரசல் (Bertrand Russell), வட்கின்ஸ் (F. M. Watkins) மொகன்தோ (Hans. J. Morgenthau), ரொபின் (Robin) முதலான அரசியலரினர்களினால் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

அரசரிலியல் என்பது அரசு பற்றியதோ, அரசாங்கம் பற்றியதோ அதிகாரம் பற்றியதோ என்பதற்கு அப்பால் அரசாங்க நடவடிக்கைகளுடன் தொடர்புபடும் மனித நடத்தை பற்றிய ஆய்வே அரசரிலியல் என்று கூறப்படுகின்றது. பேராசிரியர் கன்சேலோ (Prof. Hanseulau) அவர்கள் “மனிதன் ஏன் அரசாங்கத்தின் அவசியத்தினை உணர்கின்றான்? எதற்காக அரசாங்கத்தினை அமைக்கின்றான்? எவ்வாறு அவன் தனது வேறுபட்ட தேவைகளுக்கேற்ப அரசாங்கத்தினை ஏற்றுக் கொள்கின்றான். ஏன், எதற்காக பொதுக் கொள்கைகளை தீர்மானித்துக் கொள்கின்றான் என்பன பற்றிய கல்வியே அரசரிலியல் என்றும், இது மனித நடத்தையின் நிலைமைகளையும் விளைவுகளையும் கருத்தில் கொண்ட ஒரு கற்கை நெறி” என்றும்¹⁵ கூறுகின்றார். அவ்வாறே சான்ஸ் கெனமன் (Charles Hyneman) என்பவர் “சட்டரீதியான அரசாங்கமொன்றிலுமையை நிறுவனங்களின் அமைப்பு. அவற்றின் தீர்மானம் எடுக்கும் செய்முறை. அங்கு மேற்கொள்ளப்படும் கட்டுப்பாடுகள், கொள்கைகள், அவற்றின் அழுவாக்கம் என்பவற்றுடன் தொடர்புபட்ட மனித நடத்தைகள் பற்றிய ஆய்வே அரசரிலியல்” என்று¹⁶ கூறுகின்றார். அரசரிலியலானது அரசியல் அமைப்புக்களையோ, நிறுவனங்களையோ அவற்றின் தொழிற்பாடுகளையோ கவனத்தில் கொள்வது மட்டுமன்றி சமுதாயத்தின் தனிநபர்களும், சம்கங்களும் அதிகாரத்தைத் தேட முயற்சிக்கும் போது அது தொடர்பான நடவடிக்கைகள் யாவற்றையும் உள்ளடக்குவதனால் கோட்பாட்டுரீதியாக மட்டுமன்றி

நடைமுறை விடயங்களையும், பிரச்சனைகளையும் ஆய்வுக் குட்படுத்தும் ஒரு கற்கை நெறியாக அரசரிலியல் விளக்குகின்றது. இதனால்த் தான் “பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கும் கற்கை நெறி” என¹⁷ விசாலமான பொருளில் மிக அண்மைக் காலங்களில் அரசரிலியல் அழைக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறாக வேறுபட்ட நோக்கில் விளக்கங்கள் முன்வைக்கப் பட்ட போதிலும் நடைமுறையில் முக்கியம் பெறும் அரசரிலியலுக்கான வரைவிலக்கணமானது இரண்டு பிரதான பிரிவுகளுக்குள் வகைப்படுத்தப்படலாம்.¹⁸

- அரசாங்க அமைப்பை மையம் கொண்டது. அதாவது அரசாங்கத்தினிலுமையை கொள்கைகளையும் நடவடிக்கைகளையும் தீர்மானிக்கும் சக்திகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.
- இவ்வாறான சக்திகளின் தன்மைபற்றியது. அதாவது அதிகாரம், செல்வாக்கு என்ற எண்ணைக்கருக்களைப் பற்றியது.

இங்கு அரசாங்கம் என்பது சமூகத்தின் பெயரால் சமூகத்தின் நலங்களைப் பாதுகாக்கவும், மேம்படுத்தவும் செயலாற்றும் முழு அமைப்புக்களையும் உள்ளடக்கும். அவ்வாறே அதிகாரம் என்பது மனித உறவுகளுடன் தொடர்புபட்ட ஒர் செயற்பாட்டு வடிவமாக அமையும். அதாவது இணக்கம், போட்டி, கீழ்ப்படிவி, கட்டுப்பாடு என்பவற்றின் மூலமாக ஒருவரேரோ ஒரு அமைப்போ ஏனையவர்களின் நடவடிக்கையின் மீது செல்வாக்கு - செலுத்துதல் அதிகாரம் எனப்படும். இதனால் அரசரிலியல் என்பது இவ் இரண்டு நிலைகளின் இணைப்பாகவே காணப்படுகின்றது. மாறாக தனித்து அரசாங்கம் பற்றிய ஆய்வாகவோ அன்றி அதிகாரம் பற்றிய ஆய்வாகவோ மட்டுப்படுத்தப்படாமல் நின்ட பரந்துபட்ட ஒரு கற்கை நெறியாக விளக்குவதை அவதானிக்கலாம். இங்கு அதிகாரம் என்பது அரசரிலியலின் மத்திய ஒழுங்கமைப்புக் காரணியாகின்ற வேளையில் அரசாங்கம் என்பது அதலுமையை அடிப்படையான தொழிற் பாட்டு அமையமாகவும் விளக்குகின்றது. இந்த வகையில் அரசரிலியல் என்பது “அதிகாரம் பற்றியதும் அரசாங்கம் பற்றியதுமான ஒரு கற்கை நெறி எனக்கு¹⁹ கூறலாம்.

இவ்வாறு அரசரிலியலுக்கான விளக்கங்களை ஒரளவுக்கு ஒரு எல்லைக்குள் அடக்க முடிந்த போதிலும் அரசரிலியல் கல்விக்கு ஒரு தெளிவான வரைவிலக்கணத்தை இலகுவில் வழங்கிவிட முடியாது. நெகிழ்ச்சியற்ற முறையில் திடமான ஒர் விளக்கத்தை அல்லது வரை

விலக்கணத்தை அரசுறவியலுக்கு வழங்குவது கடினமான முயற்சியாகவே தென்படுகின்றது. மாறாக தெளிவான முறையில் நெரிஞ்சியற்ற வரைவிலக்கணம் ஒன்று வழங்கப்படுமாயின் சமூக விஞ்ஞானமான அரசுறவியலின் வளர்ச்சி தடைப்படக் கூடும் என்பது முன் உணரப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். சமூக மாற்றத்துக்கும் நெகிழிவுக்கும் ஏற்ப அரசுறவியலின் நோக்கங்களும், தலைமைகளும், விளக்கங்களும் மாறுபட்டே செல்லும் என்பதனால் அரசுறவியலின் உள்ளடக்கத்தை மிகச் சரியாக வரையறுப்பது கடினமாக இருந்த போதிலும் ஆன வோர் - ஆளப்படுவோர் ஆசிய இரு சாராகுக்கும் இடையிலான உறவுகளையும் அவை தொடர்பான செய்முறைகளையும் விளக்க முற்படும் ஒரு கற்கைநெறியே அரசுறவியல் என்று கூறுவது பொருத்தமானதாக அமையலாம்.

அரசுறவியல் கற்கைநெறியின் வளர்ச்சி

அரசுறவியலானது ஆரம்பகாலங்களில் வரலாற்றுடன் இணைத்தே கற்பிக்கப்பட்டது.²⁰ இதன்படி அரசுறவியலின் எண்ணக் கருக்களை வரலாற்று ரீதியில் ஆய்வு செய்கின்ற நிலையே காணப்பட்டது. அதாவது அரசாங்க அமைப்புக்களினதும் நிறுவனங்களினதும் வளர்ச்சி பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு அரசியலாளர்கள் பெருமளவில் வரலாற்றுறவே நம்பியிருந்தார்கள். அரசுறவியலானது தனித்து அரசாங்கம் பற்றிய கல்வியாக முதன் முதலில் அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்களிலேயே கற்பிக்கப்பட்டது.²¹ இந்த வகையில் அமெரிக்க அரசியல் விஞ்ஞானிகளின் முதலாவது தொகுதியினர் ஜேர்மனியின் வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களினாலேயே வழிநடத்தப்பட்டனர்.²² இவ்வாறு வரலாற்றுடன் மிக நெருக்கம் கொண்டதாக அரசுறவியல் வளர்ந்து வந்த நிலை 1903 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்க அரசியல் விஞ்ஞான கங்கம் அமைக்கப்பட்டதுடன் மாற்றமடையலாயிற்று. இச்சங்கம் அமைக்கப்பட்ட பின்னர் அரசுறவியற் கல்வியும் அது பற்றிய ஆய்வு முறைகளும் விருத்தியடைந்தவுடன் வரலாற்றுக் கற்கை நெறியில் தங்கியிருக்கும் நிலை பெருமளவு மாற்றமடைந்து நடைமுறை நிலைமைகளையும், பிரச்சனைகளையும் கவனத்தில் கொள்ளும் போக்கு வளர ஆரம்பித்திருந்தது. இவ்வாறான அபிவிருத்தியின் பின்னர் அரசுறவியலின் நோக்கம், எல்லை என்பன விரிவுபடுத்தப்படலாயிற்று. 1906 ம் ஆண்டியிருந்து வெளிவரத் தொடங்கிய அமெரிக்க அரசியல் விஞ்ஞான விமர்சனப் பத்திரிகை (American Political Science Review) கூடியளவு அரசுறவியலின் மேற்குறிப்பிட்ட அபிவிருத்திகளை முன்னெடுக்க உதவியது. இந்த வகையில் பிராங்குட்நொல் (Frank goodnow), பிரைஸ் (Bryce), சான்ஸ் பிரேய்ட் (Charles Beard), லொவெல் (A. L. Lowell), ஆதர் பென்னி (Auther Bently),

வோல்டர் பேகோட் (Walter Baghot) கிரகம் வொ வாஸ் (Graham wallas) ஆகியோருடைய எழுத்துக்களும் ஆய்வுகளும் அரசுறவியலுக்கு புதியதொரு பரிமாணத்தைக் கொடுத்தது. அரசியல் நிறுவனங்களைப் பற்றிய ஆய்வினைத் தவிர்த்து மனித நடத்தைப் பற்றிய ஆய்வினை முன்வைப்பதிலும், முன்னெடுப்பதிலுமான அவசியத்தினை இவர்கள் வலியுறுத்தியிருந்தார்கள். இவர்களில் கிரகம் வொலாஸ் (Graham wallas) 1908 ம் ஆண்டில் வெளியிட்ட “அரசியலில் மனித தன்மை” (Human Nature in Politics) என்ற நூலில் “பொதுவான எல்லா அரசியல் மாணவர்களும் அரசியல் நிறுவனங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்கின்றார்களே தவிர மனிதனைப் பற்றி ஆய்வுசெய்வதில்லை” என்று²³ கூறி அவ்வாறான ஆய்வினை வலியுறுத்தியிருந்தார். இம்மாதிரியான வளர்ச்சிகளின் குறிப்பிடக் கூடிய ஒரு கட்டமாக நடத்தை வாத அரசுறவியலின் (Behavioural Political Science) தோற்றம் அமைகின்றது. அதாவது கூடியளவுக்கு அரசியல் செய்முறைகளில் மனித நடத்தையின் பங்கினை ஆய்வு செய்தலை இது சிறப்பாகக் குறிக்கின்றது. இந் நடத்தை வாத அரசுறவியலின் முன்னோடியாக சான்ஸ் கூ. மெரியம் (Charles E. Merriam) மதிக்கப்படுகின்றார். கூடவே ஆதர் பென்னி (Arthur. A. F. Bently) ஹரேலாஸ் (Harold Lasswell) வி. ஓ. கீ. (V. O. Key), அலமாண்ட் (G. A. Almound), டேவிட் ரூமன் (David Truman), கொம்டே (Comte) வெபர் (Weber) தல்கொட்ட பார்சன்ஸ் (Talcot parson) புரூட் (Freud) முதலான வர்களின் முயற்சிகளும், ஆய்வுகளும் மேற்குறிப்பிட்ட புதிய போக்குக்கு காரணமாக அமைந்தது. இவ்வாறான தனிப்பட்ட சிந்தனையாளர்களுக்கு புறம்பாக ஒரு நிறுவனம் என்ற முறையில் அரசுறவியலின் இப்புதிய விருத்திகளுக்கு அமெரிக்காவின் சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழகம் (Chicago University) ஒரு தளமாகவே அமைந்தது. கூடியளவுக்கு அமெரிக்க அரசியலறிஞர்களினால் ஏற்படுத்தப்படும் புதிய அபிவிருத்திகள் அரசுறவியலின் புதிய போக்குகளுக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றது. அரசுறவியலின் நடத்தை வாதத்தின் முக்கியத் துவம் 1960 களில் வெளிப்படையாகவே அவ்தானிக்கக் கூடிய ஒரு அபிவிருத்தியாக குறிப்பிட முடிந்தாலும் 1980 களில் இருந்து அரசுறவியலில் மேலும் சில அபிவிருத்திகளை கண்டுகொள்ள முடியும் இதன்படி கொள்கை ஆய்வு (Policy Analysis) என்பது கூடியளவிற்கு முக்கியம் பெறகின்ற நிலை காணப்படுகின்றது.²⁴ பெரும்பாலான அரசியலறிஞர்களின் கவனம் அரசாங்கங்களின் கொள்கைப் பற்றிய ஆய்வினை நோக்கி திரும்பியிருக்கின்றது. அரசாங்கங்களின் கொள்கை என்று, அவற்றின் புதியபோக்குகள் யாலை, அக்கொள்கைகளின் விளைவுகள் எவ்வாறு அமையும், என்பதைப்பற்றிய ஆய்வுகளே சமீபத்திய வருடங்களில் கூடியளவிற்கு முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றது.

அரசுறவியல் என்பது மிக நீண்ட கற்கை நெறியாகவும் நோக்கத் தாழூம் தன்மையாலும் விரிவடைந்த கற்கைத் துறையாகவும் காலைப் படுவதனால் அது வேறுபட்ட பல்வேறு சிறப்புத் துறைகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. அரசுறவியல் எவ்வாறான பாடச்சுள்ள கொண்டிடு ரூத்தல் வேண்டும் என்பதை சர்வதேச அரசியல் விஞ்ஞான சங்கம் யுனெஸ்கோவின் (Unesco) அனுசரணையுடன் தீர்மானித்திருந்தது.²⁵ அதன்படி அரசியல் கோட்பாடுகள் (Political Theories), அரசாங்கம் (Government), அரசியற்கட்சிகளும் அமுக்கக்குழுக்களும் பொதுசன அபிப்பிராயமும் (Parties Pressure Groups and Public Opinion), சர்வதேச உறவுகள் (International Relation) என்ற பிரதான கல்விநெறிகளாக பல்வேறு விடைவங்களை உள்ளடக்கியதாக வரையப்பட்டிருந்தது. பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, கனடா முதலான நாடுகளிலும் ஏனைய நாடுகளிலும் இதையொத்ததாகவும் வேறும்பல சேர்க்கைகளுடனும் பல்கல்க்கழக மட்டங்களிலும், உயர்கல்வி மட்டங்களிலும் அரசுறவியல் பயிலப்பட்டு வருகின்றது. அரசுறவியலானது பல்வேறுபட்ட உப கற்கைத் துறைகளை கொண்டிருந்த போதிலும் பின்வரும் துறைகள் அதன் விசேட தன்மைகளையும், விரிந்த ஆய்வுப் பரப்பினையும் வெளிக்காட்டுகின்றன.

- அரசியற் கோட்பாடும் அமையற்றிய வகை முறைகளும்
Political Theory and Methodology
- தேசிய அரசாங்கமும் அரசியலும்
National Government and Politics
- பொது நிர்வாகம்
Public Administration
- ஒப்பிட்டு அரசாங்கமும் அரசியலும்
Comparative Government and Politics
- சர்வதேச உறவுகள்
International Relations

அரசியற் கோட்பாடும் வகை முறைகளும் :

அரசுறவியல் கற்கை நெறியின் பிரதான அவகாக அரசியற் கோட்பாடுகளும் அவை பற்றிய வகை முறைகளும் முக்கியம் பெறுகின்றது. அரசுறவியலானது சமூக விஞ்ஞானங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுவதற்கும் அது பற்றிய முக்கியத்துவம் பெறிதும் உணரப்படுவதற்கும் முன்பாகவே அரசியல் கோட்பாடுகளும் அவைபற்றிய சிந்தனைகளும் முக்கியம் பெற்றிருந்தன. அரசுறவியலின் அடிப்படையான சமூகம் பற்றியும் அச் சமூகத்தின் நிறுவனங்கள் பற்றியும்

அந்த நிறுவனங்களின் நோக்கம் அவற்றின் நடைமுறை முக்கள் அடைந்து கொள்ள எத்தனைப்பவை என்ன? என்பதைபற்றியும் இது ஆய்வு செய்கின்றது. சமூதாயத்தில் முக்கள் எவ்வாறு அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்கின்றார்கள். அந்த அதிகாரத்தின் மூலம் எதனை அடைந்து கொள்கின்றார்கள் என்பது பற்றியும் இது ஆய்வு செய்கின்றது. அரசு எவ்வாறு தொற்றம் பெற்றது. அதன் வளர்ச்சிப் போக்கில் எவ்வாறான வடிவங்களை அது அடைந்து கொண்டது என்பது பற்றியும், அதன் தொற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகள், அரசாங்கம் பற்றிய நலடமுறைகள், அவற்றுடன் தொடர்புபட்ட சட்டம், ஒழுங்கு முறைகள் என்பன பற்றியும் இது ஆராய்கின்றது. மேலும் அரசு தொடர்பான கம்யூனிஸ்ட் தாராண்மை வாதம், அரசின்மை வாதம், முதலான சிந்தனைகளையும், கோட்பாடுகளையும், இது ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்கின்றது.

தேசிய அரசாங்கமும் அரசியலும் :

தேசிய அரசாங்கமும் அரசியலும் என்பது அரசுறவியலின் முக்கியமானதொரு கற்கைப் பிரிவாகும். ஒவ்வொரு நாட்டின் மாணவர்களும் தமது தேசிய அரசாங்கம் அதன் அரசியல் பற்றி கற்கின்ற ஓர் கற்கைத்துறையாகவும் அக் குறிப்பிட்ட நாட்டின் அரசியல் நீதியான வரலாறு. அது சுதந்திரம் பெற்ற முறை, அதுவரை காலமும் நிலைய அரசியல் நிர்வாக முறைமைகள், சுதந்திரத்திற்கு பிறப்பட்ட அதன் அரசியல் வளர்ச்சி, ஆப்போது ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அரசியல் நிறுவனங்களான சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித் துறை, அரசியற் கட்சிகள், அமுக்கக்குழுக்கள் என்பன பற்றிய ஆய்வாகவும் இக் கற்கை நெறி அமைந்திருக்கும்.

பொது நிர்வாகம் :

அரசியல் அமைப்புக்களின் நடவடிக்கைகள் அவை தொடர்பான அமூலாக்கம் பற்றிய ஒரு கற்கை நெறியாக பொது நிர்வாகம் அமைந்திருக்கும். அரசாங்க நடவடிக்கைகளின் அதிகரிப்பும், கைத் தொழில் வாதத்தின் அமூலாக்கமும் இக் கற்கை நெறியின் அவசியத் திணையும் முக்கியத்துவத்திணையும் உணர்த்தின. ஆரம்பகால அரசாங்கங்களின் மிக முக்கியமான பணிகளாகக் கருதப்பட்ட நாட்டின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு பாதுகாப்பு என்ற நிலை மாற்றமடைந்து சமுதாய மக்களின் கல்வி, சுகாதாரம் முதலான சமூகநல் வசதி களையும் அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டியதன் அவசியம் பெறிதும் உணரப்பட்டது. இதன் காரணமாக அரசாங்க துறைகளும் மக்களின் நலன்பேசு முறைப்பட்டது.

தொடக்கியதைத் தொடர்ந்து, அவைபற்றிய ஆய்வுகளும் கல்வியும் முக்கியத்துவம் பெற்றபோது பொது நிர்வாகம் என்ற கல்வி அரசுறிவியலில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. இவ்வாறு நாடோன்றின் உள்நாட்டு நிர்வாகம் பற்றிய ஒரு சிறப்பான கற்கை தெறியாக பொது நிர்வாகம் காணப்படுகின்றது.

ஒப்பீடு அரசாங்கமும் அரசியலும் :

ஒப்பீட்டு அரசாங்கமும் அரசியலும் என்ற கற்கைத்துறை ஒப்பீட்டு அனுகூலமறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதனால் இக் கற்கைநெறி அரிஸ்டோட்டல் காலத்துப் பழமையானது. இக்கற்கைப் பிரிவானது வேறுபட்ட அரசுகளையும் அவை சார்ந்த அரசாங்கங்களையும் அவற்றின் சிறப்பான். பொதுவான தன்மைகளையும் ஒப்புநோக்குவதன் மூலம் உவகநாடுகள் பற்றியும் அவற்றின் அரசாங்கங்கள் பற்றியும் அறிய முற்படுகின்றது. இம் முறையின் மூலம் ஒவ்வொரு அரசும் தனது அரசியல் ரீதியான அபிவிருத்தியை அளவிடு செய்ய முடிவுதுடன் தனது அரசியல் நிலையை மதிப்பீடு செய்யவும் முடிகின்றது. ஒரு நாட்டின் உள்ளக அரசியலையும் இன்னொரு நாட்டின் உள்ளக அரசியலையும் ஒப்பிடுவதன் மூலம் ஒவ்வொரு நாடும் தமது உள்ளாட்டு அரசியல் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. தேசிய அரசாங்கங்கள் மட்டுமன்றி அவற்றின் அரசியல் நிறுவனங்கள், சமுதாய அமைப்பு, சமுதாய குழுக்கள் என்பவை பற்றியும் இங்கு ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படும்.

சர்வதேச உறவுகள் :

சர்வதேச உறவுகள் என்ற கற்கைப் பிரிவு அரசுறிவியலில் மிக முக்கியத்துவமான இடத்தினைப் பிடித்துள்ளது. உலகின் வேறுபட்ட நாடுகளின்டையிலான உறவுகளும், வேறுபட்ட நாட்டு மக்களிடையிலான உறவுகளும் பேணப்பட வேண்டியதன் அவசியம் உணரப்பட்ட போது சர்வதேச உறவுகள் என்ற கற்கைநெறி அரசுறிவியலில் முக்கியம் பெற்றது. பெருமளவுக்கு இக்கற்கை நெறி இரண்டு உவகமகாயுத்தங்களுக்கும் பின்னரேயே முக்கியம் பெற்றது. நாடுகளுக்கிடையிலான அதிகாரம், அந்த அதிகாரத்தில் பேணப்படவேண்டிய சமநிலை என்பன பற்றியும், அந்நாடுகளிடையே கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டிய இராஜதந்திர நடைமுறைகள் பற்றியும் சர்வதேச உறவுகளைப் பேணும் பொது அமைப்புக்கள், பிராந்திய அமைப்புக்கள் உதாரணமாக ஜக்கியநாடுகள் சபை, அணிசேரா இயக்கம், சார்க் அமைப்பு (SAARC), ஆசியான் அமைப்பு (ASBAN), வார்சோ (WARSO) நேட்டோ (NATO) அணிகள் என்பன பற்றியும் இக்கற்கை நெறி ஆய்வு செய்கின்றது.

இவ்வாறு தவித்தான் ஒரு கற்கைத்துறையாக அரசுறிவியல் விளக்கியபோதிலும் ஏனைய சமூக விஞ்ஞானங்களுடன் நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டிருப்பதற்கையும் அவதானிக்க முடியும். வரலாறு, பொருளியல், உள்வியல், அறவியல், சட்டவியல், சமூகவியல், புள்ளி விபரவியல் முதலான சமூக அறிவியல்களுடன் தனது ஆய்வுகளுக்கும் முடிவுகளுக்குமாக நெருங்கிய தொடர்பிலைக் கொண்டுள்ளது. இவ்வாறாக ஏனைய சமூக விஞ்ஞானங்களுடன் அரசுறிவியல் கொண்டுள்ள தொடர்பானது அதனது ஆராய்ச்சிகளை முழுமைப்படுத்துவதுடன் சமூகத்தின் பல்வேறு நிலைமைகளையும் கவனத்தில் கொள்ளும் அறிவியலாக அதன் நோக்கத்தையும் விரிவுபடுத்துகின்றது. இவ்வாறு சமூகத்தின் பல்வேறு அம்சங்களையும் அரசுறிவியல் ஆய்வுக்குப்படுத்த முயல்வதனாலேயே அது “கலாசார வி ஞ ஞா ஞ ம்” (Cultural Science)²⁶ எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது.

அரசுறிவியல் ஒரு விஞ்ஞானமாகுமா ?

அரசுறிவியல் ஒரு கலையா அல்லது விஞ்ஞானமா? என்ற வினா காலங்காலமாய் முன்வைக்கப்பட்டுவருகின்றது. அரசுறிவியல் ஒரு கலை என்றும் விஞ்ஞானம் என்றும் இருபக்க நியாயங்கள் முன்வைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அரசுறிவியல் ஒரு கலை என்பதில் பெருமளவு முரண்பட்டுக் கொள்ளாத அரசியலறிஞர்கள் அது ஒரு விஞ்ஞானமா? என்ற நிலையில் நிறையவே சர்ச்சைப்படுகின்றனர். ஆரம்பகால அரசியல் என்பது அரசு பற்றியதும் ஆகசாரந்த நிறுவனங்கள் பற்றியதுமான ஒரு கலையாகவே இருந்தமையினால் குறிப்பிடத்தக்க தெளிவான முடிவுகளை முன்வைக்கும் ஆய்வுகள் அங்கு முக்கியம் பெற வில்லை. ஆனால் பிற்பட்ட காலங்களில் திட்டமிட்ட ஆய்வு முறையாக இது வளர்ச்சியடைந்த போது அரசியல் ஒரு விஞ்ஞானமாக கணிக்கப்பட்டது. இங்கு, அரசியல் ஒரு விஞ்ஞானமாக அழைக்கப்படலாமா? அவ்வாறாயின் அது எவ்வளவு தூரம் விஞ்ஞான ரீதியான முடிவுகளை முன்வைக்கின்றது என்பது முக்கியமான வினாவாகின்றது. திட்டமிடப்பட்ட ஆய்வு எதுவோ அது விஞ்ஞானம் என அழைக்கப்படும் என்று விஞ்ஞானம் என்பதற்கு வழங்கப்படும் வரைவிலக்கணத்துடன் ஒப்பு நோக்குகின்றபோது அரசுறிவியல் ஒரு விஞ்ஞானமாகக் கருதப்படலாம் என்ற முடிவிற்கே வரமுடியும். ஏனையில் அரசுறிவியல் திட்டமிடப்பட்ட ஆய்வுகள் சமீபத்திய கர்லங்களில் முக்கியம் பெற்று வருகின்றமையினாலாகும். திட்டமிடப்பட்ட ஆய்வொன்று பின்வரும் நான்கு செய்முறைகளை உள்ளடக்கி விருக்கும்.

- அவதானித்தலும் தகவல் சேகரித்தலும்
Observation and Collection of Data
- தகவல்களை வேறுபட்ட முக்கியத்துவத்திற்கேற்ப வகைப்படுத்தல்
Classification of the Data in Significant and meaningful categories.
- பொதுவான அம்சங்களை அனுமானித்து அதனை முன்கூட்டியே
கூறுதலும் தெளிவாக்குதலும்
Formulation of Generalization and Predictions
- பொதுமைப்படுத்தப்பட்டவற்றை விதிகளின் போக்குக்குச் சூழ்நிலையில் அம்சங்கள் அனுமானிக்கப்பட்டு அந்த நிகழ்வுப்பற்றிய முடிவு ஒன்று
எதிர்வு கூறப்படுகின்றது.
Verification of the Stated Generalizations as Laws Trend or Tendencies.

அரசரிவியலில் அரசியல் நிகழ்வொன்று தொடர்பாக முதலில் அவதானம் மேற்கொள்ளப்பட்டு தகவல்கள் சேகரிக்கப்பட்டு தேவை, முக்கியத்துவம் என்பன கருதி அவை வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. பின்பு நோக்கத்திற்கு இசைவான முறையில் அவற்றின் பொதுவான அம்சங்கள் அனுமானிக்கப்பட்டு அந்த நிகழ்வுப்பற்றிய முடிவு ஒன்று எதிர்வு கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு விஞ்ஞானம் அல்லது திட்ட மிடப்பட்ட ஆய்வு ஒன்றுக்குரிய முதல் மூன்று நிலைகளும் திருப்பதிகரமான முறையில் பூர்த்தி செய்யப்படுகின்றது. இந்த ஆய்வின் அடுத்த நிலையான ஆய்வுகளின் எதிர்வு கூறுதலை நிருபித்தல் என்பதில் அரசரிவியல் சில சிக்கல்களை எதிர்நோக்குகின்றது. இது தனித்து அரசரிவியலுக்கு மட்டும் பொருத்தமான பிரச்சனை என்றில்லாமல் பொதுவான சமூக விஞ்ஞானங்களுக்குரிய பிரச்சனையாகவே உள்ளது. மாறாக பெளதீக இயற்கை விஞ்ஞானங்களில் இந்த நான்காவது செய்முறை திருப்பதிகரமாகப் பூர்த்தி செய்யப்படுகின்றது. ஆனால் அரசரிவியலில் ஏற்கனவே கூறப்பட்ட எதிர்வு கூறவின் பூரணமான வெற்றியினை அடையமுடியாது. இதனால் பெளதீக இயற்கை விஞ்ஞானங்களிலிருந்தும் அதாவது திட்டமான முடிவுகளை வெளிப் படுத்துவதிலிருந்து அரசரிவியலும், ஏனைய சமூக அறிவியல்களும் மாறுபட்டுக்கொள்கின்றன. மனித உறவுகள், மனித நடத்தை என்பன பற்றிய ஆய்வொன்று சிக்கலாதனதாகவும் குழப்பமானதாகவும் இருக்குமென்பது நிச்சயம். இதனால் பெளதீக இயற்கை விஞ்ஞானங்களைப் போல திட்டமிடப்பட்ட ஆய்வு ஒன்றினை இவை முரண்பாட்டுத் துறையாவிட்டாலும் அந்த ஆய்வுக்குரிய மேற்கூறிப்பிட்ட மூன்று நிலைகளையும் திருப்பதிகரமான முறையில் பூர்த்தி செய்வதோல் அரசரிவியலையும் திட்டமிடப்பட்ட ஒரு ஆய்வு அல்லது விஞ்ஞானம் எனக் கூறிக் கொள்ள முடியும். இதனால்தான் 1948

தெப்பெட்டம்பரில் பரிவின் யூனெஸ்கோ அலுவலகத்தில் (Unesco House Paris) சந்தித்துக் கொண்ட உலகின் மிக முக்கியமான அரசியலறிஞர்கள் அரசரிவியல் அல்லது அரசியல் விஞ்ஞானம் (Political Science) என்ற சொற்பிரயோகத்தை பொதுவாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.²⁷ அதேவேளை வோல்டர் பேகோட் (Walter Bagehot), அமீமாஸ் (Amos), பிரத்ரிக் பொலோக் (Frederic Pollok) முதலானவர்கள் “விஞ்ஞான அரசியல்” (Science of Politics)²⁸ என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். இங்கு அரசியல் (Politics) என்பது அரசரிவியல் (Political Science) என்பதைவிட விசாலமான உணர்வில் பயன்படுத்தப்படுவதும் பொருள் கொள்ளப்படுவதும் நோக்கப்படத் தக்கது. எவ்வாறாயினும் அரசரிவியலை தூய விஞ்ஞானம் என்று கூறுவதைவிட விஞ்ஞானத்துறை ஒன்றுக்குரிய ஆராய்ச்சிப் பண்புகளை கூடியளில் கொண்டுள்ள ஒரு கலையாகக் காணப்படுகின்றது என்கூறிக் கொள்ளலாம். இவ்வேளையில் ஒக்ஸ்போட் ஆங்கில அகராதி (Oxford English Dictionary) “அரசரிவியல் என்பது அரசாங்கம் பற்றிய கலையும் விஞ்ஞானமுமாகும்”²⁹ எனக் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது.

அரசரிவியல் கற்கை நெறிக்கான அனுகுமுறைகள்

பிளேட்டோ காலத்தில் இருந்தே அரசரிவியல் ஆய்வுகளுக்கும் முடிவுகளுக்கும் பல்வேறுபட்ட அனுகுமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. அவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்ட அனுகுமுறைகளை பிரதானமாக இரு பிரிவுகளுக்குள் அடக்கலாம்.

- (i) மரபுரிதியான அனுகுமுறைகள்
(Traditional Approaches)
- (ii) நவீன அனுகுமுறைகள்
(Modern Approaches)

மரபுரிதியான அனுகுமுறைகள் (Traditional Approaches)

- (i) தத்துவார்த்த அனுகுமுறை
(Philosophical Approaches)

இவ் அனுகுமுறை அரசியல் தத்துவங்களை விளக்குவதன் மூலம் அரசரிவியலின் உட்கிடக்கைகளை விளக்க முறிப்படுகின்றது. மிகவும் பழைய வாய்ந்த இவ் அனுகுமுறை தத்துவங்களை ஆடிப்படையாகக்

கொண்டு மனிதனையும் அரசையும் பற்றி ஆய்வு செய்கின்றது. பிளேட்டோ (Plato), மூர் (More), பேகன் (Bacon), ஹரிங்டன் (Harrington), காண்ட (Kant), ஹெகல் (Hegel), ரூசோ (Rousseau), சிட்ஜ்விக் (Sidgwick) முதலானவர்கள் இவ் அனுகுமுறையைப் பெருமளவு பின்பற்றியும் வலியுறுத்தியும் இருந்தனர். இம்முறை ஏற்கனவே உய்த்துணர்ந்த தத்துவவியல் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் அரசியல் நிறுவனங்களின் தொழிற்பாட்டை மதிப்பிட முயல் கின்றது.

(ii) வரலாற்று அனுகுமுறை (Historical Approach)

வரலாற்றை ஆராய்வதன் மூலம் அரசியல் முறையைகளை விளக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவதை இவ் அனுகுமுறை சிறப்பாக குறிப்பிடுகின்றது. இதன்படி இவ் அனுகுமுறையைப் பயன்படுத்தும் அரசியலறிஞர்கள் அரசினதும் அதனது ஏணை நிறுவனங்களினதும் இயல்பையும் தொழிற்பாட்டையும் பற்றி அவற்றின் தோற்றும், வளர்ச்சி, என்பவற்றை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முயற்கின்றனர். இம்முறையைப் பின்பற்றுவார்கள் அரசியல் நிகழ்வுகளை வரலாற்று உண்மைகளின் அடிப்படையில்தான் கீர்மானிக்க முடியும் என கருதுகின்றனர். பொலோக் (Pollok) என்ற அரசியலறிஞரின் கருத்தின்படி இவ் அனுகுமுறை, அரசியல் நிறுவனங்களை வரலாற்றுப் பரிணாமம் அடிப்படையில் ஆராய் முற்றுகின்றதே தவிர நடைமுறை குழநிலைகளின் அடிப்படையில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளவில்லை. ஜோர்ஜ். எச். சைபன் (George H. Sabine), மாக்கியவல்லி (Machiavelli), ஹெகல் (Hegel), லோக் (Lock), மில் (Mill), டனிங் (W. A. Dunning), குக் (T. I. Cook) ஸ்லசி (Laski), கட்டின் (Catlin), சீவி (Seely), அகஸ்டென் (St. Augustine) தோமஸ் (St. Thomas) முதலான அரசியலறிஞர்கள் இவ் அனுகுமுறையினையிக்கும் ஆதரித்து இருந்தார்கள். அரசாநிலையின் தந்தையான அரிஸ்டோடோட்டல் தனது ஆய்வுகளுக்கு இவ்வனுகுமுறையையும் பயன்படுத்தியிருந்தார்.

(iii) நிறுவன அனுகுமுறை : (Institutional Approach)

அரசின் பிரதான நிறுவனங்களாகிய சட்டத்துறை, நிர்வாகத் துறை, நீதித்துறை முதலான நிறுவனங்களை ஆராய்வதன் மூலம் அரசாநிலையின் தன்மையை அறிய இவ் அனுகுமுறை முயல்கின்றது. புராதன காலத்தில் அரிஸ்டோடோட்டல், பொலிபியஸ் (Polybius) முதலானோரும், நவீன காலத்தில் பிரைஸ் (Bryce), பைனர்

(Finer) ஆகியோரும் இவ் அனுகுமுறையைப் பயன்படுத்தி, அரசாநிலையில் விடயங்களை விளக்க முற்பட்டனர். இங்கு அரசியல் கட்சிகள் நான்காவது அரசியல் நிறுவனமாகக் கருதப்பட்டு அவைபற்றி விளக்குவதன் மூலம் அரசியல் முறையைகள் பற்றிய ஆய்வு முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. பென்ட்வி (Bentley), ரூமன்ட் (Truman), லதாம் (Latham), வி. ஓ. கீ (V. O. Key) முதலானவர்கள் நவீன பேஜூம் குழுக்களும் நிறுவனரிதியானவை எனக்காறி அவை பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதன் மூலம் அரசியல் முறையைகளை விளக்க முயல்கின்றனர். இவ் அனுகுமுறை தொடர்பாக வால்ட்டர் பேகோட் (Walter Bagshot), எப். எ. ஓக் (F. A. Ogg), ஹேர்மன் பைனர் (Herman Finer) எச். ஜே. ஸ்லசி (H. J. Laski) சி. எப். ஸ்ட்ராங் (C. F. Strong) முதலானவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

(iv) சட்ட அனுகுமுறை (Legal Approach)

சட்ட அல்லது நீதிசார்ந்த அனுகுமுறை (Legal or Judicial Approach) எனக்கு குறிப்பிடப்படும் இவ் அனுகுமுறையையானது சட்டமுறைகளை விளக்குவதன் மூலம் அரசாநிலையின் தன்மையை விளக்க முற்படுகின்றது. நாடொன்றில் பின்பற்றப்படுகின்ற சட்டமுறையை அந்தச் சட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிலவும் நீதிநிர்வாகம் ஆகியவற்றை விளக்குவதன் மூலம் அந்நாட்டின் அரசியல் முறையை விளக்க இவ் அனுகுமுறை உதவுகின்றது. இவ் அனுகுமுறையின் ஆரம்பகால வளர்ச்சிக்கு ரோமானிய அரசியலறிஞரான சிச்ரோவும் (Cicero), பிற்பட்ட கால வளர்ச்சிக்கு டைசி (Diecy) முதலானவர்களும் காரணமாக இருந்தார்கள். அத்துடன் கொப்பஸ் (Hobbes), குறோசியஸ் (Grotius), பெந்தம் (Bentham), ஜோன் ஓஸ்டின் (John Austin), சவிக்ஷி (Savigny), சௌ வென்றி மெயின் (Sir. Henry Maine) ஜெலினெக் (Jellinek) முதலானவர்களும் இவ் அனுகுமுறை தொடர்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

(v) ஒப்பீடு அனுகுமுறை : (Comparative Method Approach)*

அரசாநிலையில் முக்கியம் பெறும் அனுகுமுறைகளில் ஒப்பீடு அனுகுமுறையும் ஒன்றாகும். கடந்தகால, நிகழ்கால அரசியல் நிறுவனங்களையும் அரசியல் நடவடிக்கைகளையும் ஒப்பீடு செய்வதன் மூலம் அரசாநிலையில் சில பொது முடிவுகளையும் விதிகளையும் அடைவதற்கு இவ் அனுகுமுறை முற்படுகின்றது. இவ் அனுகுமுறை தரவுகளை சேகரித்தல், தெரிவிசெய்தல், ஒப்பீடுதல், நீக்குதல்,

ஆய்வுசெய்தல் என்ற செய்முறைகளினாப்பாக முடிவுகளை தீர்க்கா விக்கின்றது. இவ் அனுகுமுறை ஆரம்பத்தில் அரிஸ்டோட்டவினால் அவரது ஆய்வுகளுக்கு பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அவரைத் தொடர்ந்து மொண்டஸ்கியு (Montesquieu), பிரைஸ் (Bryce), மெயின் (maine) முதலானவர்களினாலும் இவ் அனுகுமுறை பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ் அனுகுமுறையை அண்மைக்காலத்தில் அல்மண்ட் (Almound), தல்கட் பார்சன்ஸ் (Talcot Parsons), மக்ஸ் வெபர் (Max Weber), டேவிட் அப்ரர் (David Apter) முதலா ஏவர்களும் பயன்படுத்தினர். கடந்தகால நிகழ்கால அனுபவங்களை ஒப்பிடுவதன் மூலம் அரசரிவியலில் சில எதிர்பார்க்கைகளையும் முடிவுகளையும் முன் கூட்டியே முன்வைப்பதால் இவ்வனுகுமுறை அரசரிவியலில் முக்கியம் பெறுகின்றது.

நவீன அனுகுமுறைகள் (Modern Approaches)

(i) சமூகவியல் அனுகுமுறை (Sociological Approach)

சமூதாய நிறுவனங்களையும் தனி மனிதர்களையும் முதன்மைப்படுத்தி ஆய்வு செய்வதன் மூலம் அரசியல் முறைகளை விளக்க இவ்வனுகுமுறை முயல்கின்றது. இவ்வனுகுமுறை அரசியல் சமூக மயவாக்கம், அரசியல் கலாசாரம், அரசியல் அபிவிருத்தி என்பவற்றை பிரதானமாக ஆய்வு செய்கின்றது. சமூதாய மட்டத்திலுள்ள சகல நிறுவனங்களும், குழுக்களும் தனிநபர்களும் எவ்வாறு அந்தாட்டின் அரசியலில் பங்கெடுக்கின்றனர் என்பதை இவ்வனுகுமுறை ஆய்வு செய்யும். நாடொன்றின் அரசியலுக்கான சமூக பொருளாதார அடிப்படைகளையும் அரசியல் நிறுவனங்களின் தொழிற்பாட்டுக்கான காரணங்களையும் ஆய்வு செய்வதன் மூலமாக அரசரிவியலின் தன்மையை விளக்க இவ்வனுகுமுறை முற்படுகின்றது. இவ்வனுகுமுறை தொடர்பாக மைக்கேவர் (R. M. Maciver), டேவிட் ஈஸ்டன் (David Easton), அல்மண்ட் (Almound), டேவிட் ரூமன் (David Truman), முதலானவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவ்வனுகுமுறையை பின்பற்றுபவர்கள் “அரசியல் சமூகவியல்” (Political Sociology) என்ற புதியதோர் கற்கைத்துறையையும் படிப்படியாக தோற்றுவித்துள்ளனர். இவ்வனுகுமுறையானது பல்வேறு வழிமுறைகளில் மேற்கொள்ளப்படுவதனால் சில சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் இதனை “சமூகவியல் அனுகுமுறைகள்” (Sociological Approaches) என்றும் அழைக்கின்றனர்.

(ii) உளவியல் அனுகுமுறை : (Psychological Approach)

அரசரிவியலில் மனித நடத்தை, உளவியல் முதலாவவற்றின் தாக்கம், பெறுமதி என்பகவபற்றி இவ்வனுகுமுறை ஆய்வு செய்கின்றது. உளவியற் கல்வியுடன் மிக நெருக்கம் கொண்டுள்ள அரசரிவியல் பற்றி ஆய்வு செய்வதில் இவ்வனுகுமுறை முக்கியம் பெறுகின்றது. இவ்வனுகுமுறை தொடர்பாக கிரகம் வொலாஸ் (Graham Wallas) சாள்ஸ் மெரியம் (Charles Merriam), ஹரோல்ட் லாஸ்வெல் (Harold Lasswell), டால் (R. A. Dahl) முதலானவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். எல்லா அனுகுமுறைகளும் அரசியல் நிறுவனங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றனவேதனிர மனிதனின் அரசியல் நடத்தையை ஆய்வு செய்யவில்லையெனக் குறிப்பிட்ட கிரகம் வொலாஸ் இவ்வனுகுமுறையைப் பெறி துமிவியலிற்கியிருந்தார். கிரகம்வொலாஸிற்கு முன்னர் பிளேட்டோ முதல் பென்தம் வரை இவ்வனுகுமுறை ஓரளவு பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது. 1930 களில் வாஸ்வெல் “உள்ள உணர்ச்சி ஆய்வும் அரசியலும்” (Psycho Pathology and Politics) என்ற நூலிலும் எப். டபிள்யூ. அடோர்ஜோ “ஆட்சியாதிக்க ஆளுமை” (The Authoritarian Personality - F. W. Adorno) என்ற நூலிலும்³⁰ இவ்வனுகுமுறையின் முக்கியத்துவத்தைப் பெறிதும் வலியுறுத்துகின்றனர்.

(iii) பொருளாதார அனுகுமுறை : (Economic Approach)

பொருட்களின் உற்பத்தியும் பங்கிடும் பொருளாதாரத்தில் முக்கியம் பெறுவதுபோல ஒரு நாட்டின் அரசியலிலும் நெருக்கமான தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளது. பொருளாதாரக் காரணிகளை அடிப்படையாக்கொண்டே அரசு, அதன் தன்மை என்பவற்றைப் பெரும்பாலான அரசியற் தத்துவங்கள் விளக்க முற்படுகின்றன. இவ்வாறானவைகளுள் தாராண்மை வாதம், சோசலிசம், கம்யூனிசம் முதலானவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வனுகுமுறை தொடர்பாக மில் (Mill), மாக்ஸ் (Marx), மிற்செல் (Mitchell) முதலானவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களில் கார்ஸ்மாக்ஸ் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவராவார்.

(iv) மாக்கிச அனுகுமுறை : (Marxian Approach)

அரசு என்பது சமூக வர்க்கமுரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடெனக்கூறும் இவ்வனுகுமுறை, இயக்கவியல் முறையின்படி சமூக அமிகு

விருத்தியினதும், மாற்றத்தினதும் இருதிக்கட்டம் அரசுற்ற சமூகம் எனவும் கூறுகின்றது. அரசுறிவியலின் தன்மையையும், நோக்கத் தையும் மிக ஆழமாக ஆய்வு செய்யும் இவ்வணுக்கும் சமூக முரண்பாடுகள் எவ்வாறு தனிமனிதவின் அரசியல் நடத்தையை நிர்ணயிக்கின்றது என்பதுபற்றி ஆய்வு செய்கின்றது. இவ்வணுக்குமறை தொடர்பாக காள்மாக்ஸ், ஏங்கல்ல் முதலானவர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாக விளங்கினர்.

(v) புள்ளிவிபர அணுகுமுறை : (Quantitative Approach)

புள்ளிவிபரரித்தியாக ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு விஞ்ஞானித்தியாக அரசியற் பிரச்சினைகளை ஆய்வு செய்வதை இவ்வணுக்குமறை நோக்காகக் கொண்டுள்ளது. ஒரு நிகழ்வு தொடர்பான தகவல்கள், புள்ளிவிபரரித்தியாகக் கணிப்பிடப்பட்டு அதன் அடிப்படையில் அந்திகழ்வு தொடர்பான எதிர்வுகூறல்களும், முடிவுகளும் முன்வைக்கப்படுவதை இவ்வணுக்குமறை குறிக்கின்றது. இவ்வணுக்குமறை தேர்தல் நடத்தை பற்றிய ஆய்வுகளுக்கும், பொதுசன அபிப்பிராயக்கணிப்பீடுகளுக்கும் சிறுப்பான முறையிற் பயன்படுத்தப்படவாம். ஆயினும் அரசியல் நடவடிக்கைகளை நிர்ணயிக்கும் எல்லாக் காரணிகளையும் பற்றிய மதிப்பீட்டிற்கும் இவ்வணுக்குமறை உதவுமெனக் கூறிச்சுட்டு முடியாது. இவ்வணுக்குமறை தொடர்பாக கலாநிதி. கலூப் (Dr. Gallup), சாள்ஸ் மெரியம் (Charles Merriam) ஹரோல்ட் கொஸ்லெந் (Harold Gosnell) முதலான அமெரிக்க அறிஞர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

(vi) முறைசார் அணுகுமுறை : (System Approach)

இவ்வணுக்குமறை அன்மைக்காலங்களில் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்று விளங்கின்றது. உயிரியல் விஞ்ஞானத்திலிருந்து பெறப்பட்ட இவ்வணுக்குமறை தற்போது அரசுறியியல் முடிவுகளை ஆய்வுசெய்வதிற் பெரிதும் பயன்படுகின்றது. இவ்வணுக்குமறை தொடர்பாக டேவிட் ஸல்டன் (David Easton) என்பவர் முக்கியமாக பெற்றபோதிலும் தல்கொட்டபார்ஸன் (Talcot Parsons) என்பவர் குடும்பத்தையைப் போன்றே இவ்வணுக்குமறையும் பெரும்பாலும் ஓரே விதமான முறையில்த்தான் அரசுறிவியலை ஆய்வு செய்கின்றது. இவ்வணுக்குமறையில் மேலும் தீர்மானம் செய்யும் அணுகுமுறை (Decision Making Approach) அரசியற் தொடர்பாடல் அணுகுமுறை (Political Communication Approach) விளையாட்டுக் கோட்பாட்டு அணுகுமுறை (Approach of Game Theory) என்பன முக்கியமாக பெறுகின்றன.

ஒவ்வோர் சமூக அமைப்பிலும் வேறுபட்ட பகுதிகளும் அவை ஒவ்வொன்றும் வேறுபட்ட இயல்புகளும் செயற்பாடுகளும் கொண்டன வாகக் காணப்படுகின்றன. இவையாவும் ஒருங்கிணைந்து செயற்படுவதும், அமைப்பு ரீதியாக அவை ஒவ்வொன்றும் தமக்கிடையே உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்வதும் அவசியமென்றும் அவ்வாறான நிலைமையை ஆய்வு செய்வதே இவ்வணுக்குமறையின் நோக்கமென்றும் குறிப்பிட்டார். டேவிட் ஸல்டனினுடைய சிந்தனைகளுக்கு முன் ஜோட்யாக அமைத்துத் தல்கொட்டபார்ஸன் எழுதிய “சமூக முறையை” (The Social System) என்ற நூலே ஆகும். மிகவும் பிரபல்யம் பெற்றுவரும் இவ்வணுக்குமறையில் “அமைப்பு தொழிற்பாட்டு அணுகுமுறை” (Structural Functional Approach) என்பதும் உள்ளிட்டு வெளியீட்டு அணுகுமுறை (Input Output Approach) என்பதும் கூடவே பின்பற்றப்படுகின்றன. இவ்வாறு கடைப்பிடிக்கப்படும் இவ்விரு வேறுபட்ட அணுகுமுறைகளும் முறைசார் அணுகுமுறையினத்துத் தொழில்நுட்பரித்தியான தன்மை கொண்டதாக மாற்றி விடுகின்றது. கூடியளவில் வளர்ச்சியடைந்துவரும் இவ்வணுக்குமறை மக்ஸ் வெபர் (Max Weber) முதலான சமூகவியலாளர்களினால் ஆய்வுகளுக்குப் பெருமளவு பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

(vii) ஒருங்கமைவு அணுகுமுறை : (Simulation Approach)

இவ்வணுக்குமறையானது இயற்கை விஞ்ஞானத்திலிருந்து சமூக விஞ்ஞானத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டு பின்னர் அரசுறிவியலிற் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. கணிதத்துறையில் மிகச் சாதாரணமாகப் பயன்படுத்தப்படும் இவ்வணுக்குமுறை அங்கு ஆய்வு கண இவ்வகுவாக்கப்பெரிதும் உதவுகின்றது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட முறைசார் அணுகுமுறையைப் போன்றே இவ்வணுக்குமுறையும் பெரும்பாலும் ஓரே விதமான முறையில்த்தான் அரசுறிவியலை ஆய்வு செய்கின்றது. இவ்வணுக்குமுறையில் மேலும் தீர்மானம் செய்யும் அணுகுமுறை (Deceision Making Approach) அரசியற் தொடர்பாடல் அணுகுமுறை (Political Communication Approach) விளையாட்டுக் கோட்பாட்டு அணுகுமுறை (Approach of Game Theory) என்பன முக்கியமாக பெறுகின்றன.

(viii) ஒருங்கிணைந்த அணுகுமுறை : (Integrated Approach)

இவ்வணுக்குமுறை கான். ஜே. பிரெட்ரிச் (Carl. J. Friedrich) என்பவரால் முன்வைக்கப்படுகின்றது. அரசுறிவியலை விஞ்ஞான ரீதியாக அணுகுமுறையில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

யாகவும் தத்துவார்த்தரீதியாகவும் நோக்கு வதை இவ்வனுக்ருறை குறிப்பாக வலியுறுத்துகின்றது. விஞ்ஞானிக்கியான் ஆய்வினையும் தத்துவார்த்த முறையிலான ஆய்வினையும் இவ்வனுக்ருறை ஒன்றி ணப்பதனால் ஒருங்கிணைந்த அனுகுறைறையென இது அழைக்கப்படுகின்றது. அண்மைக்காலங்களில் அரசரிவியல் ஆய்வுகளில் இவ்வனுக்ருறை பிரபலம் அடைந்து வருகின்றது.

(ix) நடத்தைவாத அனுகுறைறை :

(Behavioural Approach)

அரசரிவியல் அனுகுறைறைகளுள் மிக முக்கியமான அனுகுறைறையாக நடத்தைவாத அனுகுறைறை தற்போது கருதப்படுகின்றது. ஆரம்பகாலத்திலிருந்ததுபோல அரசியல் நிறுவனங்களையோ அவற்றின் வரலாற்று அபிவிருத்தியையோ ஆய்வுசெய்வதற்குப் பதிலாக அரசியலிற் பங்குகொள்வின்ற மனித நடத்தைகள் பற்றியும் ஆய்வுசெய்யப்படவேண்டுமென்ற சிந்தனைகள் வழுப்பெற்றபோது, அரசரிவியலில் இவ்வனுக்ருறை முக்கியத்துவம் பெற்றது. “அரசியல் மனிதத்தன்மை” (Human Nature in Politics) என்ற 1908 இல் இங்கிலாந்தில் வெளியிடப்பட்ட கிரகம்வொலாவினுடைய நூலும் அமெரிக்க அறிஞரான ஆதர் எப். பென்வினினுடைய “அரசாங்கத்தினுடைய செய்முறை” (The Process of Government) என்ற நூலும் மனித நடத்தைபற்றிய ஆய்வுகள் அரசரிவியலில் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும் என்ற கருத்தைப் பெருமளவு வலியுறுத்தி விருத்தன.³¹ மேறும் லாஸ்வெல் என்ற அரசியலறிஞரின் பங்களிப்பும் இவ்வனுக்ருறை வளர்ச்சியடையக் காரணமாக அமைந்தது. ஆரம்பத்தில் ஒரு எதிர்ப்பு இயக்கமாகக் காணப்பட்ட நடத்தைவாதம் தற்போது அரசரிவியலுக்கான பிரதான அனுகுறைறையாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வனுக்ருறை மரபுர்தியான், நிறுவன ரீதியான அனுகுறைறைகளையும் அரசியல் ரீதியான ஆய்வுறைகளையும் நிராகரிக்கின்றது. இந்நடத்தைவாத அனுகுறைறையின் ஆராய்ச்சிக்கான பாதை உண்மையில் சான்ஸ் ஈ. மெரியம் (Charles E. Merriam) என்பவரினால் 1935 ம் ஆண்டு அமெரிக்க அரசியல் விஞ்ஞான சங்கத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட தலைமை உரையின் மூலம் வருக்கப்பட்டிருந்தது. அதன்பின் அதிகாலியான அமெரிக்க எழுத்தாளர்களின் கூட்டு முயற்சியினால் இவ்வனுக்ருறை பிரபலமாக அடைந்தது. குறிப்பாக அமெரிக்காவின் சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், விரிவுறையாளர்களின் முயற்சியினால் இவ்வனுக்ருறை பெரிதும் வளர்ச்சியடைந்தது. கிர்க்பாக் ரிக் (E. Kirk Patrick) என்ற அமெரிக்க அரசியல் விஞ்ஞான சங்கத்தின் பிரதம நிர்வாகி இதுபற்றிக் குறிப்பிடும்போது “இரண்டாம் உலக யுத்தத்துக்கும்

1950 களின் நடுப்பகுதிக்கும் இடையில் நடத்தைவாதம் என்பது ஆராய்ச்சிகளையும் சவால்களையும் எதிர்நோக்கியது. இதனால் நடத்தைவாதம் தொடர்பான விவராதங்கள், இயக்கங்கள், தீர்மானங்கள் என்பன இக்காலப்பகுதியில் முக்கியம்பெற்றன” என்றார்.

நடத்தைவாத அனுகுறைறையானது சிறப்பாக கோட்பாட்டு ரீதியாகவும், நடைமுறை அனுபவங்களின் மூலமாகவும் மனிதனதும் சமூக அமைப்புக்களினதும் அரசியல் நிறுவனங்களினதும் நோக்கங்களையும் செயற்பாடுகளையும் ஆய்வுசெய்வதனால் அரசரிவியலிற் கூடியவை விஞ்ஞானத்தன்மை வாய்ந்த முடிவுகள் முன்வைக்கப்படுவதற்கு காரணமாகின்றது. மனித வாழ்வின் பல்வேறு வளர்ச்சிக்கட்டங்களையும் அக்கட்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மனிதனது சமூக அரசியல் நடவடிக்கைகள் எவ்வாறு அமைகின்றன என்பதையும் இவ்வனுக்ருறை ஆய்வுசெய்வதனாற் கூடியவைக்கு யதார்த்தமான முடிவுகள் அரசரிவியலில் முன்வைக்கப்படச் சாத்தியம் உண்டு. இவ்வாறாக கூடியமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு திடமான தெளிவான முடிவுகளை அரசரிவியலில் முன்வைப்பதில் நடத்தைவாத அனுகுறைறை முக்கியமான இடத்தைப்பெற்றுள்ளது. இவ்வனுக்ருறை அரசரிவியலிற் பிரயோகிக்கப்படத் தொடங்கிய பின்னர் அரசரிவியலின் நோக்கமும், நன்மையும் விரிந்து பரந்ததாகியிட்டது அரசரிவியலின் ஒழுங்கு அபிவிருத்தியடைந்துள்ளது. அரசியல் யதார்த்தம் பெரிதும் உணரப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் நடத்தைவாத அனுகுறைறைக்கு எதிராக கண்டனங்கள் அண்மைக்காலங்களில், அமெரிக்காவின் அரசியலறிஞர்களினால் முன்வைக்கப்பட்டு வருவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க குறிப்புகள் :

1. Varma S. P. (1975) : 04
2. Ibid
3. Ibid
4. Agarwal N. N, Vidyabhushan, Vishnoobhagwan (1980) : 08,09
5. John Dearlove (1989) : 521
6. Ibid
7. Ibid : 522
8. Rais A. Khan, James D. Mc Niven, Stuart A. Mackowa (1977) : 02

நால்தம்

9. Ibid
10. Iramachami P. (1978) : 219
11. Agarwal N. N; Vidyabhushan Vishnoobhagwan (1980) : 08
12. Daler Deol (1977) : 15
13. Rais A. Khan, James D. Mc Niven, Stuart A. Mackown (1977) : 02
14. Daler Deol (1977) : 15, 16
15. Peter B. Harris (1976) : 40
16. Varma, S. P (1975) : 38
17. Hugh V. Emy (1989) : 204
18. Rais A. Khan. James D. Mc Niven, Stuart A. Mackown (1977) : 03
19. Ibid
20. Varma, S. p. (1976) : 36, 37
21. Ibid : 37
22. Ibid
23. Ibid : 44
24. Alan R. Ball (1988) : 14
25. Agarwal N. N. Vidyabhushan, Vishnoobhagwan (1980) : 16
26. Hugh V. Emy (1999) : 204
27. Agarwal N. N. Vidyabhushan, Vishnoobhagwan (1980) : 06
28. Ibid
29. See : English Oxford Dictionary
30. Naresh Chandra Roy, Jyotirindradas Gupta, Jayantakumar Ray (1963) : 13
31. Varma, S. P (1975) : 45

அரசும் அதன் தொற்றும் பற்றிய கோட்பாடுகளும்

அரசு The State

அரசு தொன்றிய பின்னர் பல்வேறு வடிவங்களில் அது நிலை பெற்று வந்தமையை வரலாற்றின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது. நவீன அரசுகளின் தொற்றத்திற்கு முன்பாகக் காணப்பட்ட அரசுகள் கிழக்கு நாடுகளின் வல்லரசு, கிரேக்கநகர் அரசு, ரோமானிய சாம்ராச்சியம், நிலமானிய அரசு என்ற வேறுபட்ட வடிவங்களில் நிலவியிருந்ததையும் அதன் பின்னர் பிரான்சியப் புரட்சியைத் தொடர்ந்து நவீன அரசுகள் தொற்றும் பெற்றதையும் அவதானிக்கலாம்.¹

கி. மு. சுமார் 5000 ஆண்டு காலங்களுக்கு முன்பாகவே நதியோரங்களில் வாழ்ந்த மக்களிடையே அரசுகள் நிலைபெற்றிருந்தன.² மக்களின் சமதேவைப் பூர்த்தி கு இவ்வாறான வாழ்க்கைமுறை மிகப்பொருத்தமானதாகக் காணப்பட்டதுடன் அதனை அடிப்படையாகக்கொண்டே உலகின் சிறந்த நாகரீகங்களும் தொன்றியிருந்தன. இவ்வாறு நதிக்கரோராங்களில் வாழ்ந்த மக்களிடையே தொன்றிய அரசுகள் பல வழிகளிலும் பலமுடையவாகக் காணப்பட்டன. மக்கள் சமதேவைப் பூர்த்தி நிலையை அடைவது இலகுவானதாகிக் காணப்பட்டபோது சேமிப்பு தொன்றுவதற்கும் வாய்ப்பிருந்தது. இவ்வாறு சேமிப்பின்வழி சொத்துடையைப் பிரச்சினைகளும் நிலவுடையைப்

பிரச்சினைகளும் தோன்றியபோது அவற்றினைத் தீர்க்கும் நோக்கிலும், கட்டுப்படுத்தும் என்னைத்தாலும் இவ்வரசு பலமடைந்து வந்தது. இருப்பினும் காலகட்டத்தில் அரசினுடைய மிகக்கூடிய அதிகாரம் தஷ்பிரயோகம் பெய்யப்பட்டபோது மக்களினுடைய ஆதரவை இக் கிழக்குத்தேச அரசுகள் இழந்தன. இவ்வாறு இவ்வரசுகள் நீடித்து நிலைக்காலிட்டும் குறிப்பிட்டனவு காலம் உலகில் நிலைத் திருந்து புகழ்பெற்ற நாகரீகங்களை உருவாக்கியமை முக்கியமானதே.

உலகில் மிக ஆரம்பங்களிற் தோன்றிய கிழக்கின் நாகரீகம் பல்வேறு வடிவங்களில் ஐரோப்பாவில் நுழைந்து கொண்டபோது அந்த நாகரீகத்தின் மிகக்கூடியமட்ட வெளி ப்பாடு கிரேக்க நகர அரசுகளிற் பிரதிபலித்தது. இக்கிரேக்க நகர அரசுகள் இயற்கைச் சூழலால் வேறுபடுத்தப்பட்டபோது சிறிய நிலப்பரப்புக்களைக்கொண்ட அரசுகளாகக் காணப்பட்டன. நிலப்பரப்பினாற் சிறிய அரசுகளாகக் காணப்பட்டமையால் சுதந்திரத்தையும் மக்களாட்சியையும் விரும்பிய வையாகவும் மக்கள் அனைவரும் அரசாங்க நடவடிக்கைகளிற் பங்கு கொள்ளுமாறும் அமைந்திருந்தன. நேரடி மக்களாட்சி நிலவியபோதும் ஒவ்வொரு கிரேக்க நகர அரசுகளிலும் பிரபுக்களாட்சி, உயர்குடியினராட்சி, தனியாட்சி என்ற முறையில் வேறுபட்ட ஆட்சி முறைகளும் நிலவியிருந்தன.

ஒரு நகர அரசாகவே ரோம் ஆரம்பத்திற் காணப்பட்டபோதும் படைவலிமையால் நிலங்களை ஆக்கிரமித்தும், ஆதிக்கம் செலுத்தியும் நாட்டை ரோமானியர்கள் விரிவாக்கிக் கொண்டபோது ரோமானிய சாம்ராச்சியம் நிலைபெற்றது. ரோமில் ஜூவியர்சீசர் பதவிக்கு வந்தபோது ரோமானிய சாம்ராச்சியம் பர்ணமித்தது. ஆரம்பத்தில் ரோம் நகர அரசாகக் காணப்பட்டபோது நிலவியிருந்த மக்களாட்சி நிறுவனங்கள் தொடர்ந்தும் ரோம் சாம்ராச்சியமானபோதும் நிலைபெற்றது. இங்கும் கிரேக்க நகர அரசுகளைப்போன்றே வேறுபட்ட ஆட்சி முறைகள் முடியாட்சி, உயர்குடியாட்சி, மக்களாட்சி என்ற வடிவங்களில் நிலைபெற்றிருந்தது. இருப்பினும் கி. பி. கி. நூற்றாண்டளவில் ரோமானிய சாம்ராச்சியம் பலமிழந்த மேலையில் சாம்ராச்சியத்தின்கீழ், படை வைத்திருந்த சிறிய பிரபுக்களைல்லாம் சிறு சிறு நிலப்பதுத்தினால் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு தமது சொந்த ஆட்சியை நிறுவ முயன்றபோது ரோமானிய சாம்ராச்சியம் சிறு அரசுகளாகப் பிரிந்து பிரபுத்துவ ஆட்சி ஏற்பட வழிகோவியது. மத்தியகாலத்தில் ஐரோப்பா முழுவதிலும் பரவியிருந்த நிலமானியமுறையில்கீழ் இவப்பிரபுக்கள் அரசர்களைவிட அதிகாரம் மிக்கவர்களாக விளங்கின. அரசனின் ஆணைகளைவிட பிரபுக்களின் கட்டளைகள் மக்களை வெகுவாகப்பாதித்தது. மத்தியகாலத்தில் ரோமாபுரி அர-

சியல் முறைமைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு புனித ரோமானிய சாம்ராச்சியம் நிறுவப்பட்டபோது கிறிஸ்தவ மதத்தின் மேலாதிக்கம் முதன் மைப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் மத்திய காலத்தின் பிரபுகுதியில் அரசர்களுக்கும் பாப்பரசர்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டின் காரணமாக பாப்பரசரின் செல்வாக்கு குறைக்கப்பட்டது. கி. பி 800 இல் புனித ரோமானிய சாம்ராச்சியம் நிறுவப்பட்டபோதும் அதன் நிலைபேறு சாத்தியப்படாமல் வெகுவிரைவிலேபே சீரமித்து விட்டது. தொடர்ந்து 15 ம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த மறுமலர்ச்சியும் 16 ம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மதசீர்திருத்தமும் புதிய சிந்தனைகளையும் கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்திய போது பிரபுத்துவ அரசமுறையும் புனித ரோமானிய சாம்ராச்சியமும், பாப்பரசரின் மதத் தலைமைத் துவமும் அரசியல் புறந்தள்ளப்பட்ட நிறுவனங்களாகியபோது நவீன அரசின் தோற்றம் இனங்காணப்படுகின்றது. இந்த வகையில் 1789 ம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற பிரான்சியப் புரட்சியே நவீன அரசுகளின் தோற்றம் தொடர்பில் ஒரு பிரிநிலைக் கோடாக கொள்ளப்படலாம்.

இவ்வாறாக நாளாட்சியில் ஐரோப்பாவில் பல தேசிய அரசுகள் தோற்றம் பெற்றதுடன் உலகின் சகல பாகங்களிலும் மேதா சிய அரசுகளின் தோற்றம் சாதகமாகியது. இவ்வாறு தேசிய அரசுகள் உலகெங்கிலும் மேதா நூற்றம் பெற்றபோதிலும் ஒரேமாதிரியான முறையில்தான் இவையாவும் தோற்றம்பெற்றன என கூறிவிடமுடியாது. இவ்வாறாக நிலைபெற்ற அரசுகள் வலுவடைந்தும் விருத்தியடைந்தும் வந்தபோது அவை சிறப்பான இயல்புகளைப் பெற்றுக் கொண்டதுடன் புதிய அதிகாரங்களையும், புதிய பொறுப்புக்களையும். புதிய தொழிற்பாடுகளையும் வகிக்கத் தொடங்கின. அரசானது தனது ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்ட நிலப்பரப்பில் தன்னுடைய அதிகாரத்தை நிலைநாட்ட முனைந்தபோது அந்திலப்பரப்புக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் இருந்து தோன்றிய பிரச்சனைகளை எதிர்த்து நிற்க வேண்டியிருந்தது. மதசீர்திருத்தத்தின் பின்னர் ஐரோப்பாவில் தோன்றியிருந்த மதப்பூச்சுகள் அரசுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை தோற்றுவித்திருந்தன. சமுதாய கட்டுப்பாட்டை மீறி இத்தகைய நடவடிக்கைகளை புரிவோர்மீது தனது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்கான வழிமுறைகளை மேற்கொள்வது அரசுக்கு அவசியமாகியது. தனது நிலப்பரப்புக்கு உள்ளாக மட்டுமல்லது, நிலப்பரப்புக்கு வெளியேயும் ஏனைய அரசுகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய அவசியமும் இருந்தது. இவ்வாறாக அரசுகள் எதிர்த்தோக்கிய பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதில் அதிகாரமே பிரதான கருவியாக இருந்ததினால் இப்பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணப்பதில் பின்பற்றப்

பட்ட முறைகள் பெருமளவு அரசின் தன்மைகளையும் சிறப்பியல்பு களையும் தீர்மானித்தன. அரசு தனக்கே உரிய தன உரிமை கோரிய நிலப் பரப்புக்குள் வாழ்ந்து வந்த மக்களின் கீழ்ப்படிவை வலிந்து பெற்றுக்கொண்ட போதும், உள்ளூர் பிரபுக்களையும், குலங்களின் தலைவர்களையும் கீழ்ப்படுத்தி படைபவத்தின் தனியுரிமையை அரசு பெற்றுக்கொண்ட போதும், தனது நிலப்பகுதிக்குள் ஏனைய சட்டங்கள், விதிமுறைகள், வழுமைகள் என்பவற்றை புறந்தள்ளி புதிய சட்டமுறைகளை உருவாக்கி தனது நிலப்பகுதிக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் தனக்கு மேவான ஒருவரோ, ஒரு அமைப்போ இருக்க முடியாது என அரசு கருதியபோதும், அதாவது “இறைமை” தனக்கு விரியதென அரசு பிரகடனப்படுத்திக் கொண்ட போதும் நவீன அரசுகளின் நிலைபேரு சாத்தியமாக்கப்பட்டது.

நவீன அரசு (Modern State)

அரசுறியலில் முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட நிறுவனமாகவும் மிகச் சாதாரணமாகப் பயன்படுத்தப்படும் சொற்பிரயோகமாகவும் அரசு (State) என்பது விளங்குகின்றது. அரசு என்ற கருத்து அல்லது என்னக்கு கிரேக்க காலத்து நகர அரசுகளை (City States) குறிக்கும் “Polis” என்ற கிரேக்க பதத்துடன் நெருக்கமான பின்னப்பினைக் கொண்டுள்ளது³ என்றும், அவ்வாறே அரசு (State) என்ற பதம் ரோமானியச் சொல்லான “குடியரசு” என்பதைக் குறிக்கும் “Status” என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது⁴ என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மகெர் (Mager) என்பவரின் கருத்தின்படி “Status” என்பது அரசனின் நிபந்தனை, அதிகாரம், கெளரவம் என்பவற்றையும் ஆட்சி அமைப்பின் கருத்து வடிவத்தையும் குறிப்பதாக அமையும்.⁵ இருப்பினும் அரசு என்ற பதம் படிப்படியாக விருத்தியாகி ஆட்சி முறையின் பொதுவான ஒரு பதமாக 14ம் - 17ம் நூற்றாண்டுகளுக்கிடையிலேயே மாறியிருந்தது⁶. உண்மையில் நவீன உணர்வில் அரசு என்ற இப்பதம் முதன்மூதவில் 16ம் நூற்றாண்டு காலப் பகுதியில் மாக்கியவல்லியாலேயே பயன்படுத்தப்பட்டது⁷. இதன்படி 15ம் நூற்றாண்டுவரை அரசு என்ற பதம் உண்மையான பொருளில் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்று கூறலாம். அரசொன்றின் நிலைபேற்றுக்கு இறைமை முக்கியமானது என்பதனால் “இறைமை” பற்றிய கருத்துக்களுடன் இணைந்தே “அரசு” என்ற பதமும் பயன்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டும் நூற்றாண்டிலிருந்தே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இறைமைக் கோட்பாடுகளும் சிந்தனைகளும் 16ம் நூற்றாண்டிலிருந்தே விருத்தியடைவதனால் அரசு என்ற பதமும் உண்மையான உணர்வில் 16ம் நூற்றாண்டிலிருந்தே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கருதலாம்.

இவ்வரசிற்கு விளக்கமளிப்பதில் ஈடுபட்ட அரசியலறிஞர்கள் வெவ்வேறு விதமான கருத்துக்களையும் சிந்தனைகளையும் முழுவத்துள்ளனர். அரிஸ்டோட்டல் என்னும் அறிஞர், இயற்கையான உணர்வினாலும், நம்பிக்கையினாலும் கூடிவாழ்ந்த மக்கள் குடும்பமாகிய போதும், குடும்பம் கிராமமாகி, சமுதாயமாகி, அதன்வழி அரசாகியது என்றும், இவ்வாறு மனித தேவைகளுக்காக எழுந்த அரசு அவனது நல்வாழ்விற்காகத் தொடர்கின்றது என்றும்⁸. அரசு பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். கார்னர் (Gartner) என்னும் அறிஞர் “எண்ணிக்கையில் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ அமைந்த மக்கள் சமுதாயம் வெளிக்கட்டுப்பாட்டிலிருந்து சுதந்திரத்துடன் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆட்சி நிலத்தை நிரந்தரமாக்கிக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கத்துடன் வாழுகின்றபோது பெரும்பான்மையான மக்கள் அவ்வரசாங்கத்துக்கு கீழ்ப்படியாகவோ அது அரசு என்பதும்”⁹ எனக்கூறுகின்றார். லஸ்கி (Laski) என்பவர் “தனது குறிப்பிட்ட ஆட்சிப் பகுதியில் மற்ற ஸ்தாபனங்களின்மேல் ஆதிக்கம் கொண்டு அரசாங்கம், மக்கள் எனப் பிரிக்கப்பட்டு நிரந்தரமாக அமைந்துள்ள மக்கள் சமுதாயமே அரசாகும்”¹⁰ எனவும், மைக்கெவர் (R. M. Maciver) என்பவர் “குறிக்கப்பட்ட எல்லைக்குட்பட்ட சமுதாயத்தில் மிக உயர்ந்த அதிகாரத்துடன் கூடிய அரசாங்கமொன்றினால் பிரகடனம் செய்யப்பட்ட சட்டத்தினுடாக, சமுகூழுங்கை நிலைநாட்டும் சங்கமே அரசு” எனவும்¹¹ கெகல் (Hegel) என்பவர் “மனிதனது அக உணர்வின் அடிப்படையில் எழுந்த நடவடிக்கையே அரசு”¹² என்றும், “மனிதனது சிறந்த படைப்பே அரசு”¹³ என மாக்கியவல்லியும் “நிச்சயிக்கப்பட்ட நிலப்பகுதிக்குள் வாழுகின்ற மக்கள் சட்டத்துக்காக ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்ற போது அது அரசு என்பதும்”¹⁴. என அமெரிக்க ஐனாதிபதி¹⁴ வில்சனும் “சமுதாய வர்க்க முரண்பாடுகளின் விளைவே அரசு” என மாக்கிச் கோட்பாட்டாளர்களும்¹⁵ “இறைவனால் தோற்றுகிக்கப்பட்ட ஒரு நிறுவனமே அரசு”¹⁶ என தெய்வீக உரிமைக்கோட்பாட்டாளர்களும் கூறுகின்றனர்.

‘அரசு’ என்பதற்கு இவ்வாறு காலத்திற்கு காலம் வேறுபட்ட விளக்கங்கள் அரசியலறிஞர்கள் முன்வைத்துள்ள போதிலும் பொதுவான நோக்கில் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதிக்குள் வாழுகின்ற மக்கள் தமக்கான சட்டவாக்கவை மேற்கொள்ளும் நிறுவனமாக அரசாங்கமொன்றை அமைத்துக் கொள்கின்ற போது அந்த மக்களின் மனதில் தோண்றுகின்ற எண்ணம் அரசு என்பதும். இவ்வரசானது பின்வரும் பிரதான மூலக் கூருகளைக் கொண்டிருக்கும்.

- குறிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பு
Particular Territory

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

- மக்கள் தொகை
Population
- அரசாங்கம்
Government
- இதையை
Sovereignty

அரசொன்றின் நிலைபேற்றுக்கு எல்லை வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதி அவசியமானதாகும். அங்கு வாழுகின்ற மக்கள் தமக்கான அரசினை உறுதி செய்து கொள்வதற்கு அரசொன்றின் நில எல்லை தெளிவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இங்கு நிலப்பரப்பு என்பது நிலம், நீர், ஆகாயம், கடல், மலைகள், கனியவளங்கள் உள்ளிட்ட சுல்லதையும் குறிக்கும். இந் நிலப்பகுதி அளவால் வேறுபடவாம். கிரேக்கர்கள் அரசொன்றின் நிலப்பகுதி குறியித்தாக இருப்பது சிறந்ததெனக்கருதினார்கள். இவ்வாறான அவர்களின் எண்ணம் கிரேக்க நகர் அரசுகளின் அனுபவமாகும். ஆனால் ரோமானியர்கள் அரசின் எல்லை எவ்வளவு தூரம் பரந்திருக்க முடியுமோ அவ்வளவு பரந்திருக்க வேண்டுமெனக் கருதினர். இதனாற்றான் ஒரு நகர் அரசாகக் காணப்பட்ட ரோம். ரோமானிய சாம்ராச்சியமாகவே வளர்ந்தது. எவ்வாறாயினும் மிகப் பெரிய நிலப்பகுதியைக் கொண்ட அரசுகள் அரசியல் பொருளாதார நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்கின்றன எனக் கூற முடியும். இவ்வாறான மிக நீண்ட நிலப்பகுதிகள் இயற்கையாகவோ, ஆக்கிரமிப்பின் மூலமாகவோ ஒரு அரசுக்கு உரியதாக கப்பட்டிருக்கலாம். இதன்படி மிகப் பெரிய நிலப்பகுதிகளைக் கொண்ட அரசுகளையும் மிகச்சிறிய நிலப்பகுதிகளைக் கொண்ட அரசுகளையும் உலகில் காணலாம். உ-மாக உலக நிலப்பரப்பின் 1 / 6 பகுதியை சோவியத்யூனியன் கொண்டுள்ளது. பிரித்தானியா 93, 323 சதுரமைல்களையும், பிரான்ஸ் 210, 038 சதுரமைல்களையும் மேற்கு ஜேர்மனி 96, 005 சதுரமைல்களையும் கொண்டுள்ளது. அவ்வாறே தென் பகுதிக்கிழுங்கள் “நவரு” (Nauru) என்னும் அரசு 8 சதுரமைல்களுடனும் “மோல்டா” (Malta) என்னும் அரசு 95 சதுரமைல்களுடனும், மொனாக்கோ (Monaco) 6 / 10 சதுரமைல் அளவுடனும் வத்திக்கான் (Vatican) என்ற அரசு சமார் 1/4 சதுர கிலோ மீற்றர் அளவுடனும் காணப்படுகின்றன. இங்கு நிலப்பகுதி வரையறுக்கப்பட்டதாகவும் தெளிவாக்கப்பட்டதாகவும் அமைதல் முக்கியமானது. ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதியில் குடியேறாத மக்கள் தமக்கென அரசினையோ, அரசாங்கம் முதலான நிறுவனங்களையோ ஒழுங்கமைக்காதவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். உ-மாக அரேபியாவைச் சேர்ந்த “பெடோயின்” (Bedouins) இனத்தவரும் ஒரு குறிக்கப்பட்ட

நிலப் பகுதி யில் நிரந்தரமாகக் குடியேறாததினால் தமக்கென அரசினையோ அரசாங்கத்தினையோ ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. அத்துடன் குறிக்கப்பட்ட நிலப்பகுதி தெளிவாக்கப்படாத சந்தர்ப்பங்களிலும் அரசு அங்கு நிலைப்பகுதி யாது. உ-மாக பாலஸ்தீனம், இஸ்ரேவினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீனத்தின் நிலப்பகுதி கள் தொடர்ந்தும் இஸ்ரேவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருப்பதான் பாலஸ்தீனம் ஒரு அரசாக முடியவில்லை. அவ்வாறே பாலஸ்தீனத்தை ஆக்கிரமித்துள்ள இஸ்ரேவும் என்னை வரையறுக்கப்படாத ஒரு நாடாகவே இருந்து வருகின்றது.

அரசின் பிரதான அம்சங்களில் மக்கள் தொகை மிக வெளிப் படையானதும் முக்கியமானதுமாகும். இருப்பினும் மக்கள் தொகையின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு என்பது முக்கியமானதல்ல. உலகில் வேறுபட்டளவு எண்ணிக்கையிலான மக்கள் தொகை கொண்ட அரசுகளை அவதானிக்கலாம். உ-மாக சமார் 800 மில்லியன் மக்களை சீணவும், சுமார் 55 மில்லியன் மக்களை பிரித்தானியாவும், சுமார் 54 மில்லியன் மக்களை பிரான்சும், சுமார் 16 மில்லியன் மக்களை இலங்கையும் கொண்டுள்ளது. அவ்வாறே மிகக் குறைந்தளவு மக்கள் தொகையையுடைய அரசுகளையும் நாம் அவதானிக்க முடியும். உ-மாக தென் பகுதிக்கிழுங்கள் “நவரு” என்ற அரசு சமார் 8000 மக்கள் தொகையையும் வத்திக் கான்கமார் 1,000 மக்கள் தொகையையும் மட்டுமே கொண்டுள்ளன.

அரசுக்கு நிலப் பகுதி, மக்கள் தொகை என்பனவற்றின் அவசியம் உணரப்படுவது போல் அரசாங்கம் என்பதும் மிக முக்கியமான அம்சமாகும். அரசாங்கம் என்பது குறிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பில் வாழும் மக்களின் நலன்களைப் பேணவும், பாதுகாக்கவும் உயர்த்திக் கொள்ளவும் அரசின் பெயரால் தொழிற்படும் ஒரு முகவராகும். அதாவது அரசினுடைய ஒரு கருவியாகத் தொழிற்படும் நிறுவனமே அரசாங்கமாகும். இதனால் அரசாங்கமானது தனது அடையாளம், அதிகாரம், நடவடிக்கை என்பவற்றினால் அரசுடன் ஒன்றித்துள்ளது. அரசொன்றின் நிலைபேற்றுக்கு அரசாங்கம் அதிதியாவசியமானதென்பது உணர்ந்து கொள்ளப்பட்டாலும் அரசாங்கமென்பது அரசினுடைய ஒரு கருவியே என்பதும் கூடவே விளங்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இதனாற்றான் சர்வதேச சட்டமானது. அரசுகளை அங்கீகரிக்கின்றதே தனிர் அரசாங்கங்கள் அங்கீகரிப்பது தொழிற்கொரம் அரசாங்கம் மட்டுமே வழங்கப்படும். எனவே ஒரு அரசின் முகவராக மட்டுமே அரசாங்கம் தொழிற்படும் என்பது விளங்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

அரசினுடைய முக்கிய அம்சங்களுள் இறைமையும் ஒன்றாகும். அரசினுடைய நிலைபேற்றுக்கு அவசியமான நான்காவது மூலமாக இறைமை விளங்குகின்றது. இறைமை என்பது ஒரு அரசானது தனது நிலப்பிரபிற்குள் கொண்டுள்ள முழு நிறைவானதும் முடிவானது மான சட்டாதியான அதிகாரமேயாகும். தனது குறிப்பிட்ட நில எல்லைக்குள்ளான கலவிடயங்களின்மீதும் தனது மேலான அதி காரத்தைச் செலுத்துகின்றபோது வெளியில் உள்ள எந்த சக்கிகளுக்கும் அவ்வரசு கட்டுப்பட்டதல்ல என்பதை இது குறிக்கும். அரசொன்றின் உள்நாட்டு அற்வல்கள்மீதும் வெளியில் உருவு விடங்களின் மீதும் இவ்வுயர் அதிகாரமானது பயண்படுத்தப்படும். இவ் இறைமையானது குறிப்பிட்ட அரசின் சார்பில் அதன் அரசாங்கம் பூரணமான சுதந்திரத்துடன் தொழிற்படுகின்றபோது பிரயோகப் படுத்தப்படும்.

இவ்வாறான பண்புகளுடைய அரசு தேசம் (Nation) என்பதில் குந்தும் வேறுபட்டது.¹⁷ அரசை விட தேசம் என்பது விரிந்த பொருளைக் குறிக்கின்றது. பொதுவான வாழ்விடம், வரலாற்றுப்பின்னணி என்பனவும் பொதுவான இன், மத, மொழி, கலாசாரம், அரசியல் உணர்வு என்பனவும் கொண்ட மக்கள் வெகு இலகுவாக ஒரு தேசமாகி விடுவார்கள். இத் தேசத்திற்கு அரசாங்கமோ இறைமையோ இவ்வாழ்வினால் அது அரசாக முடிவுதில்லை. அவ்வாறே எல்லா அரசுகளும் தேசமாகி விடுவதில்லை. இதே போன்றே அரசானது அரசாங்கத்தைச் சார்ந்திருந்த போதும் அரசாங்கத்திலிருந்து வேறு பட்டது என்பதும், அரசு சமுதாயத்தில் இருந்து தோற்றம் பெற்ற போதும் சமுதாயத்திலிருந்து வேறுபட்டது என்பதும், சமுதாயத்தில் பல்வேறு சங்கங்கள் மத்தியில் ஒரு சங்கமாக அரசு தொழிற்பட்ட போதும் அவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது என்பதும் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். இவ்வாறாக ஏனைய நிறுவனங்கள், அமைப்புக்கள் என்பவற்றிலிருந்தும் அரசினை வேறுபடுத்தும் பிரதான காரணி “இறைமையே”, என்பதனால் அவ் இறைமையை இழக்கும் போது அரசொன்று அழிந்துவிடும் எனக்கூறலாம். அதாவது யுத்தங்காரணமாக இன்னோர் அரசினால் குறிப்பிட்ட அரசின் நிலப்பகுதி ஆக்கிரமிக்கப்படும் போதும், மக்கள் அழிக்கப்படும் போதும், இயற்றிய சட்டங்கள் அவ் அரசின் அரசாங்கத்தினால் அழுலாக்க முடியாத போதும் அரசொன்று அழிக்கப்படும்.

அரசின் தோற்றம்பற்றிய கோட்பாடுகள்

அரசு, வேறுபட்ட சமூக, பொருளாதார புகியியற் குழுநிலைகளை மையமாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்றதென்பது வரலாற்றாளியர்களின்தும் மாணிடவியலாளர்களின்தும் ஆய்வின் முடிவாகும். இதன்படி அரசொன்று எவ்வாறு, எப்போது, ஏன் தோற்றம் பெற்றது என்பதுபற்றி இறையியலாளர்களும் சமூக பொருளாதார கோட்பாட்டாளர்களும், அரசியலாளர்களும், வேறுபட்ட விளக்கங்களை முன்வைக்கின்றனர். இவ்வாறு வேறுபட்ட விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்ட போதிலும் பொதுவாக எல்லோரும் அரசு என்பது இயற்கையானதும், உவரிக்கமுடியாததும், இயக்கமுடையதுமான ஒரு நிறுவனம் என்று கூறுவதில் ஒன்றித்துள்ளனர். அரசிற்கியவின் தந்தையான அரிஸ்டோட்டல் “ஒரு அரசின் அங்கத்தவர் ஆவதன் மூலமே மனிதனைருவன் பூரணமான நிலையை அடைகின்றான்” என¹⁸ கூறுவதன் மூலம் அரசின் முக்கியத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார். இவ்வாறாக அரசின் அவசியம் உணர்பப்பட்டதனால் அத்தகைய அரசின் தோற்றம் பற்றி பல்வேறு காவகட்டங்களிலும் வெவ்வேறான விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்ற போது அரசினுடைய தோற்றத்தை விளக்கும் கோட்பாடுகளாக, அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகளாக அவை அரசிற்கியவில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

தெய்விக்க கோட்பாடு : (The Divine Theory)

அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகளில் யிப் பழைமையான தான் தெய்வீக கோட்பாடு, அரசு என்பது இறைவனின் படைப்பு என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது. அரசு இறைவனால் படைக்கப்பட்டதுமட்டுமன்றி அவ்வரசில் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற நிர்வாகம் யாவும் இறைவனாலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றதெனவும் இக் கோட்பாடு கூறுகின்றது¹⁹. அரசர்கள் அல்லது ஆட்சியாளர்கள் இறைவனின் பிரதிநிதிகள் என்றும் இறைவனிடமிருந்து அதிகாரங்களைப் பெறும் அரசர்களே சமுதாய சட்டத்தை உருவாக்குகின்றார்கள் என்றும், அதனால் அச்சட்டங்களுக்கு கீழ்ப்படித்தல் மக்களின் கடமை என்றும் கூறும் இக்கோட்பாடு, சமுதாய மக்கள் சட்டங்களை உருவாக்க முடியாது எனவும், இறைவனின் பிரதிநிதியான மன்னன் மட்டுமே சட்டங்களை உருவாக்க முடியும் எனவும், விரும்பியோ விரும்பாமலோ சட்டங்களுக்கு கீழ்ப்படித்தல் மக்களின் கடமை எனவும் கூறுகின்றது. இங்கு மன்னனின் நிலை இறைவனுக்கு சமமாக மதிக்கப்

படுவதனால், அச்சமுதாயத்தில் மன்னனே யிக உயர்ந்தவனாக கருதப்படுகின்றான். அம் மன்னன் தெய்வீக சட்டத்திற்கு கட்டுப்பட்ட வன் என கூறப்பட்ட போதிலும், தெய்வீக சட்டத்தையும் பிறப்பிப் பவன் மன்னாகவே இருப்பதனால், அச் சமுதாயத்தில் அரசனே மிகவும் உயர்ந்தவனாக கருதப்படுவான்.

சமுதாயத்தில் மத நம்பிக்கை யிக முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கிய ஆரம்ப காலங்களில் மிகுந்தளவு செல்வாக்கு பெற்று விளங்கிய இக் கோட்பாடு, அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு மதம் தொடர்பான விளக்கங்களை கொடுப்பதாக அமைந்திருந்தது. 16 ம் 17 ம் நூற்றாண்டுகளில் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கிய இக்கோட்பாடு, சிறப்பாக புராதன சமுதாயங்களிலும், கலாசாரங்களிலும் அடையாளம் காணக்கூடியதாகவும், யூதர்கள், எசிப்தியர்கள், கிரேக்கர்கள், பாரசிகர்கள், சீனர்கள், யப்பானியர்கள் ஆகியோர் மத்தியில் நம்பிக்கைக்குரியதாகவும் விளங்கியிருந்தது²⁰. கிறிஸ்தவர்களின் விவிலியநூலிலும், இந்துக்களின் மகாபாரதத்திலும் இக்கோட்பாட்டுக்கான ஆதாரங்களை காணமுடிந்தது. அரசு இயற்கையான தென்றும், தெய்விக்மானதென்றும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த மக்களிடையே இக் கோட்பாட்டை மேலும் வளர்ப்பதில் கிறிஸ்தவ மதம் முக்கிய காரணியாகியது²¹. கிறிஸ்தவ மதத்தில் மிகமுக்கியம் பெற்ற பாப்பரசர் என்ற மதத் தலைமைத்துவம் இக் கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தை பெற்றும் வலியுறுத்தி ஆது. ரோமானியகாலத்தில் எழுச்சியடைந்த கத்தோலிக்க திருச்சபையும், பாப்பரசர் என்ற மத தலைமைத்துவமும் அரசர்களும், அரசுகளும் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்திய போதும், அரசியல் அதிகாரம் தெய்வீகத்தன்மை பொருந்தியது என விளக்கமளிக்கப்பட்ட வேளை யிலும் அரசு பற்றிய தெய்வீக கோட்பாடு கூடியனவு முக்கியத்துவம் பெறலாயிற்று. அக்காலத்தில் மதம் சார்ந்த விடயங்களில் பாப்பரசர் செல்வாக்கு செலுத்த மதசார்பற்ற விடயங்களில் புனித ரோம சாம்ராச்சியமானது உயர்திகாரம் பெற்றிருந்தது. மாநாக பாப்பரசர்களே ஆத்மீக விடயங்களிலும் அரசியல் விடயங்களிலும் செல்வாக்கு செலுத்தியமைக்கும் சான்றுகள் உண்டு²². உ - மா - க, கி. பி 1300 ல் எட்டாம் பாப்பரசர் பொனிபேஸ். (Pope Boni Face - viii) இவ்வாறு தெய்வீக சட்டத்தின் அடிப்படையில் உலகியல் நிறுவனங்கள், ஆன் மீகியல் நிறுவனங்கள் அனைத்தும் நிர்வகிக்கப்பட்டதும்²³. இதெய்வீக சட்டத்தை பாப்பரசர்களும், சாம்ராச்சியங்களின் பேரரசர்களும் தீர்மானித்திருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் இவ்விருவருக்குமிடையே சமுதாயத்தில் அவரவர்க்குரிய பங்கினைப் பற்றி அவ்வப்போது முரண்பாடுகள் எழுந்ததாயினும், அதிகாரம் அனைத்துக்கும் தோற்றும் இறைவனே என்னும் அடிப்படைக் கருத்து

இருபோதும் வறுவாக எதிர்க்கப்படவில்லை. குறிப்பாக மன்னர்கள் தமது அதிகாரத்தை சமைமுகமாகவே இறைவனிடமிருந்து பெறுகின்றார்களென்றும், உண்மையில் இறைவனிடமிருந்து அவ்வதிகாரத்தை நேரடியாக பாப்பரசர் பெற்றுக்கொள்ள, பாப்பரசரிடமிருந்தே மன்னர்கள் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளின்றார்களென்றும் அதனால் மன்னர்களைவிட திருச்சபையும் பாப்பரசருமே சமுதாயத் தில் உயர்ந்தவர்கள் என்ற முறையில், கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கும் மன்னர்களுக்குமிடையே மத்தியகாலத்தில் முரண்பாடு காணப்பட்டது²⁴.

மத்தியகால ஜேரோப்பாவின் மக்கள் இறைவனிடமிருந்தே அதிகாரம் அனைத்தும் பெறப்பட்டன என நம்பியமையால், இக்காலத்தில் ஆட்சி செய்த அரசர்களும், தமது ஆட்சியிற்கிமைக்கு ஆதாரமாக இக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தினார்கள். சிறப்பாக பிரித்தானியாவின் ஸ்டூவெட் மன்னன் (Stuart King), பிரான்சின் 14 ம் ஓயி (Louis XIV) முதலானோர் மேற்குறிப்பிட்ட நிலைக்கான நல்ல உதாரணங்களாகக் கொள்ளப்படலாம். இக்கோட்பாட்டை பெருமளவு வலியுறுத்தும் இங்கிலாந்தின் முதலாம் ஜேமஸ் I (James - I) “மன்னனின் கட்டளைகளை மக்கள் இறைவனின் கட்டளைகளாக ஏற்ற நடக்கவேண்டுமென்றும், அம்மன்னனின் ஆட்சி சர்வாதிகாரமாக இருப்பினும் மக்கள் அதற்கு கீழ்ப்படிய வேண்டுமெனவும்”²⁵. கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அரசின் தெய்வீக கோட்பாடு பற்றிய இவருடைய கருத்துக்கள் பெருமளவில் ‘‘சதந்திர அரசுகளும் உண்மைச் சட்டங்களும்’’ (True Law of Free Monarchy) என்ற நூலில் ஒழுங்கைமக்கப்பட்டுள்ளன²⁶. இந்நாலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கருத்துக்களுக்கு ஆதரவான விளக்கத்தினை சேர் ரெநாபேர்ட் பில்மேர் (Sir-Robert Filmer) என்பவருடைய ‘‘பற்றியாக்கா’’ (Patriarcha - 1680) என்ற நூலிலும் காணமுடிகின்றது²⁷. இக்கோட்பாட்டுக்கு ஆதரவான விளக்கத்தினை மத சீர்திருத்த காலத்தில் ஹதர் (Luther), கவிங்லி (Zwingli), கல்வின் (Calvin) முதலானவர்களும், பிரான்சிய எழுத்தாளரான போசெற் (Bousset) என்பவரும், இங்கிலாந்து அறிஞர்களான றிச்சாட் மொன்டேகு (Richard Montague), ஜோ கொவெல் (Joh Cowell), ரெநாகர் மன்வறிங் (Roger Manwaring) முதலானவர்களும் அளித்திருந்தமை தோக்கத்தக்கது.

சாராம்சத்தில், அரசு என்பது இறைவனின் படைப்பு என்றும், அங்கு நிலவும் முடியாட்சியானது இறைவனின் பிரதிநிதியான அரசினால் நடத்தப்படுவதென்றும், அம்முடியாட்சியின் அரசர்கள் இறைவனுக்கு மட்டும்தான் கட்டுப்பட்டவச்களென்றும், அப்பரம்பரை

ரீதியான முடியாட்சி மாற்றப்படக்கூடாது என்பதனால், அவ்அரசின்துரிய மக்கள் அரசனை எதிர்க்கக்கூடாதன்றும், அரசு பற்றிய நிலையினை விளக்கும் இக்கோட்பாடு, சமுதாயத்தில் மதம் முக்கியம் பெற்று விளங்கிய ஓர் காலகட்டத்தில் மிக முக்கியத்துவத்தையும் வரவேற்பையும் பெற்றிருந்தது. நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் மட்டும், அரசு, அதன் தொற்றும் என்பனபற்றி விளக்கும் இக்கோட்பாடு, காலகதியில் தனது முக்கியத்துவத்தை இழக்கலாயிற்று. 16-ம் நூற்றாண்டைளில், அரசு என்பது மதச் சார்பற்ற நிறுவனம் என்ற முறையில், மதத்தின் தலையிட்டினை அரசியலில் கண்டிக்கும் ஈரக்கியவை வியின் சித்தனைகள் வழுப்பெற்றதைத் தொடர்ந்து பாப்பரசின் தலைமைத்துவத்திற்கு கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம் அரசியலில் புறந்தன்னப்பட, இக்கோட்பாடு தனது செல்வாக்கை இழந்தது²⁷. முடியாட்சியைத் தவிர வேறு எந்த ஆட்சிமுறையையும் ஆதரிக்காத இக்கோட்பாடு மக்கள் சம்மதத்தை (People Consent) அடிப்படையாகக்கொண்ட ஒரு நிறுவனமே அரசு என்பதை விளக்கும் சமுதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாடு முதன்மை பெற்ற வேளையிலும், மக்களாட்சியை வலியுறுத்தும் பிரான்சியப்புரட்சி இடம்பெற்றதைத் தொடர்ந்தும் தனது முக்கியத்துவத்தை இழந்தது. இருப்பினும் பிரான்சியப்புரட்சியின் பின்னர் இடம்பெற்ற நெப்போனியனுடைய எழுச்சி இக்கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தையே உணர்த்தியது. நம்பிக்கையுடன் ஈடிய மதக்கொள்கை ஒன்றை அரசின் அதிகார பூர்வமான கோட்பாடாச் விளக்க எடுத்த முயற்சிகளை இக்கோட்பாடு பற்றிய ஆய்வில் உணர்ந்து கொன்னக்கூடியதாக இருப்பினும், ஏதோ ஒரு வகையில் நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலாயினும் மக்களின் கீழ்ப்படினவ வலியுறுத்திப் பெற்றுக் கொண்டு சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் சமுதாயத்தில் நிலைநாட்ட இக்கோட்பாடு ஆரம்பங்களில் உதவியிருந்தது. ஒழுக்கத்தையும் அறத்தையும் வலியுறுத்துவதன் மூலமாக மக்களை அதிகாரத்துக்கு ஈடுபட பட்டவர்களாக்கிய இக்கோட்பாடு, சமுதாயத்தில் இருக்கியத்தையும் கடவு வலியுறுத்தியிருந்தது. அரசின் தொற்றும், அதன் தன்மை என்பனபற்றி தெளிவான விளக்கத்தினையும், விஞ்ஞானபூர்வமான முடிவுகளையும் முன்வைத்க் கோட்பாடு தவறியிருந்தமை உண்மையாயினும், இக் கோட்பாட்டினை பெறுமானமற்ற ஒன்றாக அரசு வியலில் மதிப்பீடு செய்துவிட முடியாது. அரசுகளின் வளர்ச்சியில் சில சமயங்களில் குறிப்பிடப்படும் சமயச்சார்பு ஆட்சி முறை (Theocracy) இக்கோட்பாட்டின் அரசியல் முக்கியத்துவத்தையும் வரலாற்றில் அதன் அடையாளத்தையும் உணர்த்தும். அவ்வாறே நேபாளத்தில் சில எதிர்ப்புக்களின் மத்தியிலும் தொடர்ந்தும் நிலவும் இந்து முடியாட்சியும்; முடியாட்சி முறைக்கு மாறாக, முடியாட்சி தவிர்ந்த வேறுபட்ட ஆட்சி முறைகளில் மதம் பெற்றுள்ள முதன்மை நிலையும் எடுத்துக்காட்டாக, இல்லாமிய அரசுகள், மற்றும் மூன்றாம் உலக

நாடுகள், அரசின் தோற்றும் பற்றிய தெய்வீக கோட்பாடு முற்றாக அரசியலில் செல்வாக்கை இழந்துவிடவில்லை என்பதையே உணர்த்தி நிற்கின்றன.

தந்தைவழிக் கோட்பாடு (Patriarchal Theory)

அரசின் தோற்றும் பற்றி விளக்கும் கோட்பாடுகளில் தந்தை வழிக் கோட்பாடும் ஒன்றாகும். இக் கோட்பாட்டினை வலியுறுத்தும் சேர். கென்றி மெயின் (Sir. Henry Maine 1822 - 1888) என்பவர் தனது கருத்துக்களை புராதன சட்டம் (Ancient Law - 1861), ஆரம்பகால வரலாற்று நிறுவனங்கள் (Early History of Institutions - 1875) ஆகிய நூல்களினுடாக முன்வைக்கின்றார்.²⁸ புராதன கிரேக்க, ரோமானிய, இந்து கலாசாரங்கள், சட்டங்கள், வாழ்க்கை முறைகள் என்பவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு இவர், தனது கோட்பாட்டை விளக்க முற்படுகின்றார்²⁹.

இக் கோட்பாடானது ஆரம்பகால சமுதாய அமைப்பில் ஆண்கள் பெற்றிருந்த மேலாண்மையின் அடிப்படையில் வளர்ச்சியடைந்த நிறுவனமே அரசு என விளக்குகின்றது. இக் கோட்பாட்டின்படி, ஆரம்பகால சமுதாய அமைப்பில் தலைமைத்துவம், அதிகாரம் என பன ஆண்களிடம் இருந்தது என்றும் ஒவ்வொரு குடும்பப் பாதுகாப்பையும் ஆண்களே உறுதி செய்தனர் என்றும், ஒரு குடும்பத்தில் இருந்து ஏனைய குடும்பங்கள் பெருக்கமடைய பிரதான காரணமாக ஆண்களே இருந்தனர் என்றும் ஒரு குடும்பத்திலிருந்து ஏனைய குடும்பங்கள் உருவாகிய போது அக்குடும்பத்திற்கும் ஆணை தலைமை வகித்தான் என்றும் இவ்வாறு ஒரே குடும்பத்தில் இருந்தே பல குடும்பங்கள் பிரிந்ததால் அவர்கள் ஒரே குலமாக மதிக்கப்பட்டனர் என்றும் இவ்வாறு வாறு குடும்பம் குலமாக சமுதாயமாக மாறிய போதும் தொடர்ந்து ஆண்களிடமே அதிகாரம் இருந்தது என்றும் ஆண்களிடம் இவ்வாறு குவிந்திருந்த அதிகாரமே நாள்டைவில் அரசின் அதிமுக்கிய அம்சமான இறைமையினை தோற்றுவித்தது என்றும் கூறப்படுகின்றது. குடும்பத்திலும் சமுதாயத்திலும் ஆண்களிடம் இருந்த மேலான அதிகாரத்திற்கு சமுதாயத்தில் ஏனையவர்கள் கீழ்ப்பட்டு இருந்தனர் என்றும் இவ்வாறு அதிகாரம் பெற்ற ஆண்களின் தலைமைத்துவத்தை மையமாகச் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்த நிறுவனமே அரசு எனவும் விளக்கப்படுகின்றது. நிரந்தர மணவாழ்க்கையின் அடிப்படையில் குடும்ப உறவுகள் ஆண்களினாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டதினால் “உறவு” என்பது ஆண்களின் மூலமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதென்றும், அதனால் சொத்துரிமையும் வாரிசரிமையும் ஆண்கள் மூலமாகவே தீர்மானிக்கப்பட்ட

தென்றும் இவ்வாறு குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் மேலாண்மை பெற்ற ஆண்களின் அதிகாரத்தினுடோக வளர்ச்சி பெற்ற நிறுவனமே அரசு என்பதே இக் கோட்பாட்டின் விளக்கமாகும். இக் கோட்பாடானது நடைமுறையில் அதிகாவு முக்கியம் பெறாவிட்டாலும் புராதனகால கிரேக்கர்கள், ரோமானியர்கள், இந்துக்கள், சீனர்கள், யூதர்கள் ஆகியோர் மத்தியில் மிகுந்தளவு நம்பிக்கைக்குரிய ஒன்றாக விளங்கி யிருந்தது³⁰. அண்மைக் காலங்களில் இக் கோட்பாட்டினை ஆதாரிக்கும் பிரான்சியரினர் டியுகிற (Duguit) என்பவர், ஆரம்பகால அரசுகள் சிறியவாகக் காணப்பட்டதாலும் சில குடும்பங்களின் ஜக்கியமாக விளங்கியதாலும் குடும்பங்களில் ஆண் தந்தை பெற்ற அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் அச்சிறிய அரசுகளின் அரசியல் அதிகாரம் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது என கூறுகின்றார்³¹. இக் கோட்பாட்டை எதிர்ப்பவர்கள் இக் கோட்பாட்டிற்கு வரலாற்றாதாரம் எதுவுமில்லை என கூறுகின்றனர். தந்தை வழிக் குடும்பங்கள் ஆரம்பகால சமூதாயங்களில் நிலைத்தது உண்மையாயினும் வரையறையற்ற அதிகாரங்களை ஓர் ஆண் அல்லது குடும்பத்தின் தந்தை ஓர் குடும்பத்தின் மீது செலுத்தியமைக்கு ஆதாரம் எதுவுமில்லை என கூறுகின்றனர்³². இந் நிலைக்கு உதாரணமாக ஆரம்பகால கிரேக்கத்தின் ஹெபூப்ரெவ் (Hebrew) குடும்ப வாழ்க்கையும், ஆரம்பகால ஜேர்மன் சமூதாயத்தின் வாழ்க்கை முறையும் சட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. ஆரம்பத்தில் தந்தைவழிக் குடும்பங்கள் நிலைபெற்றிருந்தாலும், இக் தந்தைவழிக் குடும்பங்கள் தான் ஆரம்பகால நிறுவனங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருந்தனவென்றோ புராதன சமூதாயத்தின் நிலைபேற்றுக்கு மிக அவசியமான அலகுகளாக விளங்கின வென்றோ கூறியிடமுடியாது. எவ்வாறாயினும் அரசின் மிக அடிப்படையான அலகு குடும்பம் என்பதை இக் கோட்பாடு தெளிவாக்க கின்றது. அதாவது குடும்பத்திலிருந்து பெறப்படும் அதிகாரமே அரசின் அதிகாரத்தை நிர்ணயிக்கின்றது என கூறுகின்றபோது அரிஸ்டோட்டலின் குடும்பத்தின் விரிவாக்கமே அரசு என்ற குருத்துடன் இக் கோட்பாடு ஒருமிக்கின்றது. இவ்வாறு அரசின் அடிப்படை குடும்பம் என்றும் குடும்பங்களை மையமாகக் கொண்டே அரசு வளர்ச்சி யடைந்தது என்ற விளக்கத்தையும் இக் கோட்பாடு சார்ந்திருப்பினும் ‘‘குடும்பத்திற்கும் அரசுக்குமிடையில் சிலவகையான தொடர்புகள் காணப்பட்டாலும் சாராம்சத்தில் அமைப்பிலும், தொழிற்பாட்டிலும் நோக்கத்திலும் அவை வேறுபட்டவை’’³³ என பேராசிரியர் கார்னர் குறிப்பிடும் கருத்துக்களுடன் நோக்குகின்ற போது அரசின் தோற்றம் பற்றிய விளக்கத்தை முன்வைப்பதற்கு இக் கோட்பாடு தவறியுள்ளதென்றே கூறவேண்டும். அரசின் தோற்றம் பற்றிவிளக்க முன்வைக்கப்பட்ட இக் கோட்பாடு அரசின் தோற்றம்’ அதற்கு கான காரணங்கள் என்பவற்றை முழுமையாக ஆய்வுக்குப்படுத்தாமையையே இங்கு காண முடிகின்றது.

தாய்வழிக் கோட்பாடு (Matriarchal Theory)

தாய்வழிக் கோட்பாடானது மக்களென் (McLennan), மோர்கன் (Morgan), ஜெங்ஸ் (Jenks) ஆகியோரால் முன்வைக்கப்பட்டது. மக்களென் ‘‘பூர்வீக சமூதாயம்’’ (Primitive Society - 1865) என்ற நூல் மூலமாகவும், மோர்கன் ‘‘புராதன வரலாற்று கல்வி’’ (Studies in Ancient History - 1877) என்ற நூல் மூலமாகவும், ஜெங்ஸ் ‘‘அரசியல் வரலாறு’’ (A History of Politics - 1900) என்ற நூல் மூலமாகவும் தமது சிந்தனைகளை முன்வைத்துள்ளனர்.³⁴ அவ்வாறே சவிற்சவாந்தின் மானிடவியலாளரான ஜோகான் ஜாகெப்பாசோபென் (Johann-Jacob Bachofen) என்பவரும் இக்கோட்பாட்டை வலியுறுத்துகின்றார்.³⁵

இக்கோட்பாடானது தந்தைவழிக் கோட்பாட்டுக்கு முரணாக ஆரம்பகால சமூதாய அமைப்பில் பெண்களிடமே அதிகாரம் இருந்தது என்றும் அவ்வாறு பெண்கள் பெற்ற அதிகாரம், தலைமைத்துவம் என்பனவே அரசின் தோற்றத்துக்கான காரணம் எனவும் கூறுகின்றது. இவர்களது விளக்கப்படி ஆரம்பகால சமூதாயத்தில் பெண்களிடம் இருந்த அதிகாரமே நாள்தெவில் அரசின் இறைமையை நிர்ணயித்தது என கூறப்படுகின்றது. இக்கோட்பாடு சிறப்பாக அவஸ் திரேவியாவின் ஆதிகால சமூதாய வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டு விளக்கப்படுகின்றது. அவஸ்திரேவியாவின் சமூக அலகு குலம் (Tribe) என குறிப்பிடப்படாமல் கூட்டுருக்கும் (Totem Tribe) என்றே அழைக்கப்பட்டது.³⁶ பல்வேறு கூட்டுக்குழுவாக காணப்பட்ட மக்களிடையே பின்பற்றப்பட்ட மிக அடிப்படையான சட்டஞ்சமூஹுறை திருமணம் சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்தது. அதாவது பல்வேறு கூட்டுக்குழுவாகப் பிரிந்திருந்த மக்கள், தமிழை ஒத்த கூட்டுக்குழுவினரிடையே திருமணம் செய்தல் கூடாது என்பதே அச்சட்டமாகும். இதனால் ஒரு கூட்டுக்குழுவைச் சேர்ந்த ஆண் இன்னோர் கூட்டுக்குழுவைச் சேர்ந்த பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டான். இங்கு இவ்வாறு ஒரு கூட்டுக்குழுவைச் சேர்ந்த பெண்கள் அவன் திருமணம் செய்து அக்கூட்டுக்குழுவைச் சேர்ந்த பெண்கள் யாவரையும் திருமணம் செய்தமைக்கு ஒப்பாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் அச்சமூதாயத்தில் குடும்பத்துவ என்பது பெண்களினாலேயே வளர்க்கப்பட்டது என்றும் அதனால் குடும்பத்தின் பொறுப்பு, அதிகாரம் என்பன பெண்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது என்றும் அவ்வாறான அதிகாரமும் தலைமைத்துவ

முமே அரசினைத் தோற்றுவித்தது என்பதும் இங்கு விளக்கப்படுகின்றது. குறுகியகால மணவாழ்க்கையினால் ஒழுங்கமைக்கப்படும் குடும்ப உறவானது பெண்களினாலேயே நிரணயிக்கப்பட்டதால் சொத்துரிமையும், குடும்ப அதிகாரமும் பெண்களுக்கே உரியதாகவும், வாரிசினமை பெண்களாலேயே நிரணயிக்கப்படுவதாகவும் காணப்பட்டது. அவஸ்திரேவியாவில் மட்டுமன்றி வடதுமெரிக்கா, சமத்திரா முதலான நாடுகளின் சமுதாயங்களிலும் இக்கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவம் உணரப்பட்டது.³⁷ ஆரம்பகால சமுதாயங்களில் இவ்வாறானதாய் வழிசமுகங்கள் நிலை பெற்றிருந்தாலும் தந்தைவழிக் கோட்பாட்டைப் போன்றே ஆரம்பகால சமூக நிறுவனங்களுக்கெல்லாம் இத்தாய்வழிக் குடும்பம் ஒரு அடிப்படையாக விளங்கியதென்றோ. அவசியமான புராதன சமூகநிறுவனங்களாக காணப்பட்டனவென்றோ கூறினிடமுடியாது. குவங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு வளர்ந்த அதிகாரம் அரசின் தோற்றத்தினை நிரணயித்தது என இக்கோட்பாடு குறுகின்ற போது சமுதாயத்தின் ஏணை சக்திகளை புறந்தள்ளி விட்டுள்ளது. இக்கோட்பாடு தந்தைவழிக் கோட்பாட்டுக்கு முரணாக அமைந்த போதும் ஒருவகையில் தந்தைவழிக் கோட்பாட்டையும் ஏற்றுக்கொள்ளின்றது. அதாவது ஆரம்பத்தில் தாய்வழிக் குடும்பங்கள் முக்கியம் பெற்று அதிவிருந்து பிற்பட்டகாலங்களில் அபிவிருத்தி அடைந்து வந்ததே தந்தைவழிக் குடும்பங்கள் என கூறுவதன்மூலம் தாய்வழிக் கோட்பாட்டை சீர் வலியுறுத்துகின்றனர்.³⁸ ஒருவகையில் அரசின் தோற்றம் பற்றி விளக்க எழுந்த தந்தைவழிக் கோட்பாடும் தாய்வழிக் கோட்பாடும் சமயங்களையே கண்டுள்ளன எனக் கூறலாம். மனவாராயினும் அரசின் தோற்றம்பற்றி விளக்க எழுந்த இக்கோட்பாடு அரசின் தோற்றம் பற்றிய சரியான விளக்கத்தினை முன்வைக்கத் தவறிவிட்டது என்றே கூறவேண்டும்.

சமுதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாடு (The Social Contract Theory)

சமுதாயத்தில் அறிவு வளர்ச்சி ஏற்பட்டு வந்தபோது, மக்கள் சமடத்தை (Consent) அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசு தோற்ற விக்கப்பட்டது என்ற கருப்பொருளை விளக்க முற்படுவதாக சமுதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாடு அமைகின்றது. அரசாங்க அமைப்பு ஒன்று இவ்வாறிருந்த வேளையில், மக்களினால் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கை ஒன்றின் விளைவாக அரசு தோற்றம் பெற்றது என்ற சிந்தனையின் மீது நிறுவப்பட்டதே இக்கோட்பாடு. இங்கு உடன்படிக்கை அல்லது ஒப்பந்தம் என்பது இரு வேறுபட்ட நிலைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.³⁹

- ஆளுவோர் - ஆளப்படுவோர்க்கு இடையிலான உடன்படிக்கை. இது அரசாங்க ஒப்பந்தம் (Government Contract) எனப்படும்.
- குறிப்பிட்ட அரசியல் சமுதாயத்தின் தனிநபர்களுக்கு இடையிலான ஒப்பந்தம். இது சமூக ஒப்பந்தம் அல்லது அரசியல் ஒப்பந்தம் (Social Contract or Political Compact) எனப்படும்.

அரசினுடைய அல்லது ஆளப்வர்களினுடைய ஆடசெய்திமை, குடும்பங்களின் இலக்கத்துடன் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒன்று என்பது காலம் காழ்த்தியே மிகவும் வலியுறுத்தப்பட்டபோதும், வரலாற்றில் காலத்தால் முந்திய ஒரு சிந்தனை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அரசறிவியலில் மிக முக்கியப்படுத்தப்படும் அரசியல் சிந்தனையாளராயிருமேட்டோ (438 – 347 BC) காலத்திலேயே ‘ஒப்பந்தம்’ பற்றிய எண்ணங்கள் காணப்பட்டிருக்கின்றன. பினேட்டோ தஷ்து ‘கிரிட்டோ’ (Crito) குடியரசு (Republic) என்ற நூல்களில் இவ் ஒப்பந்தம்பற்றி தறிப்பட்டுள்ளதும்⁴⁰ கௌதில்யர் (Kautilya, 331 – 300 BC) தனது ‘அர்த்த சாஸ்திரம்’ (Arthashastra) என்ற நூலில் துண்பங்களை விருந்தும் விலக விரும்பிய மக்கள் மனு என்ற மனமாநுடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையின் மூலம் தமது பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளதும் கார்மாச்சியங்களின் அதிகாரம் மக்களினுடைய சம்மதத்தில்தான் தங்கிடுள்ளது என ரோமானிய நீதிபதிகள் குறிப்பிட்டிருந்ததும்⁴¹ இந்த போக்கத்தக்கது இவ்வாறு காலத்தால் முந்திய ஒரு சிந்தனையாக இது அமைந்த போதிலும் வரலாற்றின் ஆரம்பங்களில் இத்த மக்கியத்துவம் உணரப்பட்டிருக்கவில்லை. மத்திய காலத்தில் சமுதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாடுபற்றிய விவாதங்கள் இடம் பெற்ற நோடிலும், அந்த விவாதங்கள் சமூக ஒப்பந்தமா? அரசாங்க ஒப்பந்தமா? காலத்தால் முந்தியது என்ற அடிப்படையில் அமைந்திருந்தனவே தனிர ஆச்சோட்பாட்டின் முழுப்பரிமாணம் பற்றிய ஆய்வாக அடையால்லை. ஆனால் 17 ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பங்களுடனும், தேவே அரசுகளின் எழுசியைத் தொடர்ந்தும் இக்கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவம் பெற்றும் உணர்ந்து கொள்ளப்பட்டது. அல்தூசியஸ் (Althusius 1557 – 1638) இனால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட⁴² புதிய ஆயவுகள் பின்னர் கிளோகுறோசியஸ் (Hugo Grotius 1583 – 1645) காமுவல் புபன்டோவ் (Samuel Pufendorf 1632 – 1694) முதலானவர்களினால் விருத்திசெய்யப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு விருத்தி செய்யப்பட்டிருந்த இக்கோட்பாடு பற்றிய மிக முக்கியமான ஆய்வுகளும் விளக்கக்கூடும் 17 ம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலம் தொடக்கம் 18 ம் நூற்றாண்டின் இருதிக்காலம்வரை தோமஸ்ஹைப்பஸ் (Thomas Hobbes, 1588 – 1657 சங்க 1679) ஜோன் லோக் (John Locke 1632 – கொழும்பு ஜகத்தீவுஸ்

ரூசோ (Jean Jacques Rousseau 1712 – 1778) என்பவர்களினால் முன்னெடுக்கப்பட்டிருந்தது.⁴³ சமுதாய ஒப்பந்தம் பற்றிய மிக முக்யமான கோட்பாட்டாளர்களாக இவர்கள் கருதப்படுவதனால், அரசின் தோற்றம் பற்றிய சமுதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாடுபற்றி நோக்கும்போது இம் மூன்று அரசியல் சிந்தனையாளர்களினதும் கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது.

இம்மூன்று சிந்தனையாளர்களும் இக்கோட்பாட்டினாடாக அரசின் தோற்றம்பற்றி விளக்க முற்பட்டபோதும் அவர்களுடைய சிந்தனைகள் ஒன்றிலிருந்து - ஒன்று வேறுபடுவதாகவும் ஓவருபட்ட கோணத்தில் நின்று முன்வைக்கப்பட்ட கொள்கைகளாகவுமே காணப்படுகின்றன. இக்கோட்பாட்டின் மிகத்தெளிவான முடிவு, அரசு என்பது ஓர் ஒப்பந்தத்தின் மூலமாக மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டது என்பதாகும். தவிர, ஆரம்பகாலத்து மக்கள் ஒரு அரசாங்கம் இல்லாமல் எப்படி வாழ்ந்தார்கள்? எதற்காக அவர்கள் அரசாங்கம் ஒன்றை நிறுவிக்கொள்ள விரும்பினார்கள்; ஒப்பந்தம் யாருக்கிடையில் இடம்பெற்றது?; ஒப்பந்தத்தில் இடம்பெற்ற விடயங்கள் என்ன? என்பன தொடர்பாக கருத்துவேறுபாடுகளை இக்கோட்பாடு நிறையவே கொண்டுள்ளது. உடன்பாடு ஒன்றின் முலந்தான் அரசு அமைந்தது; என்று கூறும்போது ஒருமித்த சிந்தனைகளைக் கொண்ட இச் சிந்தனையாளர்கள், அதற்கு அப்பால் அரசுபற்றிக் குறிப்பிடும் போது அதிகாரம் — அது அடைந்து கொள்ளப்படும் முறை, அதன் உறைவிடம் பற்றிய விடயங்களில் மாறுபட்டுவிடுகின்றனர். இங்கு ஹூபஸ், லொச், ரூசோ ஆகிய மூவரும் இயற்றை கிழவையில் வாழ்ந்த மக்கள் ஒர் ஒப்பந்தத்தின்மூலம் அரசைத் தோற்றுவித்தனர் என்பதில் ஒன்றுபட்ட போதும் இயற்கை நிலையில் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தனர், அவர்களுடைய குணவியல்புகள் யாவை, எங்கும் அவர்கள் ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தினர். இறைமை - அதன் உறைவிடம், சட்டம் - அதன் ஊற்று, உரிமை - அதன் பிரயோகம் என்பன எவ்வாறு அமைந்தது, முதலான முக்கிய விடயங்களில் முரண்பட்ட பல சிந்தனைகளை முன்வைக்கின்றனர். இவ்வாறான வேறுபட்ட சிந்தனைகளுக்கு இவர்கள் வாழ்ந்தகாலம், வாழ்ந்த குழந்தை, வாழ்விடம் அனுபவங்கள் என்பன தகுந்த பின்னணியாக அமைந்தபோது ஹூபஸ் பாதுகாப்பின் அடிப்படையில் முடியாட்சி யையும் (Monarchy) லொச், சுதந்திரத்தின் அடிப்படையில் மட்டுப் படுத்தப்பட்ட முடியாட்சியையும் (Limited Monarchy), ரூசோ சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் மக்களாட்சியையும் (Democracy) வலியுறுத்துகின்றனர்.⁴⁴ மொத்தத்தில் இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது காலப்பகுதியில் குழந்தைகளுக்கு இணங்கிச் சிந்தனைகளை முன்

வைத்துள்ளனர் என்ற உண்மையை, அவர்களது கோட்பாடுகளை தோக்குகின்றபோது புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

ஹோப்ஸ் :

இங்கிலாந்தில் உள்நாட்டு யுத்தம் நடைபெற்ற காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த தோமஸ் ஹோப்ஸ் அங்கு நிலவிய குழப்பமான குழந்தையை தனது சிந்தனைகளுக்கான தகுந்த பின்னணியாகக் கொண்டு அச் குழந்தைக்கு விளக்கமளிக்க இக்கோட்பாட்டைப் பெரிதும் பயன்படுத்திக்கொண்டார். ஹோப்ஸ் 1651 ல் தான் வெளியிட்ட 'லெவியதான்' (Leviathan) என்ற நூலின் மூலம், மனிதன் சமயதலம் மிக்கவன் என்ற உளவியல் பண்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமூக உடன்பாட்டுக் கொள்கையை முன்வைக்கின்றார்.⁴⁵ இயற்கை நிலையில் மனிதன் காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்தான் என்றும் இவனது வாழ்க்கை குறுகியதாகவும், மரணபயம் நிறைந்ததாகவும், தனிமையானதாகவும், மொத்தத்தில் அபாயகரமானதாகவும் காணப்பட்டது என்றும், இதனால் அச்சமுதாயத்தில் நீதிமோ பாதுகாப்போ நிலை வில்லை என்றும் ஹோப்ஸ் கூறுகின்றார். இயற்கை நிலையில் ஏற்பட்ட மனித நடத்தைகள் அனைத்தும் வெறும் உணர்ச்சிகளால் எழுந்தலையே அன்றி, பகுத்தறிவு ரீதியாக ஏற்பட்டவை அல்ல எனவும், ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது சுய நன்மையினை தோக்காகக் கொண்ட விருப்பு வெறுப்புக்களின் அடிப்படையிலேயே தனது நடவடிக்கைகளை நிர்ணயம் செய்து கொள்கின்றான் எனவும், அந்த தோக்கத்தின் ஒரு விளைவே சமுதரயத்தின் சட்டம் எனவும், இதுவே இயற்கைச் சட்டம் (Natural Law) எனப்பட்டது எனவும் ஹோப்ஸ் கூறுகின்றார். இந்த வகையில் இயற்கை நிலை அமைந்தமையினால் சமுதாயத்தில் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. சமூக அமைதி என்பது அடையப்பட முடியாத ஒன்றாக இருந்தது. உயிருக்கோ உடமைகளுக்கோ பாதுகாப்பு இருக்கவில்லை. காட்டுமிராண்டியாக, உறவு அற்ற முறையில், ஒருவரோடு ஒருவர் முரண்பட்டவகையில் வாழ்க்கை நடத்திய மக்கள் தமது பாதுகாப்புக் கருதி, தம்மிடையே ஒர் ஒப்பந்தத்தைச் செய்து, அவ் ஒப்பந்தத்தின் கீழ் வாழுத் தலைப்பட்டனர். ஒப்பந்தத்தின்படி, மக்கள் தமது உரிமைகள் அனைத்தையும் ஒரு மனிதனிடம் ஒப்படைத்து அம் மனிதனின் ஆணைகளுக்கு கீழ்ப்படிந்து வாழ உடன்பட்டுக் கொண்டனர். இங்கு, இத்தனிமனிதனே இறைமையாளன் என்றும், அவனுடைய ஆணைகளே சட்டங்கள் என்றும் அச் சட்டங்களுக்கு சமூகத்தின் சகலரும் கீழ்ப்படிய வேண்டும் எனவும், ஏன் - எதற்கு என்ற வினாக்களை மக்கள் முன்வைக்க முடியாது என்னும் சாராம்சத்தில் அத்தனிமனிதனே சகல உரிமைகளும், அதி

காரமும் கொண்டவராகத் திகழ்வார் என்றும் கூறி, ஓர் தனிமனித சர்வாதிகார- முடியாட்சியை ஹோபஸ் வலியுறுத்த முற்படுகின்றார். ராஜாங்கம் என்பது ஒரே மன்னனாக இருக்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதன்மூலம் ஹோபஸ், மன்னனுக்கு மட்டற்ற அதிகாரத் தைக் கொடுத்து வரம்பற்ற முடியாட்சியை (Absolute Monarchy) அல்லது தனிமனித சர்வாதிகாரத்தை நிலைநாட்ட முற்படுகின்றார்.

லொக :

1688ல் இடம்பெற்ற இரத்தம் சீதாப் புரட்சியின்போது இங்கி வாந்தில் வாழ்ந்த ஜோன் லொக், 1690இல் தான் வெளியிட்ட “சிவில் அரசாங்கத்தினுடைய இரண்டு உடன்படிக்கைகள்” (Two Treatises of Civil Government) என்ற நூலின் மூலமாக அரசின் தொற்றம் பற்றிய சமுதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டினை முன்வைக் கின்றார்⁴⁵. இவரும் ஹோபஸைப் போன்றே இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்த மக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே தனது கோட்பாட்டை வெளியிட்டபோதும், இவர் கானும் இயற்கை நிலை, ஹோபஸ் கருதிய நிலையில் இருந்தும் வேறுபடுகின்றது. லொக்கி நுடைய நோக்கில், மனிதன் “சுயநலம்” கொண்டவராக வாழ வில்லை. லொக் கானும் மனிதன் அமைதியும் நல்லொழுக்கமும் உடையவனாகவும், பொதுநலவனை நோக்கமாகக் கொண்டு வாழ்பவனாகவும் இருப்பதனால், பாதுகாப்பாகவும் வாழுகின்றான். இந்த நிலையில் சமுதாயத்து மக்கள் சகல உரிமைகளையும் பெற்று ஒருவர்க் கொருவர் ஒத்துழைத்து சமாதானமாக வாழ்ந்தனர் எனக் கூறுகின்றார். முதலில் உடன்மகள் அதிகமாக இருந்தமயினாலும் அவை பொதுச் சொத்துக்களாக இருந்தினாலும் பிரச்சனைகள் ஏற்பட வில்லை. பின்பு சமுதாய வளர்ச்சியின் காரணமாக உடமை பற்றிய பிரச்சனை எழுந்த வேளையில், ஒருவர் உடமையை மற்றவர் ஆக்கி ரயிக்கும் போது அதைத் தடுக்க, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு மட்டுமே உரிமை உண்டு என்ற நிலையில் பாதிக்கப்பட்டவன் தான் ஒரு நீதி பதியாக இருந்து, ஆக்கிரமித்தவனைத் தண்டிக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது என்றும், இதுதான் இயற்கைச் சட்டம் எனவும் லொக் கூறுகின்றார். இங்கு நீதிபதியாக இருப்பவர் பகுத்தறியின் அடிப்படையில் நீதி பற்றிய விளக்கங்களைக் கொண்டிருக்காமையினால் பல சிக்கல்கள் அச்சமுதாயத்தில் எழுந்தது என்றும் இதனால் இவ்வியற்கைச் சமுதாயத்திற்கும் இயற்கைச் சட்டத்திற்கும் ஓர் முடிவுகட்டி, மக்கள் தமக்குள் ஓர் உடன்படிக்கையைச் செய்து. அரசியல் சமுதாயம் ஒன்றை அமைக்கின்றனர் என லொக் விளக்குகின்றார், இவ்வாறு அரசியல் சமுதாயம் ஒன்றை அமைத்தவர்கள் தமது உயிர், உடமை, உரிமைகளைப் பாதுகாக்க ஒரு நிலைவனைத் தெரிவிசெய்து அவனைடு மற்றுமாறு ஒப்பந்தத்தைச் செய்கின்றனர். எனவே இந்த

இரண்டு உடன்படிக்கைகளை லொக் குறிப்பிடுகின்றார்⁴⁷. முதலா வது சமூக ஒப்பந்தம் (Social Contract or Political Contract), இரண்டாவது அரசாங்க ஒப்பந்தம் (Governmental Compact). இங்கு முதலாவது ஒப்பந்தம் அரசையும் (State) இரண்டாவது ஒப்பந்தம் அரசாங்கத்தையும் (Government) ஏற்படுத்தியது எனக் கூறும் லொக் அதன்வழி அரசையும் அரசாங்கத்தையும் வேறுபடுத்துகின்றார். இங்கு “இறைமை” மக்களிடமும் மன்னனிடமும் காணப்படும் என்றும். சட்டவாக்கல் அதிகாரம் மக்களிடம் இருக்கும் என்றும், மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது அரசனுடைய கடமை என்றும் மக்கள் நுடைய விருப்பத்தை மீறி ஆட்சி செலுத்த அரசனுக்கு அதிகாரம் இல்லை என்றும், மக்கள் விரும்பும்போது அரசாங்கத்தை மாற்றி அமைக்க முடியும் எனவும் கூறி அளவற்ற அரச அதிகாரத்துக்கு வரம்பு கட்டுகின்றார். ஹோபஸைப் போல் லொக், மக்கள் தமது முழு உரிமைகளையும் ஒப்படைப்பதன் மூலம் உடன்படிக்கையை செய்துகொள்கின்றனர் எனக் கூறவில்லை. அதனால் பருதியளவான உரிமைகள் அம்மக்களிடமே தொடர்ந்தும் இருப்பதனால் மக்கள் விரும்பும்போது அரசாங்கத்தை மாற்றி அமைக்க முடியும் என லொக் கூறுகின்றார். சட்டம் பொதுநலவனை நோக்காகக் கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்டது என்றும், சட்டத்தின் முன் சகலரும் சமம் என்றும், அந்த வகையில் அரசனும் சமூகத்தில் ஓர் அங்கத்தவன் என்றும் கூறி, அரசாங்கம் என்பது ஆளப்படும் மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு அமைப்பு என்ற முடிவுக்கு வருகின்றார். இங்கு லொக், வரம்புக்குப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஓர் முடியாட்சியை அல்லது சிலர் ஆட்சியை வலியுறுத்துகின்றார்.

ரூசோ :

சுவிற்சலாந்தில் பிறந்தபோதும் பிரர்ஸ்சிய அரசியல் அறிஞராகவே கருதப்படும் ரூசோ என்பவர், இக்கோப்பாடு பற்றிய விளக்கங்களை 1762ல் தான் எழுதிய “சமூக ஒப்பந்தம்” (Social Contract) என்ற நூலின் மூலமாக முன்வைப்பதைக் காணலாம்⁴⁸. இவரும் ஹோபஸ், லொக் ஆகியோரைப் போன்றே இயற்கை நிலை என்ற அடிப்படையிலேயே தனது கோட்பாட்டினை முன்வைக்கின்றார். இவர் இயற்கை நிலையின் அடிப்படையிலேயே தனது கோட்பாட்டை முன்வைத்த போதும், அவ் வியற்கை நிலையைச் சமுதாயம் தோன்றுவதற்கு முன் னுள்ள நிலை, சமுதாயம் தோன்றிய பின்னர் அரசு உருவாவதற்கு முன்னுள்ள நிலை என்று வேறுபடுத்தி நோக்குகின்றார். இங்கு சமுதாயம் தோன்றுவதற்கு முன்னுள்ள நிலையில் ஹோபஸ் கூறியது போல, மனிதன் காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்தான் என்றும் சமுதாயம் தோன்றிய பின்னர் அரசு தோன்றுவதற்கு முன்னர் லொக் கூறி

யது போல, ஒழுக்கமுடியவனாகவும், பொது நோக்கம் கொண்டவனாகவும் வாழ்ந்தான் என்றும் கூறுவதன் மூலம், ஹொப்ஸின் சிந்தனையில் உருவானதைப் போல, முழுக் காட்டுமிராண்டிகளாகவோ அல்லது லொக் குறிப்பிடுவதுபோல நாகரிகமடைந்தவர்களாகவோ, இல்லாமல், இவ்விரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட பங்குகள் கொண்டவர்களாகக் காணகின்றார். மேலும் இந்த இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்த மக்கள் சுலப உரிமைகளையும் பெற்று வாழ்ந்தனர் என்றும் இதனால் சமாத்துவமும் அதன்வழி சமாதானமும் அச்சமுதாயத்தில் நிலவியது என்றும் ரூசோ கருதுகின்றார். பிற்பட்ட காலத் தில் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியினால் பொருளியல் ரீதியாக பொருட்கள், சேவைகள் என்பவற்றின் சேமிப்பு தோன்றியபோது, அமைதிக்குப் பாதகமான நிலை ஏற்பட்டது. இந்தப் பாதிப்பில் இருந்து தமிழைப் பாதுகாக்க மக்கள் தமக்கிடையே ஓர் உடன்படிக்கையைச் செய்து, பொது நவைனக் கருத்திற் கொண்டு, தமது உரிமைகளை அரசிடம் ஒப்படைத்தனர் என ரூசோ கூறுகின்றார். ரூசோவின் கருத்தின்படி, மக்கள் தமது உரிமைகளை ஆட்சியாளரிடம் ஒப்படைக்கவில்லை: மாற்றாக சமுதாயத்திடம் ஒப்படைக்கின்றனர். இங்கு, ஹொப்ஸ் கூறியதைப் போன்றே மக்கள் தமது உரிமைகளைப் பூரணமாக ஒப்படைக்கின்றனர். ஆனால் ஹொப்ஸ் தனிமனிதன் ஒருவளிடம் ஒப்படைக்கின்றனர் என்று கூற, ரூசோ சமுதாயத்திடம் ஒப்படைக்கின்றனர் என்றும் இதனால் சமுதாயமே உண்மையான இறைமையாளன் என்றும் கூறுகின்றார். இவ்வாறு உரிமைகளை மக்கள் அரசிடம் ஒப்படைத்தமையை ‘‘பொதுவிருப்பு’’ (General will) என்பதன் மூலம் ரூசோ விளக்குகின்றார். பெரும்பான்மை மக்களின் விருப்பம் என்பதையே இவரது பொதுவிருப்பு என்பது காட்டுகின்றது. இங்கு இறைமை மக்களிடம்தான் இருக்குமெனவும், மக்களுக்காகத் தான் அரசு என்றும், சட்டம் என்பது மக்களின் விருப்பம் என்றும், அச் சட்டத்தை நிறைவேற்றும் பொறுப்பை மட்டுமே அரசாங்கம் கொண்டிருக்க முடியுமென்றும் ரூசோ கூறுகின்றார். தனிமனிதர்களாலும் விருப்பங்களும், சிந்தனைகளும் வேறுபட்டுக் காணப்பட்டனும் பொதுதலன் என்ற நோக்கில் அவற்றைத் தனிமனிதன் இழக்கத்தான் வேண்டும் எனக் கூறி ஒருவருக்காக எல்லோரும், எல்லோருக்குமாக ஒருவரும் என்ற மக்களாட்சியின் அடிப்படையை விளக்குகின்றார். ரூசோவின் சிந்தனைகளை நோக்குமிடத்து, அவர் முடியாட்சியை நிராகரித்து மக்களாட்சியை நிலைநிறுத்த முற்படுவதைக் காணலாம்.

ஹொப்ஸினுடைய விளக்கங்களை நோக்குகின்றபோது, மனிதன் கூயநலம் மிக்கவன் என்ற அடிப்படையில், உறவுகள் அற்றமுறையில் தனித்து வாழ்ந்தான் எனவும் விலங்கு வாழ்க்கை வாழ்ந்தான் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு மனிதன் மிகுக வாழ்க்கை வருந்தான் எனக்

கூறும் ஹொப்ஸ் அவன் தனித்து வாழ்ந்தான் எனவும் கூறுவதன் மூலம், மிகுகங்கள் தனித்து வாழ்வதில்லை ஒன்றுகூடியே வாழ்கின்றன என்ற யதார்த்தம் ஒன்றை நிராகரிக்க முற்படுகின்றார். அத்துடன் ஹொப்ஸ் கூறுகின்ற காலகட்டத்திற்குமுன்பே மனிதன் நாடோடி யாகத் திரிந்து பல தேசங்களைக் கண்டுபிடித்து படிப்படியாக இறிய, பெரிய நாடுகளை உருவாக்கியுள்ளான். இவ்வாறு அவன் வாழ்ந்த திருக்கும்போது ஹொப்ஸ் அவனை மிகுகங்களுக்கும் கீழான நிலையில் வைத்துப்பார்ப்பது ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாததே. மேலும் ஆதிகால மக்கள், இயற்கை நிலையில் இருந்த மக்கள், காட்டுமிராண்டிபோல வாழ்ந்த மக்கள், எவ்வாறு ஒரு உடன்படிக்கையைச் செய்துகொண்டார்கள் என்பது கேள்விக்குரிய விடயமே. இயற்கை நிலையில் காட்டுமிராண்டிகளாக ஒருவருக்கொருவர் முரண்பட்டு வாழ்ந்த மக்கள் ஒப்பந்தம் ஒன்றைச் செய்துகொண்ட பின்னர் அமைதியாக வாழ்ந்தனர் எனவும், அந்த ஒப்பந்தத்தை மக்கள் மீறினால் மீண்டும் இயற்கை நிலைக்கே திரும்புவார்கள் எனவும் ஹொப்ஸ் கூறுவது பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத ஒரு சிந்தனையே. மேலும் ஹொப்ஸ் ஏற்படுத்திய ஒப்பந்தம் ஒருதலைப் பட்சமானது. அந்த ஒப்பந்தத்தில் எவ்விதமான நிபந்தனைகளுக்கும் ஆட்சியாளர் உட்படுத்தப்படவில்லை. அதாவது ஒப்பந்தத்தில் ஈடுபடும்போது அதன் நிபந்தனைக்கு, சம்பந்தப்பட்டவர்கள் உட்படுத் தப்படவேண்டும். அந்த வகையில் இந்த ஒப்பந்தத்தில் ஆட்சியாளர் உட்படுத்தப்படவில்லை. சில அரசியல் அறிஞர்கள் ஹொப்ஸினுடைய கருத்துக்கள் வரலாற்றில் அதுவரை காணப்படரத் சர்வாதிகார கோட்பாடு ஒன்றுக்கு வழிசைமத்துள்ளது என கூறுகின்றனர். குறிப்பாக பிளன்றிசிலி (Bluntchili) என்பவர் இக்கோட்பாடு அராஜூகத் திற்கு வழிசீட்டாம் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.¹³ அதே வேலை என் ‘‘எப்பள்ளட்டன்’’ (Ebenstein) என்பவர் ‘‘ஹொப்ஸ் கூறுவது, ஒரு மன்னவின் செங்கோலாட்சியையே ஒழிய, பாசுக் கூட்சியை அல்ல’’ எனக் குறிப்பிடுவதும்¹⁴ நோக்கத்தக்கது. ஹொப்ஸ் தனிமனிதலைப் பற்றி சிந்தித்தாரேயாழிய மக்களைப்பற்றி சிந்திக்கவில்லை. அரசுவின் ஆட்சி எவ்வாறு இருந்தாலும் மக்கள் கீழ்ப்படித்து நடக்க வேண்டும் என ஹொப்ஸ் நினைப்பது அதாகரிக்மானது. இவ்வாறான ஒரு நிலையில் மக்கள் வாழ்வதைக்காட்டிலும் இயற்கை நிலையிலேயே அவர்கள் இருந்திருக்கலாம். எவ்வாறாயினும் ஹொப்ஸி ஜுடையை கொள்கைகள் இங்கிலாந்தில் காணப்பட்ட சமுதாயப் பொருளாதார வாழ்க்கை நிலைமைகளின் ஒரு விளைவாகவே காணப்படுகின்றது. இக்கொள்கையை ஹொப்ஸ் உருவாக்கிய காலத்தில் இங்கிலாந்தில் உள்ளட்டுப் போர் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. சட்டமும் ஒழுங்கும் சீர்க்கலையும் நிலையில் இருந்தது: எனவே மீண்டும் அமைதியையும் உறுதியையும் நாட்டில் நிலைநாட்ட அதியர்-

அதிகாரம் கொண்ட ஆட்சியாளன் ஒருவனாலேயே முடியும் என ஹோப்ஸ் கருதினார். அதனால் வரம்பற்ற சர்வாதிகார முடியாட்சியை அவர் வளியுறுத்தினார். இவ்வாறு தன்னுடைய தோற்றம் முதலே குழப்பம் நிறைந்த ஒரு சூழ்நிலையை கண்டிருந்த ஹோப்ஸ், அதனுடைய தாக்கத்திலிருந்தும் விடுபட்டிருக்க முடியவில்லை. இந்த வகையில் அவர் வாழ்ந்த காலத்தின் சூழ்நிலை, 'அவரது வாழ்க்கை மூறை, வாழ்வின் அனுபவங்கள் என்பன யாவுமே அவரது சிந்தனை களைப் பெரிதும் நிர்ணயித்துள்ளதைக் காணலாம். ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத சில சிந்தனைகளை ஹோப்ஸ் கூறியபோதும், ஒரு குழப்பமான காலப்பகுதியில் அரசியற் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றிச் சிந்தித்துமை சிறப்பானதே. இதனால்தான் ஐவர் பிறவுண் (Ivor Brown) என்பவர், "சமுதாய ஒழுக்கத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்த முதலாவது தத்துவருானி ஹோப்ஸ்" எனக் கூறியிருந்தார்⁵¹. இயற்கை பற்றிய இவரதுதூய்வு கண்டிக்கப்பட்டாலும் அரசியல் பற்றிய சிந்தனைக்கு அது, புதுமேருசுட்டியது நோக்கத்தக்கது. "இறைமை" என்பது சட்டமியற்றும் அதிகாரம் என்பதைக் குறிப்பி உவதன் மூலம் பிறப்பட்டகாலச் சட்ட இறைமை பற்றிய ஒஸ்டினுடைய (Austin) சிந்தனைகளில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றார். அதைவிட சட்ட இறைமை (Legal Sovereignty) என்பதை, முதன்முதலில் ஒரு கோட்பாடாக வளியுறுத்தியவர் ஹோப்ஸ்⁵² என்றே கூறலாம். தனிமனியுணர்வை அரசனின் நிலைப்பற்றி அதிகாவு கவனம் எடுத்ததின்மூலம் அரசியலில் தனியாள் வாதத்தின் (Individualism) ஸ்தாபகராகவும் அணப்படுகின்றார்.⁵³ மறுபுறம், தீவிர தனியாண்மை வாதத்தின் நோக்கங்களே ஹோப்ஸினுடைய சிந்தனைகளை ஒழுங்குபடுத்தி விருந்தது என்றும் கூறலாம். ஒருவகையில் ஹோப்ஸினுடைய சிந்தனைகள், அவருக்கு பிறப்பட்டகால சிந்தனையாளர்களின் கோட்சாக்குக்கு அடிப்படையாக அமைந்ததுடன், பிறகாலத்தில் அரசின் தொற்றம்பற்றி தெளிவான ஒரு கோட்பாடு உருவாக வழிவகுத்தலை காாகவும் காணப்படுகின்றன.

ஹோப்ஸ், வொக்கும் ஏற்கக்குறைய ஒரோ காலத்தில் இங்கிலாந்தில் வாழ்கிறிருந்தபோதும் வேறுபட்ட சமுதாய குழலில் அவர்கள் மாழ்ந்திருந்தார்கள். வொக்கு தனது கருத்துக்களைக் கூறும்போது இங்கிலாந்தில் சிந்தல் யுத்தம் முடிவடைந்து அரசனின் அளவற்ற அதிகாரம் வீழ்ச்சியடைந்து, பாரானுமன்றத்தின் அதிகாரம் எழுச்சி மாட்டந்து, தாராள்மை வாதம் வளர்ச்சியடைந்துகொண்டிருந்தது. 1689ல் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட புரட்சியின் பின்னர் "முடி" அதிகாரம் எதுவுமற்ற நிறுவனமாக பெயரளவு நிலையை அடைய ஆரம் பிட்திருந்தது. இவ்வாறு பாரானுமன்றத்திற்கும் முடிக்கும் இடையில் அதிகாரம் தொடர்பான போராட்டம் நடைபெற்ற வேளையில்

வொக்கு, மன்னுடைய சர்வாதிகாரத்திற்கு எதிராகப் பாரானுமன்ற ஆட்சி முறையை ஆதரித்தார். அளவற்ற அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்த தனிமனித அரசாட்சியின் விளைவுகளை வொக்கு, நேரடியாக உணர்ந்திருந்தமையினால், வரம்புடைய முடியாட்சியை ஆதரிக்கும் வகையில் தனது கோட்பாட்டினை முன்வைக்கின்றார். வொக்கு தனது கோட்பாட்டில் ஹோப்ஸினுடைய சிந்தனைகளுக்கு மாறான முறையில் மக்களை நாகரிகமடைந்தவர்களாகவும், அன்பாகவும், அமைதியாகவும் வாழ்பவர்களாகவும் காணகின்றார். இக்கருத்து, மூப்பயினிலையில் இருந்த மக்கள் எவ்வாறு நாகரிகமடைந்த நிலைக்குத் திடீரென வளர்ச்சியடைந்தார்கள் என்ற நோக்கில் கஷ்டங்களித்திற்குள்ளாகின்றது. உண்மையில் இவ்வாறான சிந்தனைகள் அவரது சமூகப் பின்னணியின் ஒரு விளைவாகவே இருக்கமுடியும். முதலாயித்துவமை வளர்ச்சியடின் இணைந்து இங்கிலாந்தில் வளர்ந்துவந்த உயர்வர்க்கம் ஒன்றையே வொக்கு பெரிதும் சார்ந்திருந்தமையினால், தனது வரிக்கம் சார்ந்த எண்ணங்களை முன்வைப்பதிலேயே வொக்கு கவனம் செலுத்தியிருந்தார். வொக்கு கூறுகின்ற ஒப்பந்தம் மக்களுக்கு சில உரிமைகள் சுதந்திரங்களை வழங்கியபோதும், அது சமுதாயத்தில் ஒரு சிலருக்கு மட்டும் வழங்கப்பட்டிருந்தது. குறிப்பாக பிரட்சி களுக்கு மட்டுமே அவை வழங்கப்பட்டன. ஆயின், வொக்கு குறிப்பிடும் அரசாங்க ஒப்பந்தம் தனித்து பிரபுக்கள் வகுப்பினருக்கு மட்டுமே சொந்தமானதுபோல் தென்படுகின்றது. இந்த வகையில் வொக்கினது சுதந்திரம் பற்றிய கருத்துக்கள் உயர்வாக்கம் ஒன்றுக்கே பொருந்தக்கூடியதாகவும், அதன்வழி அவர் வளியுறுத்தும் ஆட்சி சிறு குழு ஆட்சியாகவும் (Oligarchy) அமைகின்றது. ஹோப்ஸ், மன்னாவின் கட்டளைகளுக்கு மக்கள் கீழ்ப்படியாகபோது, அம்மக்கள் மீண்டும் இயற்கை நிலைக்குச் செல்வார்கள் என்று கூறும் வேளையில், மக்கள் அவ்வாறு மீண்டும் இயற்கை நிலைக்குச் செல்லச் சாத்திய மில்லை என்றும், அவர்கள் தொடர்ந்தும் அரசியல் சமூகத்தில்தான் இருப்பார்கள் என்றும் வொக்கு கூறுவது அறிவுபூர்வமான ஒரு சிந்தனையாகும். மேலும் வொக்கு தனது சிந்தனையின் மூலம் சமூகம், நாடு, அரசு என்ற முன்று நிலைகளையும் பிரித்துக் காட்டியமை சிறப்பானதே. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்ட வகையில் அரசன் விளங்கவேண்டும் என்பதை வளியுறுத்துகின்றபோது அரசியல் திட்ட முடியாட்சியை (Constitutional Monarchy) அரசியல் மீண்டும் முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்திய பெருமையை இவர் பெற்றுக் கொள்கின்றார்⁵⁴. அரசனும் சமுதாயத்து அங்கத்துவன்தான் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட, அரசனும் சட்டத்தின்மூன் சமன் என்பதை நிலைநிறுத்தியபோது சட்டவாட்சி (Rule of Law) தத்துவத்தை விளக்குவது நோக்கத்தக்கது. மக்கள் தமது அதிகாரம் அனைத்தை யுமே ஆட்சியாளனிடம் ஒப்படைப்பதில்லை என்றும், அவ்விதிகாரத்

தில் ஒரு பாகத்தைத் தங்களிடமே வைத்துக்கொள்கின்றார்கள் என்றும், ஆட்சியாளன் எல்லாம் வல்லவன் அல்ல என்பதனால் அவனுடைய அதிகாரங்கள் வரையறைக்கும் நிபந்தனைக்கும் கட்டுப்பட்டவை என்றும் மக்கள் தமது இயற்கையான உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கு அவசியமான நிமைமைகளை உருவாக்குவதும் நிலைநிறுத்துவதும் ஆட்சியாளனின் கடமை எனவும் கூறுகின்ற போது லொக், மக்களின் இயற்கை உரிமைகளைத் தெளிவாக்க முற்படுவது சிறப்பான முயற்சியே. மேறும் மக்கள் சம்மதமே அரசின் அடிப்படை என்பதைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் நவீன மக்களாட்சியின் அடிப்படைச் சிந்தனையை உணர்த்தியிருக்கின்றார். அரசாங்கம் என்பது ஆளப்படும் மக்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஓர் அமைப்பு என்ற லொக்கி ஞுடைய சிந்தனை. பிற்பட்ட காலத்தில் வஸ்கி (Lasky) யின் அரசு பற்றிய சிந்தனைகளுக்கும், அரசியல் இறைமை - அதன் மூன்று வகையான அதிகாரங்கள் என்பன பற்றிய லொக்கின் சிந்தனை மொன்டெஸ்கீய (Montesquieu) லின் வலுவேறாக்கல் கோட்பாட்டுக்கும் தகுந்த அடிப்படையைக் கொடுத்திருந்தமை அவதானிக்கத்தக்கது. ஒரு வகையில் லொக்கிஞுடைய சிந்தனைகள் ஒரு பெரிய மர சின் இறுதிக் குரலாகவும் இன்னொரு பெரிய மரபின் ஆரம்ப குரலாகவும் அமைந்துள்ளமை அவதானிக்கப்படலாம். அதாவது சர்வாதிகார முடியாட்சியின் அழிவினையும், அரசியல் திட்ட முடியாட்சி முறையின் ஆரம்பத்தையும் விளக்குவதற்கு லொக்கிஞுடைய சிந்தனைகள் முயற்சிப்பதைக் காணலாம்.

பிரான்சிய அறிஞராகக் கருதப்படும் ரூசோ, பிரான்சியப் புரட்சிக்கு முன்னர் பிரான்சில் நிலைய சர்வாதிகார முடியாட்சியை எதிர்த்து பெரும்பான்மையோரின் விருப்பத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த மக்களாட்சி முறையே சிறந்தது எனக் கூறுவதற்கு தனது கோட்பாட்டினை ஒரு ஷட்கமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டார். இயற்கை நிலையில் ஏற்பட்ட ஓர் ஒப்பந்தம் மூலமே அரசு தோற்றம் பெற்றது என ரூசோ கூறினாலும் அந்த இயற்கை நிலையை இரண்டு வேறுபட்ட கோணங்களில் பார்க்க முற்படுவது சிறப்பானதே. ரூசோ வினாது சிந்தனைகள் பெருமளவு கூட்டுடமை வாதத்தை (Collectivism) வலியுறுத்துவதாகவும், அதை அடிப்படையாக்கொண்டதாகவும் அமைவது அவதானிக்கத்தக்கது.⁵⁵ தனது சிந்தனையின் மூலம் மக்களின் அதிகாரத்தை ரூசோ வலியுறுத்தியபோதிலும், மக்களுக்கு அளவற்ற அதிகாரத்தை வழங்குவதை சில அரசியலாளர்கள் கண்டிக்கின்றனர். மக்களின் பொது விருப்பம் என்பது எப்போதும் நீதியான தாகவும் நியாயமானதாகவும் இருக்கமுடியாது என்பதே இவ்வாறான கண்டனத்துக்கான பிரதான காரணமாகும். லொக், அரசு - அரசாங்கம் என்பவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளை விரிவுபடுத்தி -

விளக்கிச் சென்றதன் மூலம் புதிய சில சிந்தனைகளை அரசியலுக்கு அறிமுகம் செய்கின்றார். முடியாட்சியை ஒழித்துவிடவேண்டுமென்பதில் முழுநிறை முயற்சிகளை மேற்கொண்ட இவரது சிந்தனைகள் பாரானுமங்கு ஆட்சி முறையின் சிறப்புக்களை தெளிவாக்குகின்றது. மேலும் நவீன அரசியல் முறைகளுள் முக்கியமான சமஸ்தி அரசாங்க முறையின் ஒழுங்கமைப்பானது சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டின் சிந்தனைகளுக்கு உட்பட்டதெனக் கூறப்படுகின்றது. சிறிய அரசுகள் தமது அதிகாரங்களையும் உரிமைகளையும் கையெளிப்பதன் மூலம் தமது பாதுகாப்பையும் உறுதியையும் நிலைநாட்ட முற்படுவதானது சமூக ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பிரதிபலிப்பே ஆகும். சுதந்திரம், சமத்துவம், சுகோதரத்துவம் என்ற மக்களாட்சியின் தாரகமந்திரங்களை வலியுறுத்தியதென்ற முறையிலும், பிரான்சிய, அமெரிக்க, ரஷ்யப் புரட்சிகளுக்கு தனது சிந்தனையின் மூலம் ஒன்றியூட்டி, உலக வரலாற்றிற்கே நிர்ணயித்ததென்ற வாக்கிலும் ரூசோவின் சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டில் மிளிரும் சிந்தனைகளின் பெறுமானத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம். மனித உரிமைகள் பிரகடனம் (1789), பிரான்சியப் புரட்சியின் சாஸ்தம், அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடனம் என்பன இச் சிந்தனைகளின் பெறுமானத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன. முடிவில் நவீனஅரசியலில் மிகவும் வரவேற்கப்படுகின்ற ஒரு ஆட்சி முறையான மக்களாட்சிக்குரிய சிந்தனாவாத அடிப்படையை வழங்கியது என்ற வகையில் ரூசோவினால் முன்வைக்கப்பட்ட இக்கோட்பாட்டின் மேன்மையை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

பொதுவான தோக்கில், தோப்ஸ், லொக், ரூசோ ஆகியோருடைய சிந்தனைகள் இயற்கை நிலையில், சுய விருப்பத்தின் அடிப்படையில் வாழ்ந்த மக்கள் ஒர் ஒப்பந்தத்தின்மூலம் அரசைத் தோற்றுவித்தனர் என்ற நிலையில் ஒன்றுபட்டபோதும் எவ்வாறு மக்கள் அந்த உடன்படிக்கையைச் செய்துகொள்கின்றனர் என்ற தோக்கில் வேறுபட்டு நிற்கின்றனர். இந்நிலையில் அவர்கள் அரசின் தோற்றம் பற்றிய பூரணமான விளக்கத்தை முன்வைக்கத் தவறிவிடுகின்றனர். தாம் விளக்க வந்த விடயத்திற்கு நிறைவான ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுக்க இவர்கள் தவறியிருந்த பொழுதிலும் ஏதோ ஒரு வகையில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு அரசியல் முறைகளை அறிமுகம் செய்வதில் வெற்றி கண்டுள்ளனர். சூழ்நிலையின் கைதிகளாக விளங்கி யிருந்த இவர்கள், தாம் வாழ்ந்த குழநிலைக்கும், எதிர்நோக்கிய பிரச்சனைகளுக்கும் விளக்கமளிக்க இக்கோட்பாட்டை மிகத்திற்கையாகப் பயன்படுத்தியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அரசின் தோற்றம் பற்றிய தாராண்மைவாத சிந்தனைகளைக் கொண்ட ஒரு

கோட்பாடு என்ற வகையில் அரிஸ்டோட்டஸ், பிளேட்டோ, அக்ஷவணால், அல்தூசியஸ் முதலானவர்களும் இக்கோட்பாடுபற்றிக் கூறி யிருந்தபோதிலும், “அரசு என்பது மக்கள் சம்மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு நிறுவனம்” என அரசின் தோற்றம் பற்றி தீர்க்கமான ஒரு முடிவினை வலியுறுத்திய வர்கள் ஹெராக்கம், லொக்கும், சூசோவுமே என்று கூறின் அது மிகக் யாகாது.

பலவந்தக் கோட்பாடு (The Force Theory)

அரசினுடைய வரலாற்று ரீதியான தோற்றம், அபிவிருத்தி என் பவற்றை விளக்க பலவந்தக் கோட்பாடும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. “அரசு என்பது பலமானவர்கள் பலவீனமானவர்களை அடிமைப் படுத்துவதன் விளைவே” எனக் கூறும் இக்கோட்பாடு, பலாத்காரம், ஆக்கிரமிப்பு, கைப்பற்றுதல், கீழ்ப்படுத்தல், அடிமைப்படுத்தல் என் பனவே அரசொன்றின் தோற்றத்துக்குக் காரணமாகுமெனவும்⁵⁵ கூறுகின்றது. யுத்தம் மன்னனை உருவாக்கும் எனக்கூறும் இக்கோட்பாடு, யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்த தலைவன் தொடர்ந்து ம் தனது அதிகாரத்தினை நிலைநாட்டும் போது அரசு அங்கு நிலை பெறும் என அரசின் தோற்றத்தை விளக்குகின்றது. இக்கோட்பாட்டின்படி யுத்தத்தினால் மட்டுமே பலம் வாய்ந்த மன்னர்களை உருவாக்க முடியுமென்றும், பலமானவர்கள் பலவீனமானவர்களை அடக்குவதன் மூலம் மட்டுமே அரசொன்று நிலைபெற்றமுடியுமென்பதையும் தெளிவாக்குகின்றது.

18ம் நூற்றாண்டில் கியும் (Hume) என்பவர் அரசின் தோற்றத்தினை விளக்க இக்கோட்பாட்டினை வலியுறுத்துகின்றார்⁵⁶. இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்த மக்களிடையே கயதேவைப் பூர்த்தி, கயநலம் என் பன காரணமாக எழுந்த போட்டிகள் யுத்தமாக மாற்றமடைந்த தென்றும், தொடர்ந்தும் சமுதாயம் வளர்ச்சியடைந்தபோது இதே நிலைமை தொடர்ந்ததினால் அமைதியற்ற இச் சூழ்நிலையில் பலம் வாய்ந்தவர்கள் பலவீனமானவர்களை அடக்கி ஆதிக்கம் செலுத்தின ரென் இந்நிலையினை அவர் விளக்குகின்றார். அவ்வாறே இக்கோட்பாட்டினை ஆதரிக்கும் ஜெங்ஸ் (Jenks) என்பவரும் தனது விளக்கத் துக்கு வரலாற்றாதாரம் தர முற்படுகின்றார். இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்த மக்கள் வளர்ச்சியடையும்போது போர்க்கலையிலும் வளர்ச்சி காணப்பட்டதென்றும், இவ்வாறு போர்க்கலையில் திறமையடைய வர்களாகக் காணப்பட்டவர்கள், அமைதியற்ற சூழல் நிலையை காலத்தில், மற்றவர்களை அடக்கி அரசர்களானார்களென்றும் கூறுகின்

ரார்⁵⁸. முதலில் தனது இனத்தின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்திய தலைவன், பின்னர் அண்மையிலுள்ள குலங்களின் மீது ஆக்கிரமிப்புச் செய்து அவர்களை அடிமைப்படுத்தியபோதும், அவ்வாறே தொடர்ந்து புதிய நிலப்பகுதிகளைக் கைப்பற்றியபோதும் அரசு நிலைபெற்ற தென் விளக்கப்படுன்றது. மேலும் இக்கோட்பாட்டினை ஆதரிக்கும் பிரான்சிய தத்துவஞானி அகஸ்டே கொம்பே (Auguste Comte) “ஒவ்வொரு மனித சமுதாயத்தினதும் அடிப்படை பலமே” என்கின் ரார்⁵⁹. இவர் வரலாற்றின் ஆரம்பகால சமுதாயங்களின் சமூக உறவானது பலத்தின் மூலமே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றதென்றும் பலம் வாய்ந்தவன் சமுதாயத்தின் தலைவனாகியபோது அச்சமுதாயத்தின் உற்பத்தி, சேவைகள் உள்ளிட்ட ஒவ்வொன்றும் அவனுக்காகவே மேற்கொள்ளப்பட்டதனால் அச்சமுதாயத்தினை பலமே ஒழுங்கமைத் திருந்ததெனவும் கூறுகின்றார். இவ்வாறே கான்மாக்ஸ், ஏங்கல்ஸ் முதலான ஜேர்மனிய சமூகவியலாளர்கள் இப்பலவந்தக் கோட்பாட்டின் மூலமே அரசின் தோற்றம் பற்றி விளக்க முற்பட்டபோதிலும், அவர்களின் அரசு பற்றிய மாக்சிச் கோட்பாடு இப் பலவந்த கோட்பாட்டிலிருந்தும் வேறுபட்டது. அரசு பற்றிய மாக்சிச் கோட்பாடு பொருளாதார அடிப்படையில் சரண்டல் மூலம் உருவாகும் பலம் வாய்ந்த வர்க்கம் ஒன்று, ஏனைய பலவீனமான வர்க்கங்களை அடக்கும்போது அடையப்படும் அதிகாரம் அரசினை உருவாக்குமென விளக்க முற்படுகின்றது. ஆனால் பலவந்தக் கோட்பாடு தனித்து பிரதேச ரீதியான ஆக்கிரமிப்பு ஒன்றையே முதன்மைப்படுத்தி நிற்கின்றது. 19 ம் நூற்றாண்டின் ஜேர்மனிய சிந்தனையாளர்களான நிட்சக்கி (Nitchke) டிரட்சகி (Trichtschke) ஆகியோரும் இக்கோட்பாட்டினை ஆதரித்திருந்தனர்.⁶⁰ அரசு என்பது பலத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படுகின்றதென்றும் பலவீனமானவர்களை பல முடையவன் ஆதிகம் செய்யும்போது அரசு அங்கு கருப்பெறுகின்றதென்பதும் இவர்களது விளக்கம். பலமுடையதைம் சக்தி மிக்கவர்களுமான தனி நபர்கள் பலவீனமானவர்கள்மீது தமது அதிகாரத்தினைச் செலுத்தி, ஆக்குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பில் தாம் குடியேறி, ஆட்சி அதிகாரத்தினை தமக்கென உரிமை கோரும்போது அரசு நிலைபெறுகின்றதென இக்கோட்பாட்டிற்கு அவர்கள் விளக்கமளிக்கின்றார்கள். இவ்வாறே “பலவந்தக் கோட்பாடென்பது மிகமுக்கியமானதும் பிரிக்கமுடியாததுமான அரசினுடைய ஒரு அம்சம் ‘பலம்’ என்பதை உணர்த்தி நிற்கின்றது”⁶¹ என பிளான்ற்சிலி (Bluntschli) என்பவரும், “பலமே மிக உயர்ந்த உரிமை” என வொன்பென் கார்டி (Von Bernhardi)⁶² என்பவரும் இக்கோட்பாட்டை ஆதரிக்கும் வகையில் தமது கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளனர். நோர்வே, டென்மார்க், கீவீடன், ஸ்பெயின், ஸ்காஷ்டநேவியா, இங்கிலாந்து முதலான நாடுகளின் ஆரம்பகால வரலாற்றுக் கட்டம் இக்கோட-

பாட்டிற்கு தகுந்த ஆதாரமாக அமைந்தது. ஆரம்ப காலங்களில் மட்டுமன்றி இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இக்கோட்பாட்டின் நேரடியான செல்வாக்கினை அறிந்துகொள்ள முடியும். உதாரணமாக : கிட்லர், முசோவினி முதலான சர்வாதிகாரிகள் இக்கோட்பாட்டினால் கவரப்பட்டும், இக்கோட்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்தியும் இருந்தார்கள். சாராமசத்தில் இக்கோட்பாடு “வலிமை சரியானது” (Might is Right) “வலிமை சரியானதை ஆக்கும்” (Might makes right) “வலிமையே உன்னத உரிமை” (Might is the supreme right) என்பவற்றை வலியுறுத்துவதாக அமைகின்றமை அவதானிக்கப்படலாம்.

அரசின் மிக முக்கியமான பலத்தை தெளிவாக்கி நிற்பது இக்கோட்பாட்டின் சிறப்பம்சமாக இருந்தபோதும் பலம் மட்டுமே அரசை நிர்ணயிக்க முடியுமென இக்கோட்பாடு விளக்குகின்றபோது, ஏனைய சமூக ஈதிகளை அது நிராகரிக்கின்றது. அரசின் தோற்றம், வளர்ச்சி என்பன தொடர்பில் பலம் மிக முக்கியமான பங்கினை வகித்துவத்துள்ளதென்பதும் பலமே சரியானதென்பதும் பெரும் பாலும் நிருபிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. யுத்தங்களின் வெற்றியின்மூலம் தான் செல்வமும் நிலமும் பெருகியதென்பதை வரலாறு நிருபிக்கின்றது. இவ்வாறு பலமே பல இராச்சியங்களின் தோற்றுத்தக்கு காரணமாக அமைந்திருப்பினும் பலம் மட்டுமே அரசின் தோற்றுத் தினை தீர்மானிக்கும் பிரதான காரணி எனக் கூறிவிடமுடியாது. ஏனையில் அரசொன்றின் தோற்றுத்தக்கு இனம், மதம், பலம், அரசியலுணர்வு முதலான யாவுமே ஒருங்கிணைந்த காரணங்களாக விளங்குமுடியும். அரசின் தோற்றுப்பற்றி விளக்க முன்வகுக்கப்பட்ட கோட்பாடென்ற வகையில், அரசின் தோற்றம், வளர்ச்சி என்ப வற்றை முற்றுக விளக்காதுமட்டுமன்றி அதற்கான காரணங்களையும் முழுமையாக விளக்க இக்கோட்பாடு தவறியிருந்தபோதும், அரசொன்றின் பிரதான பண்பு “பலம்” என்பதை வெளிப்படுத்துவதில் இக்கோட்பாடு பூரணம் பெற்றுள்ளதெனக் கூறமுடியும். பலம் அரசொன்றினை நிர்ணயிக்க முடியுமென இக்கோட்பாடு கூறியமை, வரலாற்றின் ஆரம்பங்களில் மட்டுமன்றி எக்காலத்துக்கும் பொருத்தக் கூடியதாக உள்ளது. சிறப்பாக அமுலாக்கப்பட்ட காலனித்துவம், வளர்ந்துவரும் ஏகாதிபத்தியம், துரிதமாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுவரும் நவகாலனித்துவம் என்பன யாவும் பலவந்த கோட்பாட்டின் சாயல்களை பெருமளவு கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கும்போது நடைமுறையிலும் பலவந்தச் கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

வரலாற்று அல்லது பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாடு (The Historical or Evolutionary Theory)

அரசு என்பது வரலாற்றின் உற்பத்தி என்பதை வலியுறுத்துவதாக இக்கோட்பாடு அமைகின்றது. காலமாறுதல்களால் படிப்படியாக ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் வளர்ச்சிகளுமே அரசின் தோற்றுத் திற்கு ஆதாரமென்று வரலாற்று வாயிலாக விளக்கமளிக்க இக்கோட்பாடு முற்படுகின்றது. அதாவது அரசின் தோற்றும் தொடர்பாக தனித்து குறிப்பிட்ட ஒரு குழ்நிலையை விளக்குவதாக இக்கோட்பாடு அமையால் மனித வரலாற்றின் படிமுறைரிதியான வளர்ச்சியின்மூலம் அமைக்கப்பட்டதே அரசு என்பதைக் கூறுகின்றது. புராதன, முத்தியகால, தற்கால சமூகங்களின் பலவேறு அம்சங்களையும் ஆய்வுசெய்த வரலாற்றாசிரியர்கள், மாணிடவீசவாளர்கள், சட்ட வியலாளர்கள் ஆகியோரின் ஆய்வின் முடிவாக அமையும் இக்கோட்பாடு சமூக விஞ்ஞானத்தின் பலவேறு பிரிவுகளும் செய்யப்பட்ட ஆய்வின் அடிப்படையில் கடந்தகாலத்தில் பெரும்பாலும் நடைபெற மிருக்கக்கூடிய வளர்ச்சி முறைகளைத் தொகுத்துக் கூறுவதாக அமைகின்றது. சடந்தகாலத்தில் நடைபெற மிருக்கக்கூடிய வளர்ச்சிகளை தொகுத்து அரசின் தோற்றுத்தை விளக்க முற்படுவதனால், கூடியளவு முழுமைத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும், பல அம்சங்களின் ஒரு கூட்டுக்கொள்கையாகவுமே இக்கோட்பாடு விளங்குகின்றது.

தற்கால அரசானது இயற்கை நிலையில் வாற்வதோடு திருப்தியடையாத மக்களால் செய்யப்பட்ட சமூக ஒப்பந்தத்தின் விளைவாகவோ, இறைவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒடு திருவனமாகவோ, குடும்பத்தின் விளைவாகவோ, பலாத்காரத்தின் உற்பத்தியாகவோ உடனடியாகத் தோற்றம் பெற்றதாக அன்றி, தீண்டகாலமாக இடம் பெற்றுவந்த பரிணாம செயல்முறை ஒன்றின் விளைவாகவே தோற்றம் பெற்றதெனக் கூறப்படுகின்றது. இதனை பேராசிரியர் கார்ஸனர் (Prof. Garner) “அரசு என்பது இறைவனால் செய்யப்பட்டதோ, மிக உயர்ந்த பலத்தின் விளைவோ, ஒப்பந்தத்தின் உருவாக்கமோ, குடும்பத்தின் விளைவா அல்ல”⁵² என குறிப்பிடுகின்றார்.⁵³ மேற்கொல் வப்பட்ட பரிணாம செயல்முறை அல்லது மறுமலர்ச்சி முறையானது குறிப்பிட்ட ஒரு தன்மையைப் பிரதிபலிக்காமல் கெவல் கேவறுதனை வேறுபட்ட காலப்பகுதிகளில் பிரதிபலித்திருந்தது. மிகவும் ஆரம்பகாலத்தில் குடும்பத்துடன் ஆரம்பித்த மறுமலர்ச்சி முறையானது படிப்படியாக குலமுறையாக மாற்றமடைந்தது. அதாவது குடும்ப எல்லைக்குள் மட்டுமே நின்று தேவைகளை நிறைவேசிய முடிந்தபோது குடும்பத் தலைவரின் கீழ் ஏனையவர்கள் தமது பாதுகாப்பைப் பெற்று வாழ்ந்தனர். இத்தகைய குடும்பத் தொடர்பு

அரசின் பரிணாமத்திற்கு பெரிதும் உதவியது. பொது உணர்வு, பொது விருப்பு, பொதுக் குறிக்கோள் முதலான மனோ உணர்வு வளர இக் குடும்ப உணர்வுகள் காரணமாயிருந்தது. ஆனால் குடும்பங்கள் குலங்களான போதும் உலகிலே வெவ்வேறு வகையான குலமரபு அமைப்புக்கள் தோன்றியபோதும் இக்குலங்களில் வயதில் முதிர்ந்தவர்கள் பொது அலுவல்களை நிர்வகித்து சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டை நிலைநாட்டி வந்தனர். இவ்வாறு குடும்பம் கோத்திரமாகவோ குலமாகவோ விரிவடைந்தபோது பொது உணர்வு ஏற்பட குடும்ப உணர்வு மிக முக்கியமாக இருந்தது. இத்தகையகுடும்ப உறவால் பின்னக்கப்பட்ட அங்கத்தவர்களிடையே தாம் வாழ்ந்த சமூகத்தை ஒழுங்குபடுத்திய அரசு தோற்றம் பெற்றது. இங்கு, இத்தலைமைத்துவமானது சில குலங்களில் தாய்வழிக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்க. சில குலங்களில் தந்தவழிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்துவரதன் இதன் நிர்வாகமானது வழிமை, பாரம்பரியம், கலாசாரம், மத ஒழுங்கு என்பவற்றின் அடிப்படையிலும் அமைந்திருந்தது. குலங்களின் வாழ்க்கை முறையைப் பொறுத்தவரையில் மதம் முக்கியம் பெற்றதால், அரசின் தோற்றத்திற்கு மதமும் முக்கிய காரணமாக இருந்திருக்கின்றதென்பதையும் இக்கோட்பாடு விளக்க முற்படுகின்றது. குறிப்பிட்ட மதம் என ஒன்று வளர்ந்திருக்காவிட்டாலும் இயற்கையை வணங்கிய மனிதர்களிடையே குலம் என்ற உணர்வும் மதம் என்ற அம்சமும் இணைந்திருந்தது. பொதுவான மதம் என்ற நிலையானது குடும்பத் தொடர்புகளை பலப்படுத்துவதாக அமைந்துவரதன் பொதுவான அதிகாரத்திற்குக் கீழ்ப்படியும் பழக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

காலப்போக்கில் பிரதானமாக இன் உறவின் அடிப்படையில் வெவ்வேறு குலங்கள் ஒன்றிணைந்தபோது வேறுபட்ட வழிமை, பாரம்பரியம் என்பவற்றைக் கொண்ட குலங்களிடையே முரண்பாடுகள் காணப்பட்டபோது இயல்பாகவே பிரச்சனைகள் தோற்றமடைந்தன. இவ்வாறு எழுந்த பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துவைப்பதற்கு அதிகாரம் பெற்ற ஒருவர் இருப்பதன் அவசியம் உணரப்பட்டது. அத்துடன் சமுதாயத்தில் உட்புறமாக ஒழுங்கின்மையும், வெளிப்புறமாக அச்சுறுத்தல்களும் ஏற்பட்ட வேளையில் அவற்றிலிருந்து பாதுகாப்பளிக்கும் பிரச்சனையும் ஏற்பட்டது. அதன்போது யுத்தத்தில் மிகுந்தவிரைநாகக் காணப்பட்டவன் ஆட்சியாளர்னானான். இங்கு அரசின் தோற்றத்துக்கு பலமும் யுத்தமும் காரணங்களாக அமைந்தன என்பதை இக்கோட்பாடு வலியுறுத்த முற்படுவதை அவதானிக்கலாம். ஏற்கனவே மதம் என்ற ஒரு நிலையில் பொது அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்த மக்கள் இங்கும் மன்னர்களின் அதிகாரத்திற்குக்

கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்தமை ஒருவகையில் தெய்வீகத் தன்மையைப் பிரதிபலித்திருந்தனால் அரசர்களும் தெய்வீக நிலைக்கு உயர்த்தப் பட்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு காலவோட்டத்தில் அரசு நிலைபெற்ற தொடங்கியதும் சுலவு மக்களுக்குமான பொதுவான பணிகளை மேற்கொள்ளும் முகமாக சட்ட அமைப்பை உருவாக்கவும், நிலைநாட்டவும் அரசானது குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பையும், மக்களையும், அரசாங்கத்தையும் ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டது. இங்கு மக்களிடையே ஏற்பட்ட அரசியலுணர்வு அரசின் நிலைபேற்றுக்குக் காரணமாகியது. அரசின் அவசியத்தை உணர்ந்த மக்கள் மதத்தில் அரசு நிலைபெற்றதென்பது இங்கு விளக்கப்படுகின்றது. காலப்போக்கில் சமுதாய பொருளாதாரமாற்றங்களும் அரசியல் மாற்றங்களும் நிகழ்ந்தபோது அரசின் தன்மையும் ஆட்சியாளர் பற்றிய கருத்தும் மாறுதலைடைந்தன. ஆரம்பகாலத்தில் உருவான அரசிற்கு முழு அதிகாரமும் இருப்பதாக உரிமைகோரப்பட்டது. ஆனால் பிற்காலத்தில் முதலாளித்துவ சமுதாயம் தோற்றம் பெற்றபோதும், அரசின் முக்கிய நடவடிக்கையாக அச்சமுதாயத்தில் சட்டத்தையும் ஒ முன்கையும் நிலைநாட்டவென்பது அமைந்தபோதும், அச்சமுதாயத்தில் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க வேண்டிய அவசியம் உணரப்பட்டபோதும் அரசினுடைய தலையீடு படிப்படியாக அதிகரித்திருந்தது. நாள்தெவில் மக்களின் விருப்பமே அரசின் அடிப்படையாகியது. அதாவது பொதுநலனின் கருவியாக அரசு மாறியது. இங்கு மக்கள் சம்மதம் அரசின் தோற்றத்துக்குக் காரணமென்ற சமூக ஒப்பந்த நிலையினை இக்கோட்பாடு விளக்க முயல்வதை அவதானிக்கலாம். சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டிற்கு பிரதான சவாலாகக் கருதப்பட்ட இக்கோட்பாடு மக்கள் சம்மதத்துக்கை அரசின் தோற்றத்திற்கான ஒரு காரணியாகவே காணவின்றது. மாறாக, மக்கள் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையின் விளைவே அரசு எனக்கூறும் சமுதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டினை அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. “சமூகத்தின் தோற்றமும் அடிப்படையும் ஒரு உடன்படிக்கையல்ல. எந்த வகையிலும் எவ்வாறான சந்தர்ப்பமும் இதுபோன்று இடம்பெறவில்லை. பூர்வீக சமுதாயத்திலோ, விருத்தியடைந்த சமுதாயத்திலோ, குடிமக்களுக்கும் அரசனுக்குமிடையிலோ, சமத்துவமான மக்கள் மதத்தியிலோ ஒருவர்க்கொருவர் கீழ்ப்படியும் நிலை இடம்பெறவில்லை. உண்மையான நிலை இயற்கைவளர்ச்சியடைந்தபோதே ஏற்பட்டது” என ஜோன் மோலி (John Morley) என்பவர்⁶⁴ குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இவ்வாறு தோற்றம் பெற்ற அரசின் கடமை, அதிகாரம் என்பன சமுதாய மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப மாற்றமடைந்து வந்தது. இத்தகைய படிமுறை வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் மனிதனின் இறுதி

யான அமைப்பாக அரசு கணிக்கப்பட்டது. இருப்பினும் இவ் அரசு தான் இறுதி அமைப்பு என்பதற்கு மாறாக காலப்போக்கில் நல்ல அரசில் வேறொரு வகை மாற்றமும் ஏற்படலாம் என்பதையே இக் கோட்பாடு குறித்து நிற்கின்றது. மொத்தத்தில் இக் கோட்பாடு கடந்த காலங்களில் நடைபெற்றிருக்கக்கூடிய அரசின் வளர்ச்சியைத் தொகுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இக் கோட்பாட்டாளர்களின் விளக்கப்படி மனித உறவு, குடும்பம், குலம், மதம், பலம், யுத்தம், அரசியலுணர்வு, மக்கள் விருப்பம் ஆகிய ஒவ்வொரு காரணியும் அரசின் தோற்றத்தைப் பெரிதும் நிர்ணயித்தது என்பதாகும். எனிலும் ஒவ்வொர் சமுதாயத்திலும் இவற்றில் எவை நிரந்தரமாக இணைந்து அரசின் தோற்றத்தைத் தீர்மானித்தன என்பதை தெளிவு படுத்திக் கூறமுடியாது. எவ்வாறாயினும் அரசினுடைய தோற்றத்தை விளக்குவதில் கூடியளவு முழுமைத் தன்மை பெற்ற ஒரு கோட்பாடாகக் கருதப்படுவதாலேயே தாராண்மைவாத அறிஞர்களினால் பெரிதும் வரவேற்கப்படுகின்ற அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடாக விளக்குகின்றது.

அரசு பற்றிய மாக்சிசு கோட்பாடு (The state Theory of marxism)

பிரதானமாக கான்மாக்ஸினாலும் ஏங்கல்சினாலும் கருத்துக்களின் வெளிப்பாடாக அமையும் இக்கோட்பாடு அரசின் தோற்றம் பற்றிய பங்கேறு கோட்பாடுகளுள் ஒன்றாக அமைகின்றது. இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாதத்தின் அடிப்படையில் வரலாற்று மாற்றங்களை விளக்குகின்ற கான்மாக்ஸ், வரலாற்று மாற்றங்கள் தனித்து பொருளாதார காரணிகளினாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்றும், வரலாற்று மாற்றங்களுக்குப் பின்னணியாக பொருளாதார காரணிகளே அமைகின்றன எனவும் முன்வைக்கின்ற முடிவின் அடிப்படையிலேயே அரசு என்ற நிறுவனத்தின் தோற்றம், தன்மை என்பவைற்றை விளக்க முற்படுகின்றார். வரலாற்றில் பொருளாதார காரணியான சொத்துடமையின் தோற்றம், அதன் வளர்ச்சி, அதனால் சமூகத்தில் அடையாளம் காணக்கூடியதாக இருந்த “வர்க்க முறைமை” இதனால் விரிவடைந்து வந்த வர்க்க முரண்பாடு என்பவற்றின் அடிப்படையில் அரசு என்ற நிறுவனத்தின் தோற்றத்தை விளக்குவதாக இக்கோட்பாடு அமைகின்றது. அரசு என்பது வர்க்க முரண்பாட்டினால் நிர்ணயிக்கப்படுவதனால் ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கத்தினால் நிலைநாட்டப்பட்ட முறைமைகளைப் பாதுகாக்கும் ஒரு கருவியாகவும், ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கங்களாக் கீழ்ப்படுத்தி அடக்குவதற்காக ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கத்தினால் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு கருவியாகவும் விளக்குகின்றதென்றும், இதனால் அரசு என்ற அமைப்பின் வெளிப்

படையான பிரதான் அம்சங்களாக பலாத்காரமும் அடக்க முறையும் விளக்குகின்றன என்பதே இக்கோட்பாட்டின் சாராம்சமாகும். இவ் அரசின் தோற்றமானது சமுதாய வர்க்க அமைப்பின் தோற்றத்துடன் இணைந்ததாக விளக்குவதனால், முதலில் வர்க்க சமுதாயத்தின் தோற்றம் விளக்குக்கொள்ளப்படுவதன் மூலம் அரசு பற்றி நோக்குவது பொருத்தமானதாக அமையும்.

வர்க்க முறைமை :

உற்பத்தி உறவுகளே வர்க்க வோறுபாடுகளை நிர்ணயிக்கின்றன எனக் கூறுகின்ற மாக்ஸ், சொத்துடமை அதன் கட்டுப்பாடு என்ப வற்றுடன் இணைந்ததே வர்க்க முறைமை என கூறுகின்றார். “வரலாற்று வழியில் தீர்மானிக்கப்பட்ட சமூகப் பொருள் உற்பத்தி அமைப்பில் அவை வகிக்கும் இடத்தாலும், உற்பத்திச் சாதனங்களுடன் அவற்றுக்குள் உறவினாலும் உழைப்பின் சமூக ஒழுங்கமைப்பில் அவற்றுக்குள் பொறுப்பினாலும் சமூகச் செல்வத்தில் அவற்றின் ஆளுமைக்கு உட்படும் பங்கின் பரிமாணங்களினாலும், இப்பங்கினை அவை அடைந்துகொள்ளும் முறையினாலும் ஒருவர் மற்றவரிடமிருந்து மாறுபடக்கூடிய மக்கள் குழுவினரே வர்க்கங்கள்”⁶⁵ என்ற வெளினுடைய விளக்கப்படி, வர்க்கம் என்பது சொத்துடமையின் அளவால் தீர்மானிக்கப்படுகின்ற சமுதாய ஒழுங்கமைப்பு எனலாம். இவ்வாறு சமுதாய வர்க்க அமைப்பானது சொத்துடமையினால் சமத்துவமின்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்றதென்பது தெளிவாகின்றபோதிலும், ஆரம்பத்தில் வர்க்கங்கள் உயர் மக்களாகக் கருதப்பட்ட சரண்டுவோர் தோன்றியதன் மூலமும் யுத்தக் கைதிகள் அடிமைகளாக்கப்பட்டபோதும், வறிய மக்கள் தாம் வாங்கிய கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தமுடியாதபோது அடிமைகளாகப்பட்டபோதுமே தோற்றம்பெற்றன என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.⁶⁶ மிக ஆரம்பகாலங்களில் மக்கள் சமமான வாழ்க்கை நிலைமைகளையே அனுபவித்தனர். இந்த சமூகத்தில் மரபுகள், வழக்காறுகள், முதியோருக்கு மதிப்பளித்தல் ஆகிய பண்புகள் முக்கியத் துவம் பெற்றதன் அடிப்படையில் சமுதாயத்தின் சில கடமைகளை முதியவர்கள் நிர்வகித்தனர். அதாவது, சில தனி உறுப்பினர்கள் சமுதாயத்தின் பொதுநல்களை நிர்வகித்தனர். இதன்படி அரசாங்கத்தின் முக்கியமான சில அதிகாரங்கள் இவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்தமை உணர்ந்துகொள்கூடியதாக இருந்தபோதும் இந்தச் செலவுக்காக ஊதியம் எதுவும் இவர்களுக்கு வழங்கப்படாததும் குறிப்பிடத்தக்கது.⁶⁷ ஆனால் பிறப்பட்ட காலத்தில் உற்பத்தி சுக்கிதன் பெருக்கமடைய. உழைப்பு பிரிவினை முக்கியத்துவம்பெற சமுதாயத்

தின் பொதுநல்களை நிர்வகிக்கும் நோக்குடன் தவி அமைப்புக்கள் நிறுவப்பட்டபோது, இத்தனி அமைப்புக்கள் சமுதாயத்தின் ஒரு சாராநிடமிருந்து தனிமைப்பட்ட வேளையில் அவற்றிடையே முரண்பாடு ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தின் முரண்பாட்டினை உருவாக்கிக் கொண்ட இவ்அமைப்புக்கள் காலவோட்டத்தில் சமுதாயத்திலிருந்தும் வேறுபட்டு இருந்தில், அந்த சமுதாயத்தின்மீது ஆதிகம் செலுத்துகின்ற குறிப்பாக சமுதாயச் சரண்டலை மேற்கொள்ளுகின்ற சுதங்கிர அமைப்புக்களாக மாற்றமடைந்தபோது, வர்க்கங்கள் தோற்றம்பெற்றன. இவ்வாறு உற்பத்தி வளர்ச்சியடைந்தபோது உழைப்பாளர்களின் தேவை அதிகராக உணரப்பட்ட நிலையில் யுத்தங்களின் மூலம் பிழிக்கப்பட்ட கைதுகள் உழைப்பாளர்களின் தேவையைப் பூர்த்திசெய்த வேளையில், முன்னர் யுத்தங்களின்போது கைகள் கொலைசெய்யப்பட்டு வர்த நிலை மாறி, அக்கைதிகளை உயிருடன் வைத்து உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்துவது இலாபமானதென உணரப்பட்டது. இதேபோன்று பிறப்பட்ட காலங்களில் சமுதாயத்தின் தலைவர்கள் தமது சக மக்களை திட்டமிட்ட முறையில் சட்டபூர்வமாக அடிமைப்படுத்தியபோது வர்க்கங்கள் நிலைபெற்றன. இங்கு வறுமையின் தாக்கத்தினால் சமுதாயத்தின் தலைவர்களிடமிருந்து வாங்கிய கடலை நிருப்பி அடைக்க முடியாதவர்களும் திட்டமிட்ட முறையில் அடிமைகளாகக்கப்பட்டிருந்தனர். இவ்வாறான நிலைமைகளின் கிழேயே சமுதாயத்தின் வர்க்க அமைப்புக்கள் தோற்றம்பெற்றன.

மாக்சிசக் கோட்பாட்டானது வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத் தின்படி, சமுதாயமானது பிரதானமாக புராதன கம்யூன் சமுதாயம், அடிமை முறை சமுதாயம், நிலமானிய சமுதாயம், முதலாளித்துவ சமுதாயம், சோசலிச சமுதாயம் என வகைப்படுத்தப்படக் கூடியது என்பதைத் தெளிவாக்கியே இச்சமுதாய நிலைமைகளின் கீழ் எவ்வாறு அரசு தனது உருவமைப்பப் பெற்றுக்கொண்டதென பதையே விளக்க முற்படுகின்றது.

புராதன கம்யூன் சமுதாயம் (Primitive Communal Society)

மிகவும் ஆரம்பகாலத்தினைக் குறிக்கும் இச்சமுதாயத்தின் மக்கள் உற்பத்தியில் சமநிலைகளையே வகித்துவந்தமையினால் சரண்டலை அடிப்படையாகக் கொண்ட வர்க்க வேறுபாடுகள் நிலையில்லை. உயிர்வாழ்வதற்கான சாதனங்களைப் பெறுவதற்கு மக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உதவிசெய்து கூட்டாக உற்பத்தியில் ஈடுபட்டமையினாலும், உற்பத்தியின் விளைவுகளைக் கூட்டாகப் பயன்படுத்திய மையினாலும், உற்பத்தி சாதனங்கள் சமுதாயத்தின் சகலருக்கும்

சொந்தமானதாக இருந்தமையினாலும், உற்பத்தி உறவுகளின் அடிப்படையிலான வேறுபாடுகள் ஏற்படுவதற்கு சந்தர்ப்பம் இருக்கவில்லை. முக்கியமாக உற்பத்தித்திறன் இக்காலத்தில் மிகவும் தாழ்வான நிலையிலேயே காணப்பட்டமையால், மக்கள் தமது குறைந்தபட்சத் தேவையைப் பூர்த்திசெய்து கொள்வதுகூடக் கடினமான ஓன்றாக இருந்ததுடன் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களை உடனடியாகவே பயன்படுத்தவேண்டிய ஒரு அவசியத்தினையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. இதனால் சேமிப்போ, சொத்துடமேயோ தோன்றி சமுதாய சமத்துவமின்மைக்கு அடிப்படையாக அமையவில்லை. தெசழில் ரதியான வளர்ச்சிகளோ, தொழில்நுட்ப மேம்பாடுகளோ, சொத்துடமேயோ இல்லாத இச்சமுதாயத்தில் நிரந்தரமான முறையில்மைந்த சமுதாய வர்க்க முறைகள் தோற்றம்பெறவில்லை. வர்க்க வேறுபாடுகள் இல்லாமையினால் வர்க்க முரண்பாட்டின் அடிப்படையில் அமையும் அரசு என்ற அமைப்பும் தோற்றம் பெறவில்லை என்பதையே மாக் சிக்கோட்பாடு கட்டி நிற்கின்றது. சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினர் ஏனையவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களாகவோ, பலம்மிக்க வர்களாகவோ தமிழப் பிரகடனப்படுத்திக்கொள்ளாத இச்சமுதாயத்தில், பலமான அப்பிரிவினரின் நலன்களைப் பேணும் நோக்கிலமைந்த அரசு என்ற அமைப்பும் அவசியமானதாக இருக்கவில்லை என்பதையே இக்கோட்பாடு வலியுறுத்த முற்படுகின்றது: இவ்வாறு “அரசின் இல்லாமை” என்பது அராஜகத்தினை ஏற்படுத்தியிருந்து மில்லை, மக்களிடையே இருந்த புரிந்துணர்வுகளும், முதியவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட முக்கியத்துவமும் அக்கால சமுதாயத்தின் சிறப்பான நிர்வாகத்துக்கான இயங்கு சக்திகளாக விளங்கியிருந்தன. ஆனால் இத்தகைய சமத்துவமான புராதன கம்யூன் சமுதாயம் நீண்டகாலம் தொடர்ச்சியாக நிலைக்கவில்லை. உற்பத்திக்கருவில்லை நோட்டர்ச்சியான முன்னேற்றம் உலோகக்கருவிகளை தோற்றுவித்த போது, இச்சமுதாயம் அடிமையுடைமை சமுதாயத்திற்கு வழிவிட்டது இவ்வாறு ஏற்பட்ட அச்சமுதாய மாற்றமானது பரிணாம வளர்ச்சி நிலையைப் பெற்றிருந்தது.

அடிமைமுறைக் சமுதாயம் (Slave Owning Society)

உற்பத்திக் கருவிகளில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் உலோகக் கருவிகளைத் தோற்றுவித்தபோதும் உற்பத்திக் கருவிகளின் அதிகரித்த பாவனை உற்பத்தி அதிகரிப்புக்கு காரணமாகியபோதும், தனிப்பட்ட குடும்பங்கள் தனியாகவே உற்பத்தி செய்ய முடிந்ததுடன் உற்பத்திக் காதனங்களின் உடமையும் தனிப்பட்ட குடும்பங்களிடம் சென்றடைந்தது. இதனால் உயிர்வாழ்வதற்கு தேவையானவற்றைவிட மேலதிக

மாக உற்பத்திப்பொருட்களைப் பெற்றுத்தபோது மனிதன் தனது வாழ்க்கைக்கு மட்டும் தேவையானதைவிட அதிகமாக உற்பத்தி செய்த வேளையில், மிகுந்தியான உற்பத்திப் பொருட்களின் தேக்கம் சொத்துடைமைக்கும் அதன்வழி சமுதாய சமத்துவமின்மைக்கும் காரணமாகியது. இங்கு மேலதிகமான பொருள் உற்பத்தியானது, மேலதிகமான உழைப்பாளர்களை நாடின்றதுடன் அவர்களைப் பேணுவதற்கான பொருளாதார வளங்களையும் கொண்டிருந்தபோது, யுத்தக்கைதிகள் முன்னென்ற காலங்களைப் போலன்றி, கொலை செய்யப்படாமல் உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இந்திலைமை இச் சமுதாயத்தில் அடிமை - அடிமை உடமையாளர் என்ற வர்க்க வேறு பாட்டுக்கு வழிகோலியது. இங்கு சமுக உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருள் சமமற்ற முறையில் விதியோகிக்கப்பட்டபோதும் மிகச்சிறிய எண்ணிக்கையிலான அடிமையுடமையாளர் பெருமளவு எண்ணிக்கையிலான அடிமைகளினுடைய உழைப்பினால் பெறப்பட்ட உற்பத்தியின் பெரும் பகுதியை அபகரித்துக்கொண்ட வேளையிலும் சமுகத்தின் மிகப் பெரும்பான்மையினர் ஒடுக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு சமுதாயம் வர்க்கங்களாகப் பிளவுடைந்ததும், ஆட்சி மக்களிடமிருந்து பிரிக்கப்படுவின்றதென்ற கருத்தினை முன்வைக்கும் இக்கோட்பாடு அந்த சமுதாயத்து மக்களின் ஒரு பகுதியினரின் பிரதிநிதியாக அரசு தோன்றிய தேவைக் கூறுகின்றது.

அதாவது, சமுதாயத்தின் சிறுபான்மையினரான பலம் மிக காடிமை உடமையாளர்களின் நலன்களை நிலைத்திறுத்தும் நோக்கில் இங்கு அரசு நிலைப்பெறுகின்றது. வரலாற்றில் அடிமை உடமை அரசு என அழைக்கப்படும் இக்கால அரசு, அடிமை உடமையாளர்களின் அரசாக இருந்து அடிமைகளை அடக்கிவைக்கப் பயன்பட்டது. அடிமைகளைச் சுரண்டும் அதிகாரத்தை அடிமையுடமையாளர்களுக்கு வழங்கிய இக்கால அரசு பலவேறு வடிவங்களில் நிலைபெற்றிருந்தது. குறிப்பாக இவ் அரசு குடியரசாகவும் முடியரசாகவும் விளங்கியிருந்தது. அரசினது வடிவம் எவ்வாறு இருந்த போதிலும் ஆளுவோர் அடிமை உடமையாளர்களாகவும், ஆளப்படுவோர் அடிமைகளாவும் இருந்தனர். அரசு முடியரசாக இருப்பின் அடிமையுடமையாளர் ஒருவரும், அரசுகுடியரசாக இருப்பின் அடிமையுடமையாளர் வர்க்கமும் அதிகாரத்தின் உறைவிடமாக விளங்கினர். இங்கு ராஜாங்கள் என்பது அடிமை உடமையாளர்களுக்கு மட்டும் உரித்தான் ஒன்றாக விளங்கியது. சாராம்சத்தில் அடிமைகள் எவ்வித உரிமைகளும் அற்றவர்களாக அடக்கப்பட்டனர். உதாரணமாக ஆரம்பகால எதன்ஸ், ரோம் ஆகிய அடிமையுடமை அரசுகளில் இந்திலை அவதானிக்கப்பட்டது. இச் சமுகத்தில் பலம்வாய்ந்த அரசொன்றின் தேவை உணரப்பட்ட போது நிரந்தர இராணுவம் ஒன்றையும் அரசு ஏற்படுத்திக் கொண்டு

ஏது மிகப் பெரும்பான்மையான மக்களை, மிகச் சிறுபான்மையினர் ஆட்சிபுரியவேண்டிய அவசியம் இருந்தமையினால் அது பலாத்கார ஆட்சியாக இருக்க வேண்டிய தேவையும் கூடவே இருந்தது. இதனால் தனது தோற்றத்திலிருந்தே அரசு என்பது ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கத்தின் அரசியல் ஸ்தாபனமாகவும், சரண்டப்படும் மக்களின் மீது பலவந்தமாக ஆட்சிசெலுத்தும் கருவியாகவும் வளர்கின்றது. இவ் அரசு என்ற அமைப்பின் வெளிப்படையான அம் சங்களாக பலாத்காரமும் அடக்குமுறையுமே காணப்படுவதனால், பலாத்காரத்தினை படைபலத்தின் மூலமும், அடக்குமுறையைச் சட்டத்தின் வாயிலாகவும் பிரயோகிக்கின்றது. மாக்சினுடைய நோக்கில் இங்கு சட்டமென்பது ஆளும் வர்க்கத்தின் நலன்களை வெளிப்படுத்தும் ஒரு கருவிமட்டுமே. இவ்வாறு அடிமை - அடிமையுடமையாளர் என்ற இரண்டு பிரதான வர்க்கங்களுக்கிடையிலான முரண் பாட்டினால் அரசு என்பது நிலைபெறுவதும் அவ் அரசு மிகப் பெரும் பான்மை மக்களான அடிமைகளைச் சரண்டுவதனுராடாகவே அக்கால சமுதாயத்தின் அரசியல், பொருளாதார, கலாசார விருத்தியை அடையமுற்பட்டதும் இக்கோட்பாட்டின் மூலம் அறியப்படுகின்றது.

நிலமானிய சமுதாயம் (Feudal Society)

விவசாய முறைகள் சீரமைக்கப்பட்டும் தொழிற் திறமைகள் முன் வேற்றமைத்தும் உலோகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வழிகளும் பயன்படுத்தும் முறைகளும் குடியாவு சாத்தியமாக்கப்பட்டும் வந்த போது ஏற்பட்ட விவசாய வளர்ச்சியினால் அடிமைமுறை சமுதாயம் நிலமானிய சமூகமாக மாறியது. விவசாயம் முக்கியத்துவம் பெற்ற இச் சமுதாயத்தில் பிரதான உற்பத்திக்காரனியான நிலத்துக்கு சொந்தமானவர்கள் நிலப்பிரபுக்கெள்ளவும் அவர்களது நிலங்களில் வேலை செய்தவர்கள் குடியானவர்களைவும் வேறுபடுத்தப்பட்ட இரண்டு பிரதான சமூகவர்க்கங்கள் காணப்பட்டன. நிலம் உள்ளிட்ட முதன்மையான உற்பத்தி சாதனங்கள் நிலப்பிரபுவிற்கு சொந்தமான தாக்க காணப்பட, அந்த நிலத்தை உழைவதற்கும் கால்நடைகளைப் பராமரிப்பதற்கும் தேவையான சில கருவிகளை குடியானவர்களுக்கு கிடைத்தமையால், நிலப்பிரபுவின் நிலத்தில் உணவுக்காக உழைக்க வேண்டிய அவசியம் குடியானவனுக்கு இருந்தது. சரண்டல் முறைமை குடியானவர்களை நிலத்துடன் சேர்த்துப் பிணைத்தமையினால் நிலப் பிரபு - குடியானவர் என்ற சமூக வர்க்க வேறுபாடு உறுதிபெற்றது.

வரலாற்றில் நிலப்பிரபுத்துவ அரசு என அழைக்கப்படும் இக்கால அரசு, நிலப்பிரபுக்களின் அரசாக இருந்து குடியானவர்களை சரண்டு

இன்ற ஒரு அமைப்பு என்பதே மாக்சிசுக்கோட்பாட்டாளர்களின் விளக்கமாகும். சமுதாயத்தின் மிகவும் சிறுபான்மையினரான பிரபுக்களின் நலனை, உறுதிப்பெற்றுவதும் மேம்படுத்துவதுமே அரசின் நோக்கமும் செயற்பாடுமாகக் காணப்பட்டது. வடிவத்தில் முடியரசாகவும், குடியரசாகவும் விளங்கிய இக்கால அரசின் ஆட்சியாளர்களாக நிலப்பிரபுக்களே விளங்கினர். இங்கும், பெரும்பான்மையினரை சிறுபான்மையினர் அடக்கியாளவேண்டிய தேவையிறுந்தமையால் பலம், பலாத்காரம் என்பவற்றின் துணையுடனன்றி அரசு ஆட்சி செய்ய முடியவில்லை. மிகவும் பெரும்பான்மையானவர்களாகவும் பொருளாதாரரீதியாக பலவின்மானவர்களாகவும் காணப்பட்ட குடியானவர்களே, மிகவும் சிறுபான்மையினராகக் காணப்பட்ட நிலப்பிரபுக்கள் மேலும் சரண்பேதற்கும், அதன்மூலம் தொடர்ந்தும் தமது வர்க்க நலன்களை வளர்த்துக்கொள்வதற்குமான ஒரு அமைப்பே அரசு என்பதை இக்கோட்பாடு விளக்கமுற்படுகின்றது.

முதலாளித்துவ சமுதாயம் (Capitalist Society)

தொடர்ந்தும் உப்பத்தி சக்திகள் வளர்ச்சியடைந்து வந்தபோது தொழிற்சாலையினையுட் கிழிரப்பெற்றுப்பட்டதுடன் கைத் தொழில் உற்பத்தியும் தோன்றிப்பத் தடிமன நிலையாக வளர்ச்சியடைந்து வந்த கைத் தொழிற் சபுக்குத்தை நோக்கிய முன்னேற்றம், நாளன்ட விவ ஈக்ததொழிற் படிட்சி ஒன்றை ஏற்படுத்தியதுடன் நிலமானிய சமூகமும் ஈக்ததொழிற் சமூகமாக மாறியது இம்மாற்றமானது பரிநாராவர்க்கி நிலப்பேலையே இடம்பெற்றிருந்தது. உதாரணமாக நெதர்லாந்தில் 16 ம் நூற்றாண்டிலும், இங்கிலாந்தில் 17 ம் நூற்றாண்டிலும், பிராஸ்கில் 18 ம் நூற்றாண்டிலும் இம் மாற்றம் அடையப்பட்டது.⁵² முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் பிரதான வர்க்கங்களாக உப்பத்தி சாதனங்களின் உடமையாளர்களான முதலாளிகளும் தமது உணர்க்கூட்டு சக்தியைத்தவிர் உடமைகள் எதனையும் கொண்டிராத பாட்டாளிகளும் காணப்படுகின்றனர். உற்பத்திச் சாதனங்களின் உடமையாளர்களாக முதலாளிகள் காணப்படுவதை ணாஸ், உற்பத்திச் சாதனங்களைக் கொண்டிராத தொழிலாளர்கள் தமிடமுள்ள உணர்புச் சக்தியை விற்பனை செய்வதன் மூலமே உபிரவாழ முடிந்தது. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் உழைப்பாளர்களை வேலைக்கமர்த்தி அவர்களது உழைப்பைக் கொள்ளவனவு செய்யக் கூடியவர்களாக முதலாளிகள் டட்டுமே காணப்பட்டதனாலும் முதலாளிகளிடம் தன்னைத்தானே விற்பனை செய்துகொள்ளதைத்தல்லே வேறு தெரிவு தொழிலாளிக்கு இருக்காமையினாலும் இருக்குற்றிலையை மையமாகக் கொண்டு முதலாளி - தொழிலாளிவர்க்க

வேறுபாடு நிலைத்தது. இச் சமுதாயத்தில் முதலாளிகளும் தொழிலாளிகளும் வாழ்க்கை நிலைமைகளினாலும்,, கவாசாரத்தினாலும், கருத்துக்களினாலும் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபடுகின்றனர். ஆலைகளுக்கு சொந்தமான மிகச் சிறிய எண்ணிக்கையிலான முதலாளிகள் சொத்துவடையவர்களாகவும் அதன் வழி அரசியலதிகாரம் மிக்கவர்களாகவும் காணப்பட அந்த ஆலைகளில் வேலைசெய்யும் பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் சொத்தற்றவர்களாகவும், சரண்டப்படுவர்களாகவும் காணப்பட்டபோது அங்கு அரசு, முதலாளிகளின் நலன்பேணும் நோக்கில் முதலாளிகளுக்காக நிலைபெற்றதெனபதே இக்கோட்பாட்டின் விளக்கமாகும்.

வரலாற்றில் முதலாளித்துவ அரசு என அழைக்கப்படும் இவ்வு அரசு முதலாளிகளின் அரசாக இருந்து சுறைய கீழ்ப்பட்ட வர்க்கங்களை அடக்கப்பயன்படும் ஒரு கருவி மட்டுமே. இச் சமுதகத்திலேயே வர்க்கமுரண்பாடு, சரண்டல் என்பவற்றின் உச்சக்கட்ட வராச்சிகாணப்படுவதனால் 'அரசு' என்ற அமைப்பும் மிகக் கூடியளவுக்கு பலமடைந்து காணப்படுகின்றதென கூறும் மாக்ஸ் 'இவ்வு அரசு பூர்வவாக்களின் ஒன்றினைக்கப்பட்ட அலுவல்களை நிர்வாகிப் பதற்கான ஒரு குழு மட்டுமே' எனவும்⁵³ 'பூர்வவாக்கள் தமது சொத்துக்களையும் நலன்களையும் அகற்றிலை வெளிநிலை மட்டங்களில் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான ஒரு அமைப்பு மட்டுமே' எனவும்⁵⁴ குறிப்பிடுகின்றார். இம் முதலாளித்துவ அரசு வடிவத்தில் பெரும்பாலும் தன்னை ஒரு மக்களாட்சி அரசாகக் காட்டிக்கொள்ள முற்பட்டாலும் அது ஒரு வர்க்க நலன்பேணும் கருவி மட்டுமே என்பதை வலியுறுத்துகின்ற இக்கோட்பாடு முதலாளித்துவ அரசின்கீழ் வழிக்கப்படுகின்ற உரிமைகள் கடந்திரங்கள் யாவும் முதலாளித்துவ வர்க்க ஆட்சியை மறைக்கும் முகமுடி எனவும் அங்கு காணப்படும் ஜனதாயம் என்பது வெறும் பாசாங்கு எனவும் குறிப்பிடுகின்றது.

கம்யூனிச் சமுதாயம் (Communist Society)

முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினுடைய சரண்டல்களையும் பலாத்காரத்தின் அடிப்படையிலான அடக்கமுறை ஆட்சியையும் சுகிக்க முடியாமல் பாட்டாளி மக்கள் முதலாளித்துவ அரசுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுப்பார்க்கலென்றும், அந்தக்குரல் நாளடைவில் பெரும்புரட்சியாக வெடிக்குமெனவும், அப்புரட்சி முதலாளித்துவ சமுதாயத்தை ஓழித்துவிடுமென்றும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு எதிராக பாட்டாளிகள் தமது சொந்த அரசினை உருவாக்குவார்க்கலென்றுக்

பாட்டாவிகளினால் அரசு உருவாக்கப்படும் காலத்தில் கம்யூனிச் சமுதாயத்தின் முதற்கட்டமான சோசலிச் சமுதாயம் (Socialist Society) உருவாகுமெனவும் மாக்ஸ் கூறுகின்றார். இச்சமுதாயத்தில் வர்க்க வேறுபாடுகள் தளர்வடைந்து விடுவதனால் சரண்டல்முறை நிலவ மாட்டாதெனவும் அதனால் வர்க்க முரண்பாடு, சரண்டல் என்ப வற்றின் அடிப்படையிலமைந்த அரசு என்ற அமைப்பு படிப்படியாக மறைந்து நாள்டைவில் அரசில்லாத (Stateless) கம்யூனிச் சமுதாயம் தோன்றுமெனவும் மாக்ஸ் எதிர்வு கூறினார்.⁷²

இவ்வாறு மாக்சிசக் கண்ணோட்டத்தில், பொருளாதாரக் காரணியான சொத்துடமையின் தோற்றம் வர்க்க வேறுபாடுகளை உருவாக்க, சரண்டல்முறை அதனை விரிவாக்க, அதன்வழி அரசு என்ற அமைப்பு பலமஷடந்து சென்றதெனவிளக்கப்படுகின்றது. இதனால் சமுதாயவரலாற்றின் எந்தக் கட்டத்தை நோக்கினாலும் சொத்துடைய வர்கள் சொத்தற்றவர்களை அடக்கியானால் அமைப்பாகவே அரசு என்பது இருந்துவந்துள்தென்று வரலாறு வர்க்கப்படுகின்றது. இதாவது உடையவர்களுக்கும் இல்லாதவர்களுக்கும், சரண்டுபவர்களுக்கும் சரண்டப்படுவர்களுக்கும், அடக்குவோருக்கும் அடக்கப்படுவோருக்குமிடையிலான போராட்டமாகவே வரலாற்றின் முக்கிய கட்டங்கள் காணப்படுகின்றதென் மாக்ஸ் குறிப்பிடுகின்றார். மாக்ஸ் தனது இயக்கவியல் விதியின்படி முரண்பட்ட சக்தி கருக்கிடையே மோதல்கள் ஏற்படும்போது அந்த மோதல்களின் விளைவாக புதிய சக்தி உருவாகுமென்றும், உலகவரலாறென்பது இந்தக்கைய முரண்பட்ட சக்திகளுக்கிடையிலான மோதலாகவே இருந்து வந்துள்தென்றும், இவ்வாறே வரலாற்றில் தோன்றிய சுலப சமூகங்களும் முரண்பட்ட சக்திகளுக்கிடையே தோன்றிய மோதல்களினாலேயே ஏற்பட்டதென்றும் கருவின்றார். அடிமை முறைச் சமூகத்தில் அடிமை டுட்டமையாளர்களுக்கும் அடிமைகளுக்குமிடையே நிகழ்ந்த மோதலி ஓரால் நிலமானிய சமுதாயம் தோன்றியது. உதாரணமாக கிரேக்க, ரோமானிய அடிமையுடமைச் சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்த அடிமைகளின் போராட்டம், புராதன எகிப்தில் அடிமையுடமையாளர்களுக்கு எதிரான அடிமைகளின் எழுச்சி என்பன, நிலமானிய சமுதாயத்தில் நிலப்பிரபுக்களுக்கும், குடியானவர்களுக்குமிடையே ஏற்பட்ட மோதலின் காரணமாக மூதலாளித்துவ சமூகம் தோற்றம் பெற்றது. உதாரணமாக: ஜேர்மனியில் மத்தியகாலத்தில் நிகழ்ந்த விவசாயிகளின் போராட்டம், பிரான்சில் ஜாக்கேரிடின் போராட்டம் முதலானவை. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் மூதலாளி வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளிவர்க்கத்துக்குமிடையே ஏற்படும் மோதலின் காரணமாக கம்யூனிச்

சமூகத்தின் ஆரம்ப நிலையான், சோசலிச் சமுதாயம் பிறக்குமெனவும் எதிர்வு கூறினார். உதாரணம்: ரஷ்யாவின் அக்டோபர் புரட்சி.

ஹெல்லப் பின்பற்றிய மாக்கம் தனது இயக்கவியலில் கோள் (Thesis), முரண்கோள் (Anti thesis), தொகுப்புக்கோள் (Synthesis) என்னும் மூன்று நிலைகளைக் குறிப்பிட்டு, இயக்கவியல் செய்முறையின்படி இடம்பெறும் முரண்பட்ட சக்திகளுக்கிடையிலான மோதலாளது தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று கம்யூனிச் சமுதாயமொன்றுடன் முற்றுப்பெறுமென்று கூறுகின்றார். இங்கு நடைமுறையில் உள்ள முதலாளித்துவ சமூகம் (Thesis) மாக்சினால் மிகவும் ஆழமான முறையில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. சமுதாயத்தின் மிகச் சிறுபான்மையினராக இருந்தபோதும் உற்பத்தி சாதனங்களின் உடமையாளராக இருக்கும் ஒரே காரணத்திற்காக, முதலாளித்துவ வர்க்கம் பாட்டாளி வர்க்கம் மீது நடாத்தும் திட்டமிட்ட பொருளாதாரச் சரண்டலை அதாவது தொழிலாளர்களின் உண்மையான உழைப்பின் பெறுமதிக்கும் அவர்கள் கூவியாகப் பெறும் தொகைக்குமிடையே உள்ள வேறுபாட்டினை அவர் “மிகைப்பெறுமானம்” (Surplus Value) என்ற பொருளியல் கோட்பாட்டின் மூலம் விளக்குகின்றபோது, அச்சமுதாயத்தின் அரசு உட்பட்ட சகலவற்றினதும் சாயல் களை வெளிக்கொண்டிருக்கின்றார். இச்சமுதாயத்தில் முதலாளிகளே பொருளாதாரபலமுள்ளவர்களாக இருப்பதனால் இயல்பாகவே அரசியலதிகாரமும் அவர்களிடமே சென்றுவிடுகின்றது. இதனால் இச்சமூகத்தில் அரசு என்பது முதலாளித்துவ நலன்பேணும் ஒரு அமைப்பாகவே விளங்குமென்றும், அது தனது நிலைபெற்றுக்கு ஆயுதபலத்திலேயே தங்கியுள்ளதென்றும் மாக்ஸ் கூறுகின்றார். சிறுபான்மையினரான முதலாளிகள் பெரும்பான்மையினரான பாட்டாளிகளின் பலத்தை ஆயுதபலத்தின் மூலமே அடக்கவேண்டிய அவசியமிருப்பதனால் முதலாளித்துவ சமூகத்தில் தில் காணப்படும் சட்டம், பொலிஸ், இராணுவம், நிதிமன்றம், சிறைக்கூடங்கள் அனைத்துமே பாட்டாளிகளின் மீது முதலாளிகளின் அடக்குமுறைச் சாதனங்களாகவே பயன்படுகின்றன என மாக்ஸ் கூறுகின்றார். முதலாளித்துவ சமூகத்தில் முதலாளி - பாட்டாளி வர்க்க முரண்பாடுகள் நாள்டையில் பெருகும்போது, அந்த முரண்பாடு வர்க்க மோதல்களுக்கு வழிவிடுமெனவும், முதலாளித்துவமென்பது ஆயுதபலத்தை நம்பியிருக்கும் ஒரு ஆட்சிமுறை என்பதனால், அந்த மோதல்களை ஆயுதபலத்தின்மூலம் அடக்கவே முதலாளிகள் முன்வருவார்களென்றும், இதனால் அந்த ஆயுதபலத்தை பாட்டாளிகளும் ஆயுதபலத்தின் மூலம் தான் முறியடிக்க வேண்டுமெனவும் கூறுகின்ற காள்மாக்ஸ், இதன்மூலம் பாட்டாளி மக்களின் விடுதலைக்கு பலாத்காரப்புரட்சி அல்லது

ஆயுதப்பூரட்சி அவசரமும் அவசியமுமானதென்பதைப் பிரகடனம் செய்கின்றார். எந்த ஒர் பழைய சமூகத்திலிருந்தும் புதியதோர் சமூகம் பிறக்க பலாத்காரம் ஒரு மருத்துவமாதாகத் தொழிற்படுகின்றது''⁷⁴ என இந்திலைமயினை விளக்குகின்ற மாக்ஸ், இப்பலாத்காரப் புரட்சிக்காக பாட்டாளிகள் தமிழைத் திட்டமிட்டு ஒழுங்கமைக்க வேண்டுமெனவும் கூறுகின்றார். இவ்வாறு இடம்பெறும் பலாத்காரப் புரட்சி வரலாற்றில் இடம்பெறும் சுலப புரட்சிகளிலும் சிறப்புமிக்க தெள்க் கூறுகின்ற மாக்ஸ், வரலாற்றில் இடம்பெறும் வேறு எந்தப் புரட்சியினாலும் வர்க்கக் குரைப்பாடுகளோ, சரண்டவோ. அரசு என்ற அமைப்போ ஒழிக்கப்படவில்லையென்றும், மாறாக அவை வேறோர் வழியில் மாற்று செய்யப்பட்டனவென்றும், ஆனால் பாட்டாளிகளின் புரட்சி என்பது வர்க்கமுரண்பாடு, சரண்டல். அரசு என்ற மூன்றையும் ஒழித்துவிடும் தன்மை வாய்ந்ததெனவும் கூறுகின்றார். இவ்வாறு பாட்டாளிகளின் புரட்சியால் முதலாளித் துவ அரசு ஒழிக்கப்பட்டு உருவாகும் புதிய அரசினை பாட்டாளிகளின் சர்வாதிகாரம் (Dictatorship of the Proletariate) என்றும் இப்பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகார அரசே வரலாற்றில் முதலாவது பெரும்பான்மை பெற்ற மக்களின் அரசாகுமெனவும், அதுவே உண்மையான ஜனதாயக அரசு எனவும் மாக்ஸ் குறிப்பிடுகின்றார்.⁷⁵ இந்திலைமயை விளக்க முற்படும் மாக்கம் ஏங்கல்கூம் 'முதலாளித் துவத்துக்கும் கம்யூனிசத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலமானது ஒன்றி விருந்து மற்றையதற்குப் புரட்சிகரமான உருமாற்றம் பெறும் காலப் பகுதியாகும். இவ்வரசியல் நிலைமாற்ற காலத்தில் அரசு என்பது பாட்டாளிகளின் புரட்சிகர சர்வாதிகார அரசாக விணங்குமேயன்றி வேறொன்றுமாக இருக்கமாட்டாது''⁷⁶ எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். பாட்டாளிவர்க்க ஆட்சி நடைபெறும் காலமே கம்யூனிச சமூகத்தின் முதற்கட்டமாகிய சோசலிச சமூகமாகும். இச்சமூகத்தினுடைய செயற்பாட்டுத்தத்துவமாக ''ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் திறனம் கேற்றது பெறப்பட்டு வேலைக்கேற்றது வழங்கப்படும்''⁷⁷ (From each according to his abilities to each according to his works) என்பது அமைந்திருக்கும். இச்சமூதாயத்தில் பாட்டாளிகளின் அரசு முதலாளித்துவத்தினுடைய சுலப சாயல்களையும் இல்லாமற் செய்வதுடன் அது மீண்டும் தலையிடாதலாறு தனிநபர்களிடமிருந்து உற்பத்திச் சாதனங்களைப் பறிமுதல்செய்து, சுலப உற்பத்திகளையும் விநியோகத்தையும் சமூதாயச்சொத்தாக மாற்றுகின்றது. இவ்வாறு சோசலிச முறையின் கீழ் உற்பத்தி சாதனங்கள் அனைத்தும் பொதுவுடைமையாக்கப்படுவதனால் சரண்டலும் வர்க்கவேறுபாடுகளும் ஒழிக்கப்படுகின்றன. மக்கள் அனைவரினாலும் நலன் பேணும் நோக்கில் திட்டமிடப்பட்ட முகாமை ஒன்று அமைக்கப்படுவதனால் தேசிய வர்க்கப்பக்கமைகள் இல்லாத ஒழிக்கப்படுகின்றது. இப்பாட

டாளிவர்க்க அரசின் ஆட்சியதிகாரம் உடை முக்கும் மக்களிடம் செறிந்திருக்குமென்றும், இவ்வரசினை பாட்டாளிகளைப் பிரதிநிதித் துவப்படுத்தும் அவர்களுடைய கட்சி நிர்வாகிக்குமெனவும் கூறுகின்ற மாக்ஸ், பாட்டாளி விளைவும் முன்னணிப்படையாகிய இக்கட்சியிலுடைய கட்டமை அந்த அரசினை நிர்வாகிப்பதுடன்மட்டும் நிறுத்தப்படாமல் சர்வதேச ரத்தியாக முதலாளித்துவத்தை ஒழித்துக்கட்டும் நோக்கில் அது திட்டமிட்டு செயற்படவேண்டுமென்றும், அந்த நோக்கில் சர்வதேசர் தியாக தொழிலாளர்களை ஒழுங்கமைக்கும் பணியை கட்சி மேற்கொள்ளவேண்டுமெனவும் குறிப்பிடுகின்றார். ஏனெனில் முதலாளி துவ அரசுக்கு எதிரான பாட்டாளிகளின் புரட்சி ஒரு சர்வதேசப் புரட்சி என மாக்ஸ் கருதியதனால் சர்வதேசர் தியில் முதலாளித்துவம் தோற்கட்டக்கப்படும்போது மட்டுமே அரசு இவ்வாத கம்யூனிச சமூதாயம் தோற்றம்பெற முடியுமென நம்பினார். இதனாற்றான் தமது கம்யூனிச பிரகடனத்தில் (1848) ''உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுபடுக்கன். நீங்கள் இழப்பதற்கு உங்களது கைவிலங்குகளைத் தவிர எதுவுமில்லை - ஆனால் நீங்கள் வெவ்வதற்கு ஓர் உலகமே இருக்கின்றது'' என⁷⁸ தொழிலாளர்தலை புரட்சிக்காக அறைக்கல்ல் விடுகின்றார்.

இவ்வாறு சர்வதேசர் தியாக முதலாளித்துவம் தோற்கட்டக்கப்படும்போது மட்டுமே கம்யூனிச சமூதாயம் உருவாகுமென மாக்ஸ் எதிர்வு கூறினார். அதாவது முழுமையாக முதலாளித்துவம் ஒழிக்கப்பட்டதும் பாட்டாளிகளின் அரசு, தான் அரசாய் இருப்பதையும் ஒழித்துக்கொள்கின்றது. இதுவரைகாலமும் சமூதாயம் வர்க்கப்பக்கமைகளின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்துமையினால் பொருளாதாரர் தியாக பலம்வாய்ந்த வர்க்கமொன்று பலமற்ற வர்க்கத்தை அடக்க அரசு என்ற கருவி அவசியமானதாக இருந்தது. ஆனால் கம்யூனிச சமூதாயத்தில் வர்க்கமுரண்பாடுகளும் சரண்டல் களும் இல்லாமையினால் அரசு என்ற அடக்கமுறைக் கருவிக்கு அவசியமும் இருக்கவில்லை. அதாவது பொருள் உற்பத்திச் சாதனங்கள் பொதுவுடைமையாகி விடுவதனால் சமூதாய உறவுகளில் அரசின் தலையீடு தேவையற்றதாகி தனிந்துவிடுகின்றது. இந்த நிலையினை ''அரசு ஒழிக்கப்படுவதில்லை. அது உலர்ந்து உதிர்ந்துவிடுகின்றது'' என⁷⁹ எங்கள்ஸ் வர்ணிக்கின்றார். இச்சமூகத்தில் சொத்துக்கள் யாவும் பொதுவுடைமையாக இருப்பதனால், கூட்டுச்சொத்துவுடைமையும் கூட்டுவாழ்க்கையுமே நிலவும். அந்த சமூகத்தின் செயற்பாட்டுத்தத்துவமாக ''ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் திறமைக்கேற்றது பெறப்பட்டு தேவைக்கேற்றது வழங்கப்படும்''⁸⁰ (From each according to his abilities to each according to his needs) என்பது அமைந்திருக்கும். இச்சமூதாயத்தில் தமது திறமைக்கேற்ப ஒவ்வொருவரும் உழைக்க

முன்வருவதனால் அதிகள்வான் பொருள் உற்பத்தி, தரமுயர்ந்த உழைப்பு, விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, நவீன உற்பத்தி சாதனங்களின் பயன்பாடு, உயர்ந்த கலாசாரம் முதலான அம்சங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே காணப்படுமென மாக்ஸ் எதிர்பார்ப்பதனால், உலக வரலாற்றில் மிக உண்ணமான காலகட்டம் இதுவே என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கம்யூனிஸ் சமுதாயத்தின் தோற்றுத்துடன் மாக்ஸ் கூறிய இயக்கலியின் அடிப்படையிலான முரண்பட்ட சக்தி களுக்கிடையிலான மோதலும் முற்றுப்பெறுகின்றது. ஏனெனில் கம்யூனிஸ் சமுதாயம் முரண்பட்ட சக்திகள் எதுவுமில்லாத ஒரு சமநிலையான சமூகமாகும்.

மாக்ஸ் தான் வாழ்ந்த 19ம் நூற்றாண்டு முதலாளித்துவ சமுதாயமொன்றின் நிலைமைகளை மையமாகக் கொண்டே அரசு பற்றிய தனது கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார். ஆனால் இன்று அந்த முதலாளித்துவம் நடைமுறையில் இல்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலாளித்துவம் நலன்பேணும் முதலாளித்துவமாக (Welfare capitalism) மாறிசிட்டது. உற்பத்தியில் தொழிலாளர்களை பங்காளர்களாகச் சேர்த்தும், இலாபத்தின் ஒருபகுதியை தொழிலாளருக்கு பகிர்ந்துளித்தும், தொழிலாளர் நலன்பேணும் சட்டங்களை இயற்றியும், தொழிற்சங்க உரிமைகளை விரிவுபடுத்தியும் தொழிலாளர்களின் நல்லெண்ணானதையும் ஒத்துழைப்பையும் பெற்று வருகின்றன. இதனால் மாக்ஸ் எதிர்பார்த்த வர்க்கப்பக்கமை நிலைக்கு பதிலாக வர்க்க நட்புறவே வளர்ந்து வருவதாகச் சூறப்படுகின்றது. இந்த நிலையில் மாக்ஸ் எதிர்பார்த்தபடி முதலாளி—பாட்டாளி வர்க்க முரண்பாடு கடுமையாகி முதலாளிகளுக்கு எதிராக பாட்டாளிகளின் பலாத்காரப் புரட்சி இடம்பெறுவதற்கான உள்ளியல் நிதியான உதவேகம் குறை வாகவே தென்படுகின்றது. மேலும் முதலாளித்துவத்தில் தொடர்ந்தும் தனியார் சொத்துடைமை பெருக்கமடையுமென்று எதிர்பார்த்த மாக்ஸ், முதலாளித்துவ பொருளாதாரத் துறையில் அரசின் தலையீடு இடம் பெற்று பொருளாதாரத்தின் பல மட்டங்களிலும் உச்சநிலை வரையறைப்புக்களை அரசு ஏற்படுத்துமென்பதை எதிர்பார்க்கவில்லை. உதாரணமாக: வருமான உச்ச வரம்புச் சட்டம், காணி உச்சவரம்புச் சட்டம் முதலானவை. இதனால் மாக்ஸ், தர்க்கரீதியாக வரையறுத்தபடியே முதலாளித்துவ அரசின் நடவடிக்கைகள் அமைந்திருக்கவில்லை. மாக்ஸ் எதிர்பார்த்தபடி சகல அரசுகளிலும் வர்க்கப்பக்கமையானது முக்கியத்துவம் பெறுவதற்குப்பதிலாக இனப்பக்கமையும். இனப்போட்டிகளுமே மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுவதனால், வர்க்கரீதியாக நிலைபெறும் ஒரு அரசுக்குப் பதிலாக பெரும்பான்மை இனமொன்றின் ஆதரவுபெற்ற அரசாங்கமே இன்று 'நிலைபெறுகின்றது'. இதனால் வர்க்கமுரண்பாடுகளைக் காட்டிலும் இனமுரண்பாடுகளே

கூர்மையடைவதனை தற்கால அரசுகளின் மூலம் அனுமானிக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த நிலையில் வர்க்கமுரண்பாட்டின் அடிப்படையில் மாக்ஸ் எதிர்பார்த்த பலாத்காரப் புரட்சி ஒன்று சாத்தியமாவதற்குப்பதிலாக இன எதிர்ப்புப் புரட்சி காரணம் கலவரங்களுமே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மேலும் மாக்ஸ் சோசலிசுத்தை பலாத்காரப் புரட்சியோன்றினுமாகவே அடைந்துகொள்ள முடியுமெனக் கூறியபோதிலும் ரஸ்யப் புரட்சி, சினப்புரட்சிமுதலாவனில் எடுத்துக்காட்டுகளைத் தவிர, ஏனைய முதலாளித்துவ சமுதாயங்கள் பலாத்காரமற்ற முறையிலேயே சோசலிசுத்தை அடைந்துகொள்ள முயற்சிக்கத் தொடங்கின. உதாரணமாக: பெரும்பாலான மூன்றாம் உலக நாடுகள் பாரானுமன்றத்துக்குட்பட்ட சில நிலைமைகளின் கீழேயே சோசலிசுத்தை அடைய முற்படுகின்றமை அவதானிக்கத்தக்கது.

வர்க்க முரண்பாட்டின் அடிப்படையில் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி விண்ணப்பும், அரசின் நிலைபேற்றினையும் விளக்கிய மாக்ஸ் அரசற்ற கம்யூனிஸ் சமுதாயம் உருவாக்கப்படுவதை தனது கோட்பாட்டில் எதிர்வகுறியுள்ளார். இவரது இல் எதிர்பார்க்கவைய சில ஜனநாயக சோசலிச வாதிகள் கண்டனம் செய்கின்றனர். கம்யூனிஸ் சமுதாயமானது அடையப்பட்டமுடியாத ஒரு கற்பண வடிவமென்பது ஜனநாயக சோசலிசவாதிகளின் கருத்தாகும். நடைமுறை அனுபவங்களினால் இதுவரை அச்சமூகம் அடைந்துகொள்ளப்படாமை அவர்களின் கண்டனங்கள் சாதகமானவை என்பதையே உணர்த்துகின்றது. மேலும் மாக்ஸ் எதிர்பார்த்ததுபோல அரசற்ற கம்யூனிஸ் சமுதாயம் தோற்றம் பெற்றாலும் அது மாற்றமடையாத ஒரு சமூக அமைப்பாக இருக்குமென்று எதிர்பார்ப்பதற்கு எதுவித ஆதாரமும் இல்லை. ஏனெனில் சமுதாய சமத்துவம் நிலையை பூர்வீக கம்யூன் சமுதாயத்தினிற்கே ஏனைய வர்க்கமுரண்பாடுகள் கொண்ட சமுதாயங்கள் தோற்றும் பெற்றன. அதேபோல் கம்யூனிஸ் சமூகத்திலும் மீண்டும் சொத்துக்கள் தொடர்பான தெட்டல்கள் ஆரம்பித்து செமிப்புக்கள் தோன்றி வர்க்கவேறுபாடுகள், முரண்பாடுகள் ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் இருக்கலாம்.

மாக்சிசுக்கோட்பாடு அரசு என்பது வர்க்க முரண்பாட்டின் உற்பத்திமட்டுமே என்றும், வர்க்க முரண்பாட்டின் தன்மையினாலேயே அரசின்தன்மையும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றதென்றும் கூறுகின்ற போது, ஏனைய காரணிகளினாலும் அரசின் நிலைபேறு நிர்ணயிக்கப்பட முடியுமென்பதை நிராகரிக்கின்றது. மதம், யுத்தம், தேசிய வாதம் போன்ற காரணிகளினாலும் அது நிர்ணயிக்கப்படக்கூடிய ஒன்று என்பதை மாக்கல்லை. "காள்மாக்ஸ்

1832 ம் ஆண்டு இங்கிலாந்தில் செய்யப்பட்ட தேர்தல் சீர்திருத்தசட்டமொன்றின் மூலம் அங்கு கொண்டுவரப்பட்ட புரட்சிகரமான மாற்றங்களுக்கும், ஐனாதிபதி ஜக்ஸனினால் அமெரிக்காவில் ஏற்படுத்தப்பட்ட புரட்சிகரமான மாறுதல்களுக்கும் சரியான முக்கியத்துவத்தினை கொடுக்கவில்லை' என பேராசிரியர் வில்லியம் எபென்ஸ்டென் (Prof William Ebenstein) தனது⁸¹ Today's Items என்ற தொகுப்பில் குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. மாக்ஸ் சமுதாயத்தினை இருப்பெறும் தெளிவான வர்க்கங்களாக வேறுபடுத்தி தனது கோட்பாட்டினை விளக்கியபோதிலும், ஒவ்வொர் சமுதாய அமைப்பிலும் வேறும்பல வர்க்கப்பிரிவுகள் இருந்த நை ம் அவதானிக்கப்பட்டலாம். உதாரணமாக, அடிமைமுறை சமுதாயத்தில் உழைப்புப்பிரிவின் அடிப்படையில் கால்நடைவளர்ப்போர், சுதந்திரமாக விவசாயம் செய்தோர், கைவினனஞர்கள் ஆகியோர்களை உள்ளடக்கிய வர்க்கப்பிரிவு காணப்பட்டது. நிலமாளிய சமுதாயத்தின் போர்வீரர்கள் ஏனையவர்களுக்காக தொழில் செய்த கைவினனஞர்கள், சிறிய வர்த்தகர்கள், வழக்கறஞர்கள், வைத்தியர்கள் முதலாணோடை உள்ளடக்கிய வேற்றார் வர்க்கப்பிரிவும் காணப்பட்டது. இவ்வாறே முதலாளித்துவ சமுதாயத்திலும் முதலாளி - பாட்டாளி என்ற இரண்டு பிரதான வர்க்கங்களுக்கு மேலாக சக்திமிக்க ஒரு வர்க்கப்பிரிவாக மத்தியவகுப்பினரின் எழுசியமைந்தது. இந்த நிலையில் தனது கோட்பாட்டினை மாக்ஸ் விளக்கியபோது சமுதாயத்தின் ஒரு சாராரைக் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. முதலாளித்துவ சமுதாயத்திலெழுச்சியடைந்த மத்திய வகுப்பினருடன் ஒப்பிடுமிடத்து முன்னைய சமுதாயத்தின் வர்க்கப்பிரிவினர் என்னிக்கையில் சிறிதாக இருந்தமை, அப்பாற அவர்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படாமைக்கு ஒரு காரணமாக அமையலாம். ஆனால் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் மத்திய வர்க்கமொன்றின் செல்வாக்கினைப் புறக்கணித்துவிட்டு அச்சமூகம் பற்றி ஆய்வுசெய்வது பூரணம் பெற்ற செய்முறையாக அமைய மாட்டாதெல்லே கூறத்தோன்றுகின்றது.

மரக்கினுடைய கோட்பாடு முதலில் வெளிலுடைய வழிகாட்டவின்கீழ் சோசலிசுப் புரட்சியின் மூலம் சோவியத்யூனியனிலேயே நடைமுறைக்கு வந்தது. சுமார் எழுபதாண்டுகால சோசலிசு முறையின் அனுபவத்தின் பின்னர் சோவியத்யூனியனில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் 'பெரஸ் ரொயிக்கா' (Perestroika) வின் கீழான புனர்நிர்மாண நடவடிக்கைகள் சோசலிசும் தொடர்ந்தும் கம்யூனிசமாக வளர்வது பிருந்தும் தடைசெய்யப்படுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை வழங்கும் மென்றே கூறவேண்டும். எவ்வெல்லாம் சோவித்யூனியனில் சாத்தியமாட்டாதென கருதப்பட்டனவோ அவையனைத்தும் இன்று சாத்தியமாகி வருகின்றன. உதாரணமாக, இன்க்கலவரங்கள், வேலை-

நிறுத்தங்கள், அரசியல் எதிர்ப்புக்கள், தேவாலய ஆராதனைகள் விசேட மத்தியச்சிகள் முதலானவை. இவ்வாறான சமூக மட்ட மாற்றங்களுக்கு பிறம்பாக மாக்ஸினுடைய கோட்பாடுகளையும், சிந்தனைகளையும் மாற்றியமைத்துவிடக் கூடிய வகையில் சோவியத்யூனியனுடைய அரசியற் சிந்தனைகள் மாற்றமடைந்து வருகின்றன என்பது வெளிப்படையான உண்மையாகும். சோவியத்கம்யூனிசக் கட்சியின் 9 வது தேசிய மகாநாட்டில் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் யின்கீலில் கொபர்க்கேவ் அவர்கள், 'அரசாங்கமும் கம்யூனிசக் கட்சியம் இணைந்து செயற்பட்ட நிர்வாகமுறை சோவியத்யூனியனில் தோல்விப்படைந்துவிட்டதால் கட்சி தனியாகவும், அரசு தனியாக ஆம் செயற்பட வேண்டும். கம்யூனிசக் கட்சியின் உயர்சபை (Supreme Council) நாட்டை ஆளும் முறை அகற்றப்படவேண்டும். ஒரு பாரானுமன்றம் நிறுவப்படவேண்டும். பாரானுமன்ற உறுப்பினரைத் தெரிவுசெய்யப் பல வேட்பாளர்கள் போட்டியிடும் மேதர் தல் நடத்தப்படவேண்டும். அந்தப் பாரானுமன்றம் தெரிவு செய்தும் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஐனாதிபதியே நாட்டை நிர்வகிக்க வேண்டும். வெளியுறவுக் கொள்கைகளையும் அந்த ஐனாதிபதியே வகுக்கவேண்டும். இதன் மூலம் பூரண ஐனாதாயகமுறை நாட்டில் அமூலாக்கப்படவேண்டும்.' எனக் கூறிய கருத்துக்களும் அவற்றின் செயல்முறையின் ஆரம்பமும் சோவியத்யூனியனின் அரசியலை எதிர்காலத்தில் முற்றாகவே மாற்றியமைக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகளை நிறையவே கொண்டுள்ளன. இந்திலையில் பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகார அரசை அவர்களின் முன்னணிப் படையாகிய கட்சியே நிர்வகிக்கவேண்டுமென்றும், அதனுடைக் குடையப்படும் சமுதாயமுன்னேற்றம் காரணமாக. அந்த சமுதாயம் வரலாற்றிலேயே மிக உண்ணதமானதாக விளங்குமென மாக்ஸ் நினைத்ததும் எதிர்பார்த்த துட்போல கம்யூனிச சமுதாயமொன்று அடையப்படுவதற்கு மாறான சில வழிகாட்டல்களே சோவியத்யூனியனில் தற்போது நடைபெறுவதை உணர்முடிகின்றது. சோவியத்யூனியனில் மட்டுமல்ல, சோகாலிசமுறைகளைப் பின்பற்றும் நாட்களான, கிழக்கு ஜேர்மனி, பல்கேரியா குமேனியா, செக்கோசெல்வாக்கியா ஆகிய நாடுகளிலும் புனர்நிர்மான முயற்சிகளை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இந்த நாடுகளில் கூடுதல் ஐனாதாயகத்துக்கான கோரிக்கைகளும், அவை சார்ந்த சீர்திருத்தங்களும் முன்னெடுக்கப்பட்டுவருகின்றன என்று நோக்கப்படவேண்டியதே. இவை தொடர்பில் ஐக்கிய ஜேர்மனி பொருத்தமான அவதானமாகும்.

முடிவில், மாக்ஸ் தனது வாழ்க்கை அனுபவத்தினாலும்; வரலாற்று உண்மைகளினாலும் ஆரம்பத்திலிருந்து முதலாளித்துவ சமூகமுடிக்கங்களை அரசுபற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள் விடுகின்றன எனவையாக

வும், நிருபிக்கப்படக்கூடியவையாகவும் தென்பட்டபோதும், அவரது வாழ்க்கை அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு எதிர்பார்க்கலையில் அவரது கோட்பாடு சமூக யதார்த்தமொன்றுடன் முரண்படுகின்றமை உணர்ப்படலாம். இந்தநிலையில், சமுதாயத்தின் குழ்நிலைகள் எப்போதும் ஒரே மாதிரியானவையாக இல்லாமை காரணமாக, எல்லாக் கருத்துக்களும் எல்லா குழ்நிலைகளுக்கும் பொருந்தி விடுவதில்லை யென்ற ஒரு நிலைப்பாட்டில் அரசுபற்றிய மாக்சிசக்கோட்பாடும் அடக்கப்படலாமென்றே கூறத்தொன்றுகின்றது.

குறிப்புகள் :

1. Agarwal N. N., Vidyabhushan, Vishnoobhagwan (1980) : 90, 91
2. Clarence G. M, Peliks T, (1962) : 13 - 27 pp
3. Burns J. H. (1988) : 479
4. Ibid
5. David Miller (1987) : 505
6. Ibid
7. Agarwal N. N., Vidyabhushan, Vishnoobhagwan (1980) : 03
8. Daler Deol (1977) : 15
9. Agarwal N. N., Vidyabhushan, Vishnoobhagwan (1980) : 07
10. Ibid
11. Daler Deol (1977) . 44
12. David Miller (1987) : 505
13. Natarajan P. (1973) : 71
14. Biman Behari Majumdar (1949) : 13
15. Sheptulin A. P. (1978) : 378
16. Nareshchandra Roy, Jyotirindradas Gupta, Jayntakumar Ray (1963) : 41
17. Stephen Leacock (1921) : 16
18. Daler Deol (1977) : 14
19. Appadorai A. (1975) : 30
20. Biman Behari Majumdar (1949) : 29
21. Ibid
22. Encyclopedia of Americana, Vol. IX : 199
23. Biman Behari Majumdar (1949) : 29
24. Appadorai A. (1975) : 31
25. Biman Behari Majumdar (1949) : 29
26. Ibid
27. Ibid : 30
28. Appadorai A. (1975) : 33
29. Ibid
30. Encyclopedia of Americana, vol. XXI : 407
31. Biman Behari Majumdar (1949) : 39
32. Ibid : 40
33. Ibid
34. Appadorai A. (1975) : 35
35. Encyclopedia of Americana, vol. XVIII : 437
36. Appadorai A. (1975) : 35
37. Encyclopedia of Americana, vol. XVIII : 437
38. Biman Behari Majumdar (1949) : 40
39. Ibid : 30
40. Appadorai A. (1975) : 20
41. Biman Behari Majumdar (1949) : 31
42. Ibid
43. Ibid
44. Ibid : 32
45. Appadorai A. (1975) : 22
46. Ibid : 24
47. Biman Behari Majumdar (1949) : 33
48. Appadorai A. (1975) : 26
49. Biman Behari Majumdar (1949) : 36
50. Rajagobalan G. (1958) : 129

51. Appadorai A. (1975) : 24
52. Ibid :
53. Peter H. Merkl (1967) : 47
54. Biman Behari Majumdar (1949) : 34
55. Peter H. merkl (1967) : 49, 50
56. Biman Behari Majumdar (1949) : 40
57. Appadorai A. (1975) : 32
58. Ibid :
59. Natarajan P. (1973) : 193
60. Biman Behari Majumdar (1949) : 43
61. Ibid : 41
62. Ibid
63. Ibid : 42
64. Ibid
65. Volkov M. I. (1985) : 43
66. Pokhuslavsky V. M. (1978) : 364, 365
67. Ibid : 368
68. Valery Deyev (1987 : 74
69. Shakhnasarov G. K. (1985) : 160
70. Agarwal N. N., Vidyabhushan, Vishnoobhagwan (1980) : 06
(Chapter four)
71. Denisov A. (1987) : 68, 69
72. Adrian Leftwich (1984) : 134
73. Sheptulin A. P (1978) : 363
74. Denisov A. (1987) : 42
75. Ibid : 86
76. Ibid
77. Shakhnasarov G. K. (1985) : 349
78. Karlmarx's Communist Manifesto
79. George H. Sabine (1937) : 739
80. Ibid : 741
81. Suresh Chandra Pant (1983) : 271 (Chapter - xxii)

இறைமை

அறிமுகம்

அரசுறவியலில் மிகவும் அடிப்படையான ஒரு எண்ணக்கருவாக “இறைமை” விளங்குகின்றபோதிலும், அதன் பண்புகளைத் தெளிவாக்குவதிலும் வரையறுத்துக் கொள்வதிலும் இன்னமும் சிக்கல்களுக்கும் கருத்துவேறுபாடுகளுக்கும் இடமளிக்கும் ஒரு பதமாகவும் இருந்து வருகின்றது. “யயர்ந்த அதிகாரம்” (Supreme Power) என்பதைக் குறிக்கும் “இறைமை” (Sovereignty) என்ற பதமானது பழைய பிராஞ்சு பதமாகிய Soverainete என்பதிலிருந்தும், மத்திய காலத்து லத்தின் பதமாகிய Supremitas அல்லது Supremapotestas என்பதிலிருந்தும் தனது டெர்ந் ரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது.¹ இறைமை என்பது அரசொன்றின் மிகவும் அடிப்படையான பண்புகளாக அமைந்து, அப்படிச் கொண்டிருக்கவேண்டிய அதிகாரம் எனப் பலப்படுத்தும் ஒன்றாக விளங்குவதால், மிகவும் நேரடியான பொருளில் ஒரு அரசு உடைத்தாயிருக்கவேண்டிய “மிக யயர்ந்த அதிகாரம்” அன்றை “மேலான அதிகாரம்” என்பதை உணர்த்தும் கொறப்பதமாக “இறைமை” என்பது அரசுறவியலில் கருதிக்கொள்வப்படுகின்றது. இங்கு இறைமை என்பது ஒரு அரசினுடைய யயர்ந்த விருப்பமே இறைமை’ என் வில்லோபி (Willoughby) என்பவரும், “ஒர் அரசு கட்டங்களை உருவாக்கவும் அதனை நடைமுறைப்படுத்தவும் கொண்டிருக்கும் அதிகாரமே இறைமை” என் வூட்டோ வில்லை (Woodrow Wilson) என்பவரும் “ஒர் அரசு தனது மக்களின்மீதும் அம்மக்களின் நிறுவனங்களின்மீதும் செலுத்துகின்ற சுயமானதும் விரைவானதும் எவ்வளவியற்றதுமான அதிகாரமே

இறைமை' என்⁴ பேசல் (Burgess) என்பவருக் குறிப்பிடும் கருதுக்கள் நோக்கத்துக்கலை. முடிவில் உயர்ந்த அதிகாரம் என்பதனை உணர்த்துகின்ற இறைமை என்ற பதமானது ஒரு அரசு கொண்டிருக்கும் சட்டவாக்கம், அமுவாக்கம், நிதிபரிசாலைம் ஆகிய அதிகாரங்கள், அவற்றின் மேவாண்மை என்பவற்றைப்போகுஞ்சொன்றிருப்பதனால், ஒரு அரசினுடைய அடிப்படையான, நித்தரமான பண்பாகவும் அது அமைகின்றது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு அரசும் பெற்றிருக்கக்கூடிய இறைமையின் பரிமாணமே அவ்வரசுகளின் தன்மைகளையும் நிர்ணயிக்குமென்பதனால் அரசு, அரசாங்கம் தொடர்பான சுற்றுச்சுறுப்பில் ''இறைமை'' பற்றிய சிற்றுணவுகளும் பிரசும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

சமூக வரலாற்றின் வெறுபட்ட காலப்பகுதிகளில் வெறுபட்ட வகையில் இறைமையின் முக்கியத்துவமானது உணரப்பட்டபோதிலும் அதன் தன்மை, அதன் ஆதிக்க எல்லை என்பவற்றைப் பொறுத்து முரண்பட்ட விளக்கங்களையும் கூடவே அது பெற்றுவந்தது. இங்கு ''இறைமையின் உறைவிடம்'' என்பது முரண்பட்ட விளக்கங்களுக்கான முக்கிய வினாக்களை முன்வைத்து ஒன்றாக விளங்கியிருந்தது. இறைமையின் உறைவிடம் மனிதனிடமா இறைவனிடமா இருந்ததென்ற நிலையில் இம்முரண்பாடு காணப்பட்டது. அவ்வாறே இறைமை தொடர்பான சிந்தனைகள் அக்காலங்களின் சமூக, பொருளாதார, கலாசார குழந்தைகளுக்கு அமைவாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தன. புராதன கிரேக்கத்தில், அரசு இறைமை உடையதென்ற குத்து வெளிப்படுத்தப்பட்டபோதிலும், புராதன கலாசாரங்களில் அரசு கொண்டிருக்கவேண்டிய மேலான அதிகாரத் தின் பிரயோகத்தினை அடையாளம் காணமுடியவில்லை.⁵ புராதன காலங்களில் உணர்ந்துகொள்ளப்பட்ட அரசின் இறைமையின் உறைவிடமாக இறைவனே இருந்தானென்ற என்ன மே முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. இதனால் அந்த இறைமை கட்டுப்படுத்தப்பட முடியாத ஒன்று என்ற எண்ணமும் கூடவே நிலவியிருந்தது. இவ்வாறு ஆரம்ப காலங்களில் சர்வாதிகார அரசுகளிடம் காணப்பட்ட இறைமை, அவற்றின் தன்மை என்பன அரசியலில் உணர்ந்துகொள்ளப்பட்டபோதிலும் இறைமையின் உறைவிடம், அதன் ஆதிக்க எல்லை என்பன தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ரோமானிய காலத்தில் பலம் வாய்ந்த சாம்ராச்சியங்களின் தோற்றத்துடன் இறைமை பற்றிய உணர்வுகள் பெருக்கமடைந்தன. மத்தியகாலத்தின் ஆரம்பத்துடன் அரசு என்பது வெளிவாரியாக ஏனைய எந்த சக்திகளின்னும் அரசுகளின்னும் தலையீட்டிற்கும் பலாத்காரத்திற்கும் உட்படாமல் சுதந்திரமாக இயங்க முடிந்தமையால், அவ்வரசுகள் தமது குடிமக்களின்மீதும், மக்களின் நிறுவனங்களிடும் மேலான அதிகாரத்தைச் செலுத்தியிருந்தமை

பெருமளவு உணர்ந்துகொள்ளப்பட்டது. ஆனால் நிலமானிய சமூகாயத்தின் தொற்றத்துடன் நிலப்பிரபுகளிக் கெவ்வாக்கும் அதிகாரமும் பலமானதுக்குவேண்டியிருப்பதற்கு, அரசின் பலம்பற்றி ஏற்கனவே நிலவியிருக்க கருத்துக்களிலும் மாற்றம் ஏற்பட தொடர்க்கொடு நிலவுடைமைகளை ஒரிமைகளினாலும் தமது அதிகாரத் தினங்கு பெற்றுக்கொண்ட பிரபுக்கள் உள்ளூர் அரசர்கள் என்ற நிலைக்கு வளர்ந்துவிட்டிருந்த வேளையில், அரசன் தன் ஆணையை அவர்களுக்கு பிரயோகப்படுத்துவது சாத்தியமற்ற ஒரு நடவடிக்கையாக மாறியது. இவ்வாறு சமூதாயத்தில் செல்வாக்கினையும் அதிகாரத்தினையும் அடைந்துகொண்ட நிலப்பிரபுக்கள் பலம் வாய்ந்த அரசர்களின் அதிகாரத்துக்கு எதிரான சவால்களாக விளங்கியபோதும் தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாட்டின் மூலம் அரசு அதிகாரமென்பது இறைவனிடமிருந்தே பெறப்படுகின்றதென்றும் கருத்தில் கிறிஸ்தவ மதமும் தேவாலயமும் பெற்றுக்கொண்ட முதன்மையும், அதன்வழி நிலைநிறுத்தப்பட்டிருந்த பாப்பரசரின் செல்வாக்கும் சுதந்திரமான, மத்துவமான, பலம் வாய்ந்த அரசுகளை ஒழுங்கமைப்பதை அசாத்திய மாக்கியபோது இறைமை என்பது கட்டுப்படுத்தப்படக்கூடிய ஒன்று என்ற உணர்வும் தலைதூக்கத் தொடர்க்கொடு நூற்றாண்டில் ஆரம்பங்களில் பலம் வாய்ந்த மன்னர்களின் அவசியத்தையும் பலம் மிகக் முடியாட்சி நிறுவப்படுவதன் தேவையையும் அதிகார அரசியலின் தந்தையான மாக்கியவல்லி வியுறுத்த முற்பட்டதைத் தொடர்ந்து கத்தோலிக்க மதத்துடனும், மத தலைவரைப் பிடத்துடனும் அரசர்கள் முரண்பட்டுக்கொண்ட வேளையில் சாம்ராச்சியங்கள் பலமிழக்க, யுத்தங்கள் மூலமும், நடன்படிக்கைகள் மூலமும் மன்னர்கள் தமது நிலப்பரப்புக்களில் அதிகாரம் மிக்கவர்களாக மாற்ற மடைந்தபோது, பிரபுக்களின் செல்வாக்கு முட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் அரசின் இறைமைபற்றிய சுதந்தைகளில் மீண்டும் மாறுதல் ஏற்பட்டது. பழம்வாய்ந்த மன்னர்கள் வழுக்கியானது இறைமைபற்றிய புதிய சுதந்தைகளை முடுக்கியிட்டது, இவ்வாறான மிகவும் சுதந்தையாய்ந்த மன்னர்கள் ஆரம்பத்தில் பிரான்சில் எழுசியுடன்தாழ்வினால் அதன் பின்னாலியில் இறைமை பற்றிய கோட்பாடுகளும் முதன்முதலில் பிரான்ஸிய அரிசுகளினால் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

இறைமைக் கோட்பாடுகள்

ஜீஸ்போடின் :

1530 — 1536 காலப்பகுதியில் ஜீஸ்போடின் வாழ்ந்த பரிவழிக்கால ஜீஸ்போடின் (Jean Bodin) எஸ்பாலோ இறைமை பற்றிய ஆரம்பங்கள் கோட்பாட்டாளர்கள் ஏற்றப்படுகின்றார். 1576 ல்

வெளிப்பட்டு 'ரூபுலி' (Republic) என்ற நாளை மூலமாக இறைமைப்பற்றி இவரது கோட்பாடு ஏன்னாகப்படுகின்றது. 'மக்கள் முழும் செலுத்தப்படுகின்ற எனவீ தமதன படிவகல்லூரும் கடைசெய்யப்பட்டத் மிக உயர்ந்த அரசின் அதிகாரமே இறைமை' எனக் கூறுகின்ற போடின் இறைமையின் உறை விதமாக தனிமனிகளான அரசனே விளக்குவதென்றும் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது பலரிடமோ அல்லது ஒரு குழுவிடமோ இறைமை உறைவதை நிராகரிக்காத போடின். தனிமனிதன் ஒருவனிடம் இறைமையின் உறைவிடம் ஒருங்கமைக்கப்படும் நிலைக்கு முன் நூரிலை அளிக்கின்றார். மக்கள் குடும்பங்களின்றும் மக்கள் சொந்தக்களின்றும் இரண்டிலே அரசு என்றும் அவ்வரசு இறைமை அதிகாரத்தின் அடிப்படையிலையெந்த சட்டத்தினால் ஆடிசிபுரியமென்றும் கூறுகின்ற போடின் அவ்விறைமையானது தனிமனிதனையோ அல்லது பறையோ உள்ள க்கிடிக்கமென்றும் கூறுகின்றார். இவ்வாறு சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டது ஆடிசிநடத்தப்படும் சிறு அரசின் சம்பங்கள் உருவாக்குவதும், அதனை அமுலாக்குவதும் அரசு அனுமதை இரண்டிலே என்பதனால் அரசினுடைய இச் சட்டங்களின் உற்பத்திமையாக இறைவிட உயிர்த்துதென்றும் அதனால் இறைமையே சட்டத்தைவிட உயிர்த்துதென்றும் போடின் விளக்குகின்றார். இருப்பினும் சில நிதார்ப்பங்களில் சமுதாயக் கடவும், சமூகப்பூரிப்பு, சமுதாய நிதி சாவதே சட்டம் எனப்பதற்கு அது உயர்ந்துவதை என்பதைத்தும் தனிமனிக்குகின்றார். மேலும் அது வகும் சில நிதைவாக்களின் பேர்

③ சில அடிப்படையான சட்டங்களை ரத்துக்கெய்க்கற்கு இறைமையாகக்கு அதிகாரமிக்கிறது. (நாடாங்கமாக) பிரான் சிறுநாடு காலிக் சட்டம் (Public law of France)

இல்லை சொத்துடைய என்பது சட்டநினால் மக்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஒன்றாவதாக பலாக்காமான முறையில் மக்களின் சம்மதியில் மனதங்கள் வரிவிதிக்கவோ அவ்வது அவ்வாறு அழிக்கவோ முடியாது.

என போடின் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதை நிலைமைகளுடன் 'இறைமை என்பது மக்களின்மீதும் கடிச்சின் மீதும் செலுத்தப்படுகின்ற எது என்ற சட்டங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டத் மிக உயர்ந்த அதிகாரம்' என்ற அறைது கடுக்கினால் இல்லைக்குப்போது அவர் சிந்தனை சீடியாக முழுப்பட்டிக்கொள்வதினை அவ்தானிக்க முடியும். பிரான்லில் நிதிக்காலத்தின்கோட்பாடு யுத்தங்களை கிரும்பாத போடின் அதிகாரம்

மிகை மாலை ஏற்றுக்கொண்டுவரும்போது அது நூல்படிக்கிணங்க கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரும்போது குதியிருந்தார். உறுதி ஜக்கியம், அமைதி என்பன பல ம் வாய்ந்த மன்னெனாருவனின் மூலமே ஒரு சமுதாயத்தில் அடையப்படுவது சாத்தியமானது என்பதை உணர்ந்திருந்த போடின். இறைமையின் உறைவிடமாக தனிமனிதனான மன்னன் விளங்கவேண்டுமென விரும்பியிருந்தார் இதனால், இயற்கையாக பிரான்லில் இடம்பெற்றிருந்த சிலில் யுத்தங்களின் வெளிப்பாடாகவே போடினுடைய இறைமைபற்றிய சிந்தனைகளும் உருவமைக்கப்பட்டிருந்தது. குழப்பத்தில் அமிழ்ந்திருக்கும் ஒரு சமுதாயத்தில் பேணப்படுகின்ற சமூக அமைதியானது தனிமனிதன்கட்டளைகளாகவே இருப்பதும் கவின் மக்களாட்சியிலும் அவ்வாறான தன்மை தொடர்வதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த நிலையில் சிலில் யுத்தங்களுக்கு தீர்வினையும், சமுதாய மீட்சியையும் வேண்டி நின்ற போடின் தனிமனிதன இறைமையைப்பற்றி சிந்தித்திருந்தார். இதனாலேயே போடின் வியிருத்தமுற்பட்ட ஆட்சிமுறை முழுநிறைமுடியாட்சியாக அமைந்தது. 'இறைமை என்பது எதுவித சட்டங்களுக்கும் கட்டுப்பாத மிகையான்தாக்காரம்' எனக் காரிய போடின் அது தெய்வீகச்சட்டம், இயற்கைச்சட்டம், சர்வதேசச்சட்டம் என்பவற்றுக்குக் கட்டுப்படவேண்டுமெனவும் கூறியிருந்தார். போடியிலுடைய காலத்தில் தெய்வீகச்சட்டம், இயற்கைச்சட்டம், சர்வதேசச்சட்டம் என்ற யாவும் பெருமளவு ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுத்தப்படக் கூடியனவாக விளங்கியிராமல் சாராம்சத்தில் 'தெய்வி கந்தி' என்ற மதசிந்தனையுடன் பின்னக்கப்பட்டவைகளாகவே விளைவிக்கியிருந்தமையால் பாப்பரசரின் கட்டளைகளுக்கு இறைமை கட்டுப்பட்டிருக்கவேண்டிய தேவையும் இருக்கும். இவ்வாறு பாப்பரசரின் மதசம்பந்தமான கட்டளைகளுக்கு இறைமை கட்டுப்பட வேண்டியிருந்துதென்பதனை முடிவாக கருமுடியானிட்டாலும் பாப்பரசரின் கட்டி, செல்வாக்கு என்பன அரசியல் முறைகளை, குழநிலைகளை தீர்மானிக்கக் கூடிய தாக இருந்துதென்பது உண்மை. இதனால் அத்தாங்கிலே நூட்டமுறை குழவுடன் உய்பிடுவிடத்து தனிமனிதன இறைமை. அதன்து பூரணத்துவம் என்பனபற்றி போடின் சிந்தித்திருந்தமை அவர் வாய்ந்த குழவின் வெளிப்பாடும் தேவையும் கூடுதல். அவர் தனிமனித முழு இறைமை என்பதை வியிருத்தியபோதிலும் அவற்றைமைக்கு பிறம்பான சிவசக்திகளின் செயற்பாட்டினால் அது பூரணத்துவம் பெறவில்லையென்றே தெரிகின்றது. இவ்வாறு போடினுடைய இறைமையைப்பற்றிய கோட்பாடு, அதற்கு அளிக்கப்பட்ட விளக்கம், அதன் நடைமுறை முக்கியத்துவம் என்ற யாவற்றையும் கோட்கும்போது இறைமை தொடர்பான முற்றுப்பூராத தத்தவார்த்த விளைவுகள்

கோட்டை குடை தெப்படுகின்றது, இருப்பிலும் ஒரு அரசினுடைய இறைமையானது பூண சுதந்திரத்தோடு கொழி மற்பட வேண்டுமென்ற சிந்தனையை முதன்முதலில் உலகுக்குவர்த்திய பெருமை போட்டுக்கொண்டு கூறுவார்கள்.

தொமஸ் ஹோப்ஸ் :

1588 - 1679 காலப்பகுதியில் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த தோமஸ் ஹோப்ஸ் (Thomas Hobbes) சமூக தாய ஒப்பந்தக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் கோர்த்தம்பெற்ற அரசினை கையமாகக் கொண்டு கூட இறைமைபற்றிய கோட்பாட்டை முன்வைக்கின்றார். 1642 இல் அவரால் வெளியிடப்பட்டிருந்த 'Deinceps' என்ற நாவின் மூலமாக இறைமைக்கோட்பாடு வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.⁷ சமூகதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டின்படி நிபந்தனை எதுவுமின்றி மக்கள் தமது அதிகாரங்களை மன்னிடிடம் ஓப்படைத்து விடுகின்றனரெனக் கூறும் ஹோப்ஸ் அளவாலும் மக்களிடமிருந்து அதிகாரம்பெற்ற மன்னினை இறைமையின் உரைவிடமிருந்து அதனால் அந்த மன்னினே கல்வி அதிகாரங்களும் கொண்டவராக அடிசமூகதாயத்தில் விளங்குவர வேண்டும் கூறுகின்றார். இவ்வாறு சமூக, பொருளாதார, அரசியல் கார்த்த அதிகாரங்களை காலியனிகளான மன்னின் கீருவனிடம் மற்று குவிபதன் மூலமே நவீனாரின் கோற்றக்கூடங்கள் முழுநிறைவான இறைமையே விளங்குவின்ற தென்பதையும் வரியுறுத்துகின்றார். இங்கு இறைமையின் உறைவிடமாக மன்னினைக்காணும் ஹோப்ஸ் ஏனையவர்களிடம் இறைமை பிரிக்கப்படுவதை வரவேற்கவில்லை, இதனாற்றால் மன்னினுடைய ஆட்சி கொடுக்கோவாட்டியாக இருப்பிலும் அதனை மக்கள் மீது ஒத்து கூரதேனக் கூறுகின்றார். இங்கு மதமோ சமூகதாய ஒழுக்கோ அரசனுக்கு மேலானதாகக் காணப்படவில்லை யென்றும் அதனால் சகல அதிகாரங்களும் கொண்டவராக தனிமனித இறைமையாளன் விளங்குவானென்றும் கூறுவதன் மூலம் ஹோப்ஸ் மூடியாட்டியை வரியுறுத்துகின்றார். மூடியாக ஹோப்ஸிலிருந்து ஜேக்கிள் இறைமையாளது முழுநிறைவானதாகவும், சாவுஷ்வாட்டியுடையதாகவும் நிரந்தரமாயதாகவும் சாவுஷ்யாபக்கி கொண்ட தாக்கும் பிரிக்குமுடியாததாகவும் காலப்படுகின்றார். போட்டுக்கொண்ட கோட்பாட்டைப்போன்றே ஹோப்ஸினுடைய கோட்பாடும் இங்கிலாந்தில் சிவில்யுத்தம் நடைபெற்ற காலப்பகுதியிலிருந்து உருப்பெற்ற நிறையால் உறுதியான ஸ்திரமான அரசியல் சமூகதாயமொன்றினை நிறுவுவேண்டிய தேவையை காட்டின்றவிடத்து, தனிமனித தலைமைத் துவத்தின்கீழ் அது கூடிய எவ்வாறு சாதியமாகுமென்பது உணரப்பட்ட வேண்டியின் அதிகாரம் படைத்த தனிமனித இறைமையாளனின்.

இவ்வித்தன ஹோப்ஸ் வரியுறுத்த முறையிலிருந்தார். மனிதன் கூட நலம் மிக்கவன் என்ற வகையில் விலங்கு வாழ்க்கை வாழ்ந்தான் என்ற தனது சமூகதாயம்பற்றிய சிந்தனையில் பிடித்த இறைமை பற்றிய தனது கோட்பாட்டையும் ஹோப்ஸ் கட்டியெழுப்பி மற்பட்ட போது, அவ்வாறான சமூகதாயத்தினை, தனிமனிதவான் அரசனே ஆகுதல் ஹோப்ஸினுடைய முடிவுக்கு கருவிக்கிறார். மேலும் ஹோப்ஸ் நுடைய பதினெந்தாவது வயதில் இங்கிலாந்தில் அரசியலமையைப் பெற்றிருந்த முதலாம் ஜேம்ஸினதும், அவரைத் தொடர்ந்து பதவிக்கு வந்த அவரது மகன் முதலாம் சான்சினதும் திறமையற்ற தலைமைத் துவத்தினாலும் பொருளாதார செலவினங்களின் மத்தியில் நடத்தப்பட்ட யுத்தங்களினாலும் இங்கிலாந்தின் நிதிநிலைமை மோசமடைந்ததூடன் குழப்பமான சமூகதாயமாக இங்கிலாந்து மாற்றியுமிருந்தது. இந்த அனுபவம் பலம் வாய்ந்த மன்னர்களைப் பற்றிய சிந்தனையை ஹோப்க்கு அளித்திருக்கும். எதிர்நோக்கப்பட்ட, எதிர்பார்க்கப்பட்ட பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வாகவே ஹோப்ஸினுடைய சிந்தனைகள் அமைய வேண்டியதாயிற்று. சமூக கட்டவை ஒன்றை நடைமுறைப்படுத்தப்படுமான அதிகாரமொன்றின் மூன்தேவையை உணர்ந்த ஹோப்ஸ் இறைமையின் முழுமைத் தன்மையை (Absoluteness) தனது கோட்பாட்டில் ஆழமாக வலியுறுத்துகின்றார்.

ஜோன் லோக் :

1632 - 1704 காலப்பகுதியில் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த ஜோன் லோக் (John Locke) அரசுபற்றிய தனது சமூகதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டே இறைமைபற்றிய தனது சிந்தனைகளையும் முன்வைக்கின்றார். ஒரு அரசியல் திட்டவாதியாக விளங்கியிருந்த வெரக் அரசாங்கத்தின் இரண்டு உடன்படிக்கைகள் (Two Treatises of Government) என்ற 1690 ல் தான் வெளியிட்ட நாவில் இறைமைபற்றிய ஆய்வினை மேற்கொண்டுள்ளார்.⁸ தனது ஆய்வில் 'இறைமை' என்ற பகுதைப் பயன்படுத்தாமல் அதற்குப் பகினாக 'உயர்ந்த அதிகாரம்' (Supreme power) என்றும் பகுதை பிரயோகப்படுகின்றிருந்தார். இந்த உயர்ந்த அதிகாரம் சட்டமன்றம், மக்கள் என்ற இரு வேறுபட்ட முடிவுகளிலிருந்து விட்டிருக்கின்றதென்றும் விளக்கத்தினை கொட்டிவைடைய சிந்தனை கூவிலில் காணமுடிகின்றது. இவ்வாறு இரு வேறுபட்ட முட்டங்களிலிருந்து அதிகாரம் ஊற்றெடுப்பதாக அவர் குறிப்பிட்டபோதிலும் உயர்ந்த அதிகாரத்தின் உறைவிடமாக முதலில் மக்களைக் காணகின்ற வோக், சகல அதிகாரங்களினதும் பிரிக்குமுடியாத மூலங்களாக மக்களை விளங்குகின்றனர் என்ற கருத்தினை முதன்மைப்படுத்துகின்றார். மக்களினால்

அமைக்கப்பட்ட சட்டத்துறை உயர்வான் அமைப்பாக விளங்கிய போதிலும் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் அதன் மேலாண்மை பேணப் பட முடியாதது என்பதை விளக்க முற்படும் வொக், சட்டத்துறை செயல்வாதபொது நிர்வாகத்துறை உயர்வானதாக இருக்குமென்ற கருத்தினை முன்வைக்கின்றார். சட்டத்துறை மிகவும் அதிகாரம் கொண்ட அமைப்பாகிய போதிலும் அதனுடைய உயர்வுத்தன்மை முதல்வமையான தல்லி என்று கருதுகின்ற வொக், சூ நோக்கம்குருக்கரசு மக்களினால் அமைக்கப்பட சட்டத்துறை மட்டும்போதும் அதிகாரங்களைப் பொண்டிருக்குமென்றும் குறிப்பிடுகின்றார். முடிவில் உயர்ந்த அதிகார அமைப்பாக விளங்கிய சட்டத்துறையை நீங்கவும் மாற்றுவும் மக்களிடமே அதிகாரம் என்று கருவதன் முறை வொக் புரட்சி ஒன்றை அறுமுறிப்பதனை அவதானிக்க முடிவில்தான். சட்டத்துறையிடமும், மக்களிடமும் அதிகாரம் காணப்படுகின்றது என்ற அடிப்படையில் சட்டபூர்வமான இறைமை, அரசியல் இறைமை என்றும் வேறுபட்ட நோக்கில் இறைமைபற்றிய அவரது சிந்தனையை நோக்க முடிந்தாலும் உயர்ந்த அதிகாரத்தின் உற்றுவழியமாக, அதிபத்திர சூதானமாக மக்களே விளங்குகின்றவார் எனக் கருவதன் முறை மக்கள் இறைமையை வளியுறுத்துவதே வொக்கிவுணை கோட்பாட்டின் நோக்கமாக அமைக்கத்தினை அவதானிக்க முடிவில்தான் இங்கு வொக் கூர்ந்த அதிகாரம் யாரிடம் இருக்காலும் அது மக்கள் குருவுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டுமென்பதனை வளியுறுத்துகின்றார். வொக் கூருடைய கருத்துக்குடும் ஒப்பிடும்போது வொக்கிவுணையை கருத்துக்கு கூரி இறைமையின் தன்மையால் ஒத்திருப்பதையும் உரைவிட்கின்றால் வேறுபடுவதையும் அவதானிக்க முடிவில்தான் மனிதன் நல்வொழுக்க முடிவைனாகவும், பொதுதலனை நோக்கமாகக் கொண்டு வாழ பவனாகவும் காணப்படுகின்றான் என்ற சமூகம் பற்றிய வொக்கினது சிந்தனைகளே ‘இறைமை’ பற்றிய அவரது கருத்துக்களுக்கும் காரணமாக அமைந்தது. அதனால் பொதுநல்ஸ்பேனும் நோக்க முடிவை மக்களிடம் ஆட்சியதிகாரம் ஒப்படைக்கப்படவேண்டுமென்ற கருத்தினை அவர் ஆதிரித்திருக்கலாம். இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த வொக் 1642 ம் ஆண்டிலிருந்து மன்னாடுடைய ஆட்சிக்கு எதிராக ஆரம்பித்திருந்த மக்களின் கிளர்ச்சிகளை ஏறிந்திருந்தவர் என்ற வகையிலும் 1688 ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பிரித்தானியாவின் மகா பூர்ட்சியன் (Glorious Revolution in Britain) நீதியான பெறு மானத்தை உணர்ந்திருப்பார் என்ற முறையிலும் அவருடைய மக்கள் இறைமை பற்றிய சிந்தனைகள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருக்க முடியும். எவ்வாறாயினும் மக்களின் உயர்ந்த அதிகாரத்தினை வளியுறுத்திய வொக்கிவுணையை சிந்தனைகள் அக்காலத்தில் செயலற்ற ஒன்றாகவே விளங்கியிருக்கிறது. பதானியிலிருக்கும் ஒரு அரசாங்கம் கலைக்கப்படும் போதுமட்டுமே மக்களின் ‘உயர்ந்த அதிகாரம்’ என்பது செயற்பாடு

எட்டயதாக விளங்கியது இவ்வாலு அரசாங்கம் கலைக்கப்பட்ட வேள்வை முறை முறையாய மக்களும் தமது உயர்ந்த அதிகாரத்தைப் பிரபோதிப்பதில் தொடர்புற்ற இருந்தார்கள். சட்டத்துக்கு முரணாக அரசாங்கம் தொழிற்பட்டால் அது கலைக்கப்படவேண்டுமென வொக் குறிப்பிட போதிலும் அது என்பாறு கலைக்கப்படவேண்டும், மக்கள் எங்களை தமது உயர்ந்த அதிகாரத்தைப் பிரபோதிப்பதைத்தி கொள்ளவேண்டும் என்பதற்கறப்பற்றி சிடமாக நீங்க ஒருங்குழுவும் வெறும் குலிப்பிடாததும் இங்கு குறிப்பிடக்கூடுதல். எவ்வாறாயினும் யென்ன சம்மதம் (People Consent) ஒன்று முந்தையப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்ற சிந்தனையை வளியுறுத்தி நீளை ஆட்சி முறை வைக்காத திரும்புதலை வொக் கருப்புத்தீர்க்கின்றார் என்பது குறிப்புக்காட்டப்படத்தக்கது.

ரூசோ :

1712 - 1778 காலப்படிக்கால பிசால்சீய அறிஞராக குறுப்புகளில்தான் ஜென் ரூசோ (Jean-Jacques Rousseau) வின் காலத்துக்கண்ட இறைமைதொடர்பாக முன்விட்குவெம் பெறுவதற்கு வேறாப்பல் வொக் குறிப்போன்றே சமூதாய மூப்பந்தக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தொற்றும் பெற்ற அரசு ஒன்றை மையமாகச் சொல்லும் ரூசோ தனது இறைமை பற்றிய சிந்தனைகளையும் முன் வைக்கின்றார். கடிக்குமிகுங்கள்மாக வாழ்ந்த மக்கள் அரசு தோன்றுவதற்கு முன்னர் பொது நல நோக்கம் கொண்டவர்களாகவும் மிகவும் மூன்னேற்றமாட்டுவர்களாகவும் மாறிவிட்டிருந்தனர் எனக் குறிக்கிற கருத்தின் அடிப்படையில் அரசியலத்திகாரத்தினால் பகிர்க்கு கொள்ளுவதும் அவர்கள் நகுவியானவர்கள் என்ற முடிவின்மீது ரூசோ தனது இறைமைபற்றிய சிந்தனைகளை கட்டி எழுப்புவாரார். இறைமையென்பது அரசின் மேவான் அதிகாரம் என்பதை உணர்ந்த ரூசோ அவ் இறைமை முழு நிறைவானதும் நிட்சயமானதும் பிரிக்கின்தித்துவப்படுத்தப்பட முடியாததும் குக்கியமானதும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுமுடியாததுமான ஒன்று⁹ எனக் கூறுகின்றார். மொத்தத்தில் இறைமை என்பது முழு நிறைவான நன்மை கொண்டதைக் குறிக்கிற ரூசோ இவ்விவரமையில் உறைவிட முடிவு பொது விருப்புக்கையும் (General Will) மக்களையுமே¹⁰ கார்விக்காரர். மாறாக மன்னைக் காணவில்லை. இங்கு பொது விருப்பு என்பது சமூதாயத்தின் பொது நன்மை என்பதாக போருள் கொள்ளப்படுகின்றது. தவிர பொதுவிருப்பு என்பது எல் வோருடைய எல்லா விருப்புக்களையும் குறித்து நிற்கவேண்டும். யொது நன்மை நாடும் தனிப்பார் விருப்பங்களின் இணைப்பு பொது விருப்பமாக கொள்ளப்படும். அப்பொதுவிருப்பின் பிரயோகமானது

ஏப்பிபாதும் பெரும்பான்மை மக்களினால் தேவை செய்யப்பட்டு இறை வையாளனிடம் இருங்குமென்பதே ஒரு சோலி என்ற படை ய ஏருத்தாகும். இவ்வாறான இறைவை எட்டானது என்றும் அது கூட தாய ஒப்பாக்கத்தின்மூலமே உருபாக்கப்பட்டது என்றும் பொதுவிருப்பத்தினை அது அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதாலால் எப்போதும் பராதினப் படுத்தப்பட முடியாதது என்றும் கூறுகின்ற ரூசோ, மகிளை எட்டால் அதையும் அங்கும் அங்கும் அது எவ்வாறு செயலிறந்துமோ அவ்வாறுதான் இறைவையும் என்கூறி இறைவை பிரிக்கப்படுவதனை அழைத்திக்கவில்லை. மீதும் ரூசோ அரசாங்கத்தினாலும் அதனது ரத்திகாரத்தினும் விராங்கரத்தினும் மன்றத்தினில்லை. இங்கு ரூசோ, மொர்பினுடைய முழுநிறை இறைவை, வொக்கினுடைய மக்கள் கம்மதக்கினால் மட்டுப்படுத்தப்பட க்கூடிய இறைவை என்பவற்றினாடக மக்கள் இறைவை என்ற கோட்பாட்டை எவ்விருந்துவதைக் காணவாம். ரூசோவினுடைய எழுத்துக்கள் பெருமளவு பிரான்சினுடைய நடைமுறை நிலைமைகளைப் பிரதிபீடிப்பதாக அமைந்திருந்தது. இவருடைய கருத்துக்கள் அக்கால பிரான்சின் கூருக் அரசியல் அந்திகருக்கான தீர்வுகளாக அமைந்திருந்ததன் பிரான்ஸ் மன்னர்களின் கொடுமையான ஆட்சிக்கு எதிராக தனது கருத்துக்களை முன்வகுக்க வேண்டிய நேவை ஒன்று எழுந்தபோது இறைவையின் உறைவிடம் மன்னனாக அன்றி மக்களாக அமைய வேண்டுமென்று தனது சிந்தனையை ஒழுங்கமைத்திருந்தார். வரலாற்றின் பிரான்சிய, அமெரிக்க, ரஸ்யப்பூரட்சிகள் ரூசோவின் மக்கள் இறைவைபற்றிய சிந்தனையின் மிகவும் யதார்த்தமான வெளிவடிவங்களாகின்றன. மத்து தாமாச செய்துகொள்ளும் ஒப்பத்துமே இறைவையாளனத் தொற்றுவிக்குமென்றும் எந்தால் அரசாங்கம் என்பது மக்களின் சேவகனைன்றும் மக்களின் கோரிக்கைகள் தேவையினை அடிப்படையிற்றான் அது தவசியுள்ளதென்றும் கூறுகின்ற ரூசோவின் 'மக்கள் இறைவை' பற்றிய சிந்தனையானது நல்லகாலத்தின் முடியாட்சிக்கெதிரான எழுத்தாளர்களினால் பெறிறும் வரவேற்றப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக வில்லியம் (William) மார்சிலியோ (Marsiglio) அவ்தாசியஸ் (Althusius) முதலாளவர்களினால் மக்கள் இறைவை பற்றிய கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. ரூசோவின் 'மக்கள் இறைவை' பற்றிய சிந்தனைகளை வரவேற்ற பேராசிரியர். ரிட்சீ (Prof. Ritchie) "தோதவதொகுசி மூலம் தேவையாகவும் செல்வாக்கு, பயமுறுத்தல், உள்வாரியான கலகம் என்பவற்றின் முவமாக மன்றமுகமாகவும் இது பிரயோகித்தப்படும்" என்று குறிப்பிட்டை இங்கு தோக்கப்படவாய் முடியாக மக்கள் தாப்தம் ஒன்றுக்காலும். மக்களாட்சி முறைக்காகவும் முக்கியமான விவாதங்களை முன்வெடுத்த ஒரு சிந்தனையாகவே இறைவைபற்றிய ரூசோவின் கருத்துக்கள் அமைகின்றன என்ற கூறும் டியூப்பாதும் இறைவை எட்டால் அதன் ஆதிக்க எவ்வள என்பவற்றை கூலியுடன் தெளிவாக்குவினார். இறைவையாளனின் அதிகாரம் சட்ட ரிதியாகமுழுநிறைவானதும், என்ற கூறுகின்ற ஒல்டின் இறைவை பிரிக்கப்பட முடியாததென்பதைத் தெளிவாக்கியதுடன், இரண்டு நபர்களுக்கிடையில் வேறான முறையில் செயற்படுத்தக்கூடிய கல்லை என்று, இக்கால் ஒருவர் ஏனையவர்களாக கட்டுப்படுத்த முடியாயின் அதுவே என்பதையான இறைவை என்றும் கூறுவதன் முலம் இறைவையின் இயங்குவதைத் தெளிவாக்குவினார். இறைவை என்ற உயர்ந்த அதிகாரம் ஓவ்வொரு கூறந்திரு அரசியற் சமுதாயத் துக்கம் அவசியமானதாகுமென்பதையால், ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் பிக் கூர்ந்தவண்டகவோ, இறைவையாளாகவோ நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒருவனோ எவ்வது ஒரு குழுவோ இருக்கவேண்டுமென்றும் எவ்வள மக்களுமோ அவ்வளு பொது விருப்பமோ அவ்வள இறைவையாளன் என்ற ஏற்கவென்றும் அவ் இறைவையாளன் நல்குக் காலே எவ்வளை உருவாக்கமுடியுமென்றும் அவர் எவ்வளவர்களின் கட்டுளைகளுக்கு பூர்ப்படியக் கூடாதென்றும் கூறுவதற்குமூலம் இறைவையின் உறைவிடம், அதன் ஆதிக்க எவ்வள என்பவற்றை ஒப்பு விளக்க முற்படுவதைக் காணவாம்.

ஓல்டின் :

1790 - 1859 காலம்பகுதிக்குரிய 19ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஓல்டின் ஜௌன் ஓல்டின் (John Austin) 1832ல் வெளியிட்ட தனது 'சட்ட வியாக்கால விளக்கவுரை' (Lectures on Jurisprudence) என்ற நூலின் மூலமாக இறைவை எட்டால் முன்னால் செயலிறந்துமோ அவ்வாறுதான் இறைவையும் என்கூறி இறைவை பிரிக்கப்படுவதனை அழைத்திக்கவில்லை. மீதும் ரூசோ அரசாங்கத்தினாலும் அதனது ரத்திகாரத்தினும் விராங்கரத்தினும் மன்றத்தினில்லை. இங்கு ரூசோ, மொர்பினுடைய முழுநிறை இறைவை, வொக்கினுடைய மக்கள் கம்மதக்கினால் மட்டுப்படுத்தப்பட க்கூடிய இறைவை என்பவற்றினாடக மக்கள் இறைவை என்ற கோட்பாட்டை எவ்விருந்துவதைக் காணவாம். இக்கோட்பாட்டினாடர் இறைவை, அதன் துண்மை, அதன் உறவுகளைம், அதன் ஆதிக்க எவ்வள என்பவற்றை ஓல்டின் தெளிவாக்குவினார். இறைவையாளனின் அதிகாரம் சட்ட ரிதியாகமுழுநிறைவானதும், என்ற கூறுகின்ற ஒல்டின் இறைவை பிரிக்கப்பட முடியாததென்பதைத் தெளிவாக்கியதுடன், இரண்டு நபர்களுக்கிடையில் வேறான முறையில் செயற்படுத்தக்கூடிய கல்லை என்று, இக்கால் ஒருவர் ஏனையவர்களாக கட்டுப்படுத்த முடியாயின் அதுவே என்பதையான இறைவை என்றும் கூறுவதன் முலம் இறைவையின் இயங்குவதைத் தெளிவாக்குவினார். இறைவை என்ற உயர்ந்த அதிகாரம் ஓவ்வொரு கூறந்திரு அரசியற் சமுதாயத் துக்கம் அவசியமானதாகுமென்பதையால், ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் பிக் கூர்ந்தவண்டகவோ, இறைவையாளாகவோ நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒருவனோ எவ்வது ஒரு குழுவோ இருக்கவேண்டுமென்றும் எவ்வள மக்களுமோ அவ்வளு பொது விருப்பமோ அவ்வள இறைவையாளன் என்ற ஏற்கவென்றும் அவ் இறைவையாளன் நல்குக் காலே எவ்வளை உருவாக்கமுடியுமென்றும் அவர் எவ்வளவர்களின் கட்டுளைகளுக்கு பூர்ப்படியக் கூடாதென்றும் கூறுவதற்குமூலம் இறைவையின் உறைவிடம், அதன் ஆதிக்க எவ்வள என்பவற்றை ஒப்பு விளக்க முற்படுவதைக் காணவாம்.

ஓல்டினுடைய இறைவைக்கான விளக்கங்கள் தெளிவானதாக அமைந்திருந்தாலும், கடவே மேலதிக விளக்கங்கள் வேண்டப்படுவதாகவும், கருத்து முரண்பாடுகள் கொண்டதாகவும் அமைந்துள்ளது அவதானிக்கப்படலாம். ஓல்டினுடைய இறைவைக் கோட்பாடு இறைவை அதிகாரம் ஒரு தலைவரிற்க மனிதனிடம் ஒப்படக்கப்பட வேண்டும் என்பதை விவியற்றுவதன் மூலம் மக்கள் இறைவை என்ற கருத்துடன் கூடாது முரண்பாடுகளை விளக்கின்றது. தனிமனிதனிடம் இறைவையின் உறைவிடத்தைக் காணவாம்.

முறைக்குப் பொருத்தமானதாகக் காணப்படுகின்றதே தவிர மக்களாட்சிக்கு இசைவானதாக அல்லது வில்லை. ஒரு அரசாங்கமையும் கட்டுமையாக இருக்க முடியுமே தவிர முழுநிறங்கானதாக இருக்க முடியாகென்பதனை உணர்வால் வரம்பற்ற இறைமை என்னும் சிகித்தனையை ஒன்றின் இங்கு வளியுறுத்துவது சமூகதார்த்தமொன்றுடன் முரண்படுவதுபோல் தெங்படுவின்று. ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கலாசாரம், ஒழுங்குமுறை என்பன் காணப்படுமிடத்து அரசன் அவற்றிற்கு அவசியம் கீழ்ப்படிய வேண்டும். ஆனால் இந்திலைக்கு மாறாக ஒன்றின் முழுநிற இறைமையை வளியுறுத்த முற்படுவது, அதென்பது சமூக தன்மையை உயர்த்தும் வழக்கமான ஒர் கருவி என்றும் கருத்தை நிராகரிப்பதாக அல்லது, இறைமையற்றி கூட விளிக்கத்தை மூன்றாவத்தும் போல் ஒவ்வொன்றே ஒவ்வொன்றை அநூர்களைப்பானதே இறைமை (Legal Sovereignty) அரசியல் இறைமை (Political Sovereignty) என்ற வெறுபட்டுள்ள ஏற்குக்கொள்ளவில்லை. ஒரு அரசாங்கம் சட்டரீதியானதாகவோ அரசியல் ரீதியானதாகவோ இருக்கலாம். ஆனால் அதன் இறைமையைக் குறிக்க இவ்வாறான வேறுபாடுகளை பிரயோகிக்கமுடியாததாகப்படி ஒன்றினுடையவிளக்கமாகும். ஒன்றினுடைய இவ்விளக்கம் ஆரம்பகால அரசுகளைப் பொறுத்தவரையில் ஈாத்தியமானதாக தென்பட்டபோதிலும் நவீன அரசுகளின் அமைப்பைப் பொறுத்தவரையில் முரண்பட்டது சிற்றுத்தொன்படுவது இறைமையை விடுவது. ஆரம்பகால சிறிய அரசுகளில் மக்கள் அனைவரும் ஒன்றாக ஒரே இடத்தில் கூடி தமது கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாகத் தெரிவித்துத் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தவேளையில் சட்ட இறைமையும் அரசியல் இறைமையும் ஒன்றாக இருக்க முடிந்தது. ஆனால் இதே நிலைமையினை நவீன அரசுகளில் அவதானிப்பது கடினமானபோது சட்ட இறைமை, அரசியல் இறைமை என்பவற்றை வேறுபடுத்தி கோக்கமுடிகின்றது. இருப்பினும் அரசியல் இறைமையின் விடுபத்தினாடாகத்தான், சட்ட இறைமை நவீனதாகவில்லை எழுப்புகளைக்கூடுகின்றபொது அவற்றுக்கிடையீடு தூர்மையான தெளிவான பிரித்தையினை ஏற்படுத்திக்கொள்வது சிக்கவை ஒரு முயற்சி என்றும் இங்கு உணர்ந்துகொள்ளத்தக்கது. எவ்வாறாயினும் மக்களாட்சிநாடொன்றின் சட்ட இறைமை அரசியல் இறைமைக்கு கீழ்ப்படிவைதென்பது பொதுவான ஒருசெயற்பாடே. ஏனெனில் அங்கு மிகவும் நிறைமையான மக்களே. மேலும் இறைமைபற்றிய நூதான் கிந்தகை க்கொள்ள ஒன்றின் முன்னால்கூடும்போது வரம்பற்ற சட்டம்பார்ம் இறைமையை வளியுறுத்துவதன்மூலம் சட்ட பியற்றும் ஆணை மக்களின் மருங்கு மதிப்பளிக்கவேண்டுமென்று¹² கடெசி (Dicey) யின் கருத்துக்குடன் முரண்பட்டுக் கொள்கின்றார். அத்துடன் சட்டரீதியான

இறைமையை கடியளவுக்கு வளியுறுத்தும் ஒஸ்டிடன் அதற்குப் பின்னால் யான சமுதாய சக்திகளை பொருப்படுத்தவில்லையென¹⁴ பேராசிரியர் கார்ஜெரூம் (Prof Garner) குறிப்பிடுகின்றார். தனிமனித இறைமையானவைப்பற்றி குறிப்பிட்ட ஒன்றினுடைய கருத்துக்களும் நடைமுறை அனுபவத்துடன் முரண்படுவதனையும் இங்கு அவதாளிக்கலாம். வரம்பற்ற முழுநிறை அதிகாரம் கொண்ட நிர்ணயிக்கப்பட்ட தனிமனி த இறைமையாளனை ஒல்டின் முதன்மைப்படுத்தியபோதும் அதன் சாதக சாத்திய தன்மைகளை உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. ‘கிழாகிள் பஸ்வேறு இராச்சியங்களும் ஒன்றினுடைய தோக்கிஸ் அமைந்த நிர்ணயிக்கப்பட்ட இறைமையாளனைக் காணமுடியவில்லை’ என “ஆரம்பகால வரலாற்று திருவேஷங்கன்” (Early History Institutions) என்ற நூலில் சேர் ஹென்றி மெயின் (Sir Henry Maine:) என்பவர் குறிப்பிடுவதும்¹⁵ மேலும் அவர் தனது நூலென் நில தலைசிறந்த மனிதனிடம் நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட இறைமையை இன்று பெருப்பாலும் ‘கரிஞ்சமுடியாது’¹⁶ என கூறுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இவ்வாறு இயல்பாகவே ஒல்லினுடைய கோட்பாட்டியினுடைய தோன்றிய பஸ்வேறு கருத்துமுரண்பாடுகள் அவரது கோட்பாட்டுக்கு நிறையலே கண்டங்கள் முன்னால்கப்படுவதற்கும் காரணமாகிவரும். ஒன்றினுடைய இறைமைக் கோட்பாட்டாளர்களும் தொழில் கூட்டுமுறை வாதிகளும் கொழிற்கங்கள் அட்சி வாதிகளும் அரசினமைவாதிகளும் விளங்குகின்றனர். இவ்வகுன் பஸ்வைக் கோட்பாட்டாளர்களே ஒன்றினுடைய இறைமைக் கோட்பாட்டின் பிரதான எதிர்பாளர்களாவர். மெயின் (Maine) கிளர்க் (Clark) சிட்ஜீஷ் (Sidgwick) மெயிற்வங்க (W. Maitland) வி. சீ. கோல் (G. D. H. Cole) ஹ. சீ. ரால் (Harold Laski) நோபெர். எம். மைக்கலை (Robert M. Maciver) முதலாவர்கள் இவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கயர்கள்.

அரசு என்பது பல அமைப்புக்களின் மத்தியிலான ஒரு அமைப்பு எனக் கூறும் பன்மைக் கோட்பாட்டாளர்கள் ஒன்றினுடைய இறைமைக் கோட்பாட்டினை கண்டிக்கின்றனர். குறிப்பாக பென்தம் (Bentham) என்பவர் ‘இறைமை என்பது சட்டத்தின்மூலம் எல்லா யற்றாகவிருந்த போதிலும் நிதிமுறைப்படி எல்லையற்றதனை என்றும் ஒரு இறைமையாளர் நிறை அதிகாரத்தை சட்டங்களை ஏற்வதைக்கொள்வதன்மூலம் நிறைநாட்டிக்கொள்ள முடிந்தபோதும் இவ்விஷமையின் நோக்கம் பெரும்பாவான மக்களின் விருப்பத்தை பூர்த்திவென்றும்’ என்று¹⁷ குறிப்பிடுவதன்மூலம் ஒன்றினுடைய சிற்றனவைகள் சாடுகின்றார். இறைமை பிரிக்கப்பட முடியாததென்ற கருத்து ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒரு சிந்தனையே

ஒன்று அமெரிக்க அரசாங்கம் பற்றிய எழுத்தாளர்கள் கூறுகின்றனர். அமெரிக்காவின் சமஷ்டி அரசியல் முறையை அனுபவத்தின் அடிப்படையில் மக்கிய மாநில அரசுகளுக்கிண்டையே பிரிக்கப்பட்டுள்ள இறைமையை ஆக்காரமாகக் கொண்டு வருகின்றன (Hamilton) மத்தியன் (Madison) முதலாளவர்கள் இறைமை பிரிக்கப்பட்டுக்கூடிய தென்ற தமது கருத்தினை விவியுத்துவின்றார்.¹⁸ மேலும் அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாட்டினையும், பெரும்பாலான அரசுகளில் இக் கோட்பாட்டின் இல்லியரிதியான உறுதிப்படுத்தவினையும், சமாரான மட்டுத் தில் இக்கோட்பாட்டின் செயற்பாட்டினையும் நல்ல மக்களாகவில் அரசுகளில் அவதானிக்க முடிகின்றபோது இறைமை பிரிக்கப்பட முடியாததென்ற ஒவ்வொன்டையே சிந்தனையை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒரு விஷயாகின்றது. நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட ஒரு வரிடம் அவ்வது ஒரு முழுவிடம் இறைமையின் உற்றுவிடம் ஆகும் கமைக்கப்படுவேன் என்பதை கூறுகின்றபோது. இறைமையின் தன்மை மிக்கதினை இவ்வாறு அவையாகும் கால்பாது கடுவுமென்ற கருத்தும் மன்னைக்கப்படுகின்றது. நடைமுறையில் அமெரிக்காவில் அனாதிபதி, காங்கிரஸ், மாநில சட்டசபைகள் என்பவற் றினாலும் பிரித்தானியாவில் முடி, பொதுமக்கள் சபை, பிரபுகள் சபை என்பவற்றினாலும் அரசின் உயர்ந்த அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்படுவது அவதானிக்கப்பட்டாம். ‘‘ஒரு முதலாயத்தின் உண்மையை ஆகும்பாலாக கண்டுபிடிக்க முடியாது’’ என ஜூரன் (John Chipman Gray)¹⁹ எண்பவரும், ‘‘சமஷ்டி முறையில் இறைமையின் தொழில் நமத அடியாளங்களாகப்படு கட்டும்’’ என எவ்வளி (Evilly) எண்பவற்றைக் கூறுகிற கருத்துக்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கானவை. ஒன்றுப் பார்த்தப்பற்ற இறைமையை என்ற ஒவ்வொன்டையே கருத்துக்கொள்முடியும் ஆப்புக்குட்படுத்தவேண்டிய விஷயங்களுக்காகவும் தாக இருக்க முடியாது. ஒரு இறைமையாளர் உள்ளடாக்கு அதுவும் கலைப் பொறுத்தவராயில் மக்களின் உரிமைகளுக்கும் சுகந்திராங்களுக்கும் பரப்புக்கூட்கும் சுப்பிரதாயங்களுக்கும் வெளிநாட்டலுவால் கலைப் பிழைத்தவையாகவும் சர்வதேசக்காட்டும், உடன்பாட்க்கைகள் பொறுத்தில்தும் சிறப்படித்துவுக்குக்கும் அவசியம் இறைமையை வெளிப்படுத்துவதனாகவே அமைகின்றன. ஆரம்பகாலங்களைப்போலன்றி இருபதர்ம் நூற்றாண்டில், குறிப்பாக முதலாம் இரண்டாம் உலகமகாயுதத்தங்களைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதிகளில் அரசுகளுக்கிடையிலான உறவுகள் பேணப்படுவதன் அவசியம் வஹுவடைந்து வந்தபோது சர்வதேச ரீதியாக ஒவ்வோர் அரசும் சிலவகையான விட்டுக்கொடுப்புக்குடுக்கும் கீற்ப்படிவகளுக்கும் இயல்பாகவே உட்படவேண்டிய தேவை யும் ஏற்பட்டது. சர்வதேச ரீதியாக அரசுகளுக்கிடையோன் இணக்கம் பேணப்படுவதன் அவசியமானது, கூடவே ஒவ்வோர் அரசுகளினதும் அளவற்ற மேலான கதந் திரத்தை மட்டுப்படுத்தவும் செய்தது இந்தவகையில் சர்வதேசச்கம், ஜக்கியாடுகள் எதாபும், சர்வதேச நிதிமன்றம், கூட்டுப்பாதுகோபப் பின்மையாளர்கள் முதலான நிறுவனங்களுக்கும் சர்வதேசச்கம், அரசுகளுக்கிடையிலான உடன்பாட்க்கைகள் முதலான ஏற்பாடுகளுக்கும், அவற்றின் பிரமாணங்களுக்கும் அரசுகள் கீற்ப்படிய வேண்டிய தேவை யும் அவசியமும் காணப்படுகின்றபோது இறைமை மட்டுப்படுத்தப்படக் கூடியதொன்றேயென்றும் எண்ணமே முதலாயமெறுகின்றது. இங்கு இவ்வாறான சர்வதேச ஏற்பாடுகளின் பலம், பலவின்ததை ஆய்வு செய்து ஒரு அரசின் இறைமையை மதிப்பீடு, செய்வதற்கு புறம்பாக பொதுவான நோக்கில் இவ்வெற்பாடுகள் ஒரு அரசின் இறைமையை மட்டுப்படுத்துவுமென்றே கூறுமுடியும். இறைமை மட்டுப்

பார்லெஞ்சுவினாலும் இறைமை கட்டுப்படுத்தப்படவையும், இது தொடர்பாக அரசுபற்றிய தெய்வீக உரிமைக்கோட்பாட்டாளர்களில் ஒருவராலேயிருந்தன (Marten) என்பவர் இறைவடன் அரசுக்கான சட்டாதியரன் மேற்பார்மையாளன் என்றும் அதனால் தெய்வீகச்சட்டம் இறைமையைக் கட்டுப்படுத்தும் என்றுமே கூறுகின்றார். அரசானது மக்களின் மதரிதியான, நிதிமுறைசார்ந்த நம்பிக்கைகளைப் புறக்கணிக்க முடியாது. இதனாற்றான இன்றும் பெரும்பாலான அரசுகளில் மதம் தீர்மானங்கரமான சக்தியாக தொழிற்படுவதை அவதாரிக்கவேண்டும் குறிப்பாக பெரும்பாலான இவ்வாயிய நாடுகளில் இல்லாம் மதக்கோட்பாடுகளுக்கு கட்டுப்பட்டு, அங்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட இறைமையாளன் சட்டங்களை உருவாக்கவேண்டும். மேலும் நல்ல அரசுகளை அவதானிக்கும்போது ஒப்புண்டையை வாம்பற்ற இறைமை என்ற சிந்தனையின் நடைமுறைச் சாத்தியக்கை உணர்ந்து கிடைவது கடினமாகவேயுள்ளது, நல்ல அரசுகள் மாவும் அரசியல் திட்ட அரசுகளாகவே அமைந்துள்ளதும் அவை அரசியல் திட்டத்துக்குப்பட்ட ஆட்சிவரம்பையே கொண்டிருப்பதும் இறைமை மட்டுப்படுத்தப்படக் கூடியது என்ற தொற்றறத்தையே அளிக்கின்றன. நல்ல அரசுகள் பெரும்பாலானவற்றின் அரசியல் திட்டங்கள் வரையப்பட்டவாகவும் நெகிழிச்சியற்றனவாகவும் காணப்படுகின்றபோது, அவை மட்டுப்படுத்தப்பட்ட இறைமையை வெளிப்படுத்துவதனாகவே அமைகின்றன. ஆரம்பகாலங்களைப்போலன்றி இருபதர்ம் நூற்றாண்டில், குறிப்பாக முதலாம் இரண்டாம் உலகமகாயுதத்தங்களைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதிகளில் அரசுகளுக்கிடையிலான உறவுகள் பேணப்படுவதன் அவசியம் வஹுவடைந்து வந்தபோது சர்வதேச ரீதியாக ஒவ்வோர் அரசும் சிலவகையான விட்டுக்கொடுப்புக்குடுக்கும் கீற்ப்படிவகளுக்கும் இயல்பாகவே உட்படவேண்டிய தேவை யும் ஏற்பட்டது. சர்வதேச ரீதியாக அரசுகளுக்கிடையோன் இணக்கம் பேணப்படுவதன் அவசியமானது, கூடவே ஒவ்வோர் அரசுகளினதும் அளவற்ற மேலான கதந் திரத்தை மட்டுப்படுத்தவும் செய்தது இந்தவகையில் சர்வதேசச்கம், ஜக்கியாடுகள் எதாபும், சர்வதேச நிதிமன்றம், கூட்டுப்பாதுகோபப் பின்மையாளர்கள் முதலான நிறுவனங்களுக்கும் சர்வதேசச்கம், அரசுகளுக்கிடையிலான உடன்பாட்க்கைகள் முதலான ஏற்பாடுகளுக்கும், அவற்றின் பிரமாணங்களுக்கும் அரசுகள் கீற்ப்படிய வேண்டிய தேவை யும் அவசியமும் காணப்படுகின்றபோது இறைமை மட்டுப்படுத்தப்படக் கூடியதொன்றேயென்றும் எண்ணமே முதலாயமெறுகின்றது. இங்கு இவ்வாறான சர்வதேச ஏற்பாடுகளின் பலம், பலவின்ததை ஆய்வு செய்து ஒரு அரசின் இறைமையை மதிப்பீடு, செய்வதற்கு புறம்பாக பொதுவான நோக்கில் இவ்வெற்பாடுகள் ஒரு அரசின் இறைமையை மட்டுப்படுத்துவுமென்றே கூறுமுடியும். இறைமை மட்டுப்

படுத்தப்படக்கூடியதென்ற சிந்தனையை 18 ம் நூற்றாண்டிலேயே அடம் சிமித் (Adam Smith) தினுடைய எழுத்திக்களின் மூலமாகவும் உணர்முடிகின்றது.²⁴ பொருளாதார சுதந்திரத்தைப்பற்றிய கருத்துக்களை வலியுறுத்திய அடம்சிமித் அரசினுடைய கட்டுப்பாடின்மையற்றி அங்கு சிந்தித்திருந்தார். அவ்வாறே சுதந்திர சந்தைகள் (Laissez Faire) என்ற எண்ணமும் அரசின் மட்டுப்படுத்தப்படக்கூடிய இறைமையின் பண்பினையே வெளிக்காட்டுகின்றது. இதுபற்றிய பிரித்தானிய தத்துவஞானியாகிய ஜோன் ஸ்டூவெட் மில் (John Stuart Mill) தனது “அரசியற் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள்” (Principles of Political Economy 1848) என்ற²⁵ நூலில் தெளிவாக குறிப்பிடுகின்றனம் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இவையாவற்றுக்கும் புறம்பாக ஒவ்வொரு அரசுகளும் காலத்துக்குக்காலம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள் அவ்வரசின் இறைமையில் நடைமுறைர்தியான மட்டுப்படுத்தல்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியும். குறிப்பாக புதிய அரசுகள் யாவற்றிலும் சட்டர்தியான இறைமைக்குப் புறம்பாக அவ்வப்போது எழுச்சியடையும் பலவந்த சக்திகள் அவ்வரசுகளின் இறைமையை மட்டுப்படுத்தக்கூடியனவாக விளங்குவதை அவதானிக்கலாம். புதிய அரசுகளைப் பொறுத்தவரையில், குறிப்பாக ஆசிய, ஆபிரிக்க, இலத்தீன் அமெரிக்கநாடுகளான இவை அரசியல் ரிதியாகச் சுதந்திரமடைந்து தம்மை இறைமை கொண்ட அரசுகளாகப் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்ட வேளையிலும், இவற்றின் இறைமை பாதிக்கப்படுவதற்கான சர்வதேசர்தியான சாதக குழ்நிலைகளே திட்டமிடப்பட்ட வகையில் தொடர்ந்தும் பேணப்படுவது இந்தாடுகளின் “இறைமை” தொடர்பாக சந்தேகங்களை எழுப்பியுள்ளது. “நவகாலனித்துவம்” என்ற ஒழுங்குமுறையின்கீழ் திட்டமிடப்பட்டமுறையில் மேற்கொள்ளப்படும் பொருளாதாரச் சரண்டல் இவ்வரசுகளின் இறைமை மீதான ஒருவகைக் கட்டுப்பாடுகளைப்படி கூறலாம். இங்கு “ஒரு அரசு சிறியதாகவோ அன்றேல் பெரியதாகவோ இருந்தாலும் அதன் அரசாங்கத்தினுடைய நடவடிக்கைகள் உயர்வெல்லாச் அரசாங்கங்களினுடைய நடவடிக்கைகளினால் நிர்ணயிக்கப்படும்”²⁶ என்ற கருத்து நோக்கப்படுதல் பொருத்தமானது. இந்நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஏற்பட்ட சோசலிசத் தத்துவங்களின் சர்வதேசர்தியான வியாபகமும் அவற்றின் சிந்தனார்தியான தாக்கமும் அரசுகளின் வெளிப்புற இறைமையைப் பொறுத்தவரையில் ஒருவகையான மட்டுப்படுத்தல் ஏற்படக் காரணமாயமைந்ததெனக் கூறப்படுகின்றது. சோசலிசத் தத்துவங்கள் சமத்துவ சிந்தனைகளைப் பெரிதும் விழுது தமது முற்பட்டபோது “சட்டத்தின்மூன் சமத்துவம்” (Equality before the Law) என்ற கருத்து வெளிப்படுத்தப்பட்டதுடன் அரசுகளுக்கிடையிலான மேலாண்மை, மேலதிகாரம், இறைமை என்

பவற்றுடன் தொடர்புடைய வேறுபாடுகள் நீக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.²⁷ எவ்வாறாயினும் இச்சமத்துவ சிந்தனைகளின் உணர்வழூர்வமான அமுலாக்கத்தினை முழுஅளவில் அவதானிக்கமுடிகின்றதெனக் கூறிவிடவும் முடியாது. கைத்தொழில், பொருளாதாரம், இராணுவ அதிகாரம் என்பவற்றில் வளர்ந்துவரும் ஒன்றுகூவிப்புகள் அரசுகள் மட்டத்தில் இவ்வாறான சமத்துவ உணர்வினைத் தடைசெய்துவிட்டனவென்றே கூறவேண்டும். அதிகார மேன்மையை நாடும் இவ்வரக்கள் தமது இறைமையை நிலைநாட்டவும் வளர்த்துக்கொள்ளவும், குளிர் யுத்தங்களிலும், நடசத்திர யுத்தங்களிலும் விருப்பம் காட்டுகின்றபோது இயல்பாகவே ஏனைய அரசுகளின் இறைமை கட்டுப்படுத்தப்படுவது தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றாகவும் மாறிவிட்டது. இவ்வாறான குழ்நிலையில் முன்வக்கப்படும் ‘‘சர்வதேச அரசாங்கம்’’ (International Government) பற்றிய திட்டங்கள் அரசுகளின் இறைமைதொடர்பாக இங்கு முக்கியப்படுத்தப்படக்கூடிய ஒரு விடயமாகின்றது. உலக அரசாங்கமொன்றின் அவசியத்தினை வலியுறுத்துகின்ற அரசியலாளர்கள் அதன் அவசரத்தினையும் கடவே விரும்புகின்றனர். இத்திட்டத்தின் வெற்றி, விளைவு என்பன எதிர்காலத்தில் அனுமானிக்கப்படவேண்டிய ஒன்றெனக் கூறுமுடிந்தாலும், நிலைபெற்றுள்ள அரசுகளின் இறைமையில் ஒருஷித கட்டுப்பாட்டினை விதித்துக்கொள்ளும் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறிக்கொள்ள முடியும். இவ்வாறான காரணங்களினால் ஒட்டினுடைய வரம்பற்ற இறைமை என்ற கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத ஒரு சிந்தனையாகவே தெண்படுகின்றது. முடிவில் “இரு அரசின் இறைமையானது பன்மைத்தன்மை கொண்டதும் அரசியல் திட்டாதியானதும் பொறுப்புடையதுமாகும். மட்டுப்படுத்தக்கூடிய இவ்விறைமையானது, மேலாண்மை பெறுவதைவிட கட்டுப்படுத்தப்படக்கூடியது. நிரந்தரமானது என்பதைவிட தோகுதிகளின் விருப்பத்தினால் அது மாறுபட்டுச் செல்லும். அதன் அதிகாரங்கள் வியாபிக்கக்கூடியனவு. உள்வாரியாகவும் வெளிவாரியாகவும் அதன் நடவடிக்கைகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவையாகவும் மீஸ்பார்வைக்குரியவையாகவும் காணப்படும்...” என “அரசியல் இலக்கணம்” (Grammar of Politics) என்ற நூலில்²⁸ லஸ்கி (Lasky) குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் நோக்கப்படுவது பொருத்தமானது. மொத்தத்தில் ஒட்டினுடைய இறைமைபற்றிய கோட்பாடு சிந்தனார்தியான முரண்பாடுகளுக்கும், தர்க்கர்தியான விளக்கமின்மைகளுக்கும் நிறையவே இடமளித்துள்ளமை அவதானிக்கப்படலாம். எவ்வாறாயிலும் உண்மையில் ஒல்டின் இறைமைபற்றிய தனது கோட்பாட்டை நீதி, மற்றும் வரலாறு தொடர்பான பின்னணிகளிலிருந்து வேறுபடுத்தியிருந்தமை அவதானிக்கூடிய ஒரு சிறமபம்சமாகியது.

போடின், வெறாப்ஸ், லொக், ருசோ, ஓஸ்டின் ஆகியோரினால் மட்டுமன்றி வேறும்பலினாலும் காலத்துக்காலம் இறைமைக்கான விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அவ்வாறானவர்களுள் 1583 - 1645 காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த குறோசியஸ் (Grotius) என்ற டச்சு எழுத்தாளர் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் 1625ல் வெளியிட்ட “சர்வதேசச் சட்டம்” (International Law) என்ற²⁹ தனது நூலின் மூலமாக இறைமை பற்றிய கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார். அப்பிரிய கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும் விடுபட்ட சுதந்திர அரசுகள் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் சகல அரசுகளும் சுதந்திரமானவை, சமந்தவமானவை, தமது எல்லைக்குள் மிகவுயர்ந்த அதிகாரவரம்பினைக் கொண்டிருக்கக்கூடியவையென்று கூறுகின்ற குறோசியஸ், அவ்வரசுகளின் வெளி இறைமையினை (External Sovereignty) விவியுத்த முறப்பட்டார். அரசுகளின் வெளி இறைமை பற்றிய ஆய்வாகவே இவரது இறைமை பற்றிய சிந்தனைகள் பெருமளவு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தன. மேலும் பிளக்ஸ்ரோன் (Blackstone) என்பவர் தனது “பிரித்தானிய சட்டங்களுக்கான விவரணம்” (Commentaries on the laws of England)³⁰ என்ற நூலில் இறைமைபற்றிய சிந்தனைகளை முன்வைக்கின்றார். சிறப்பாக பிரித்தானியாவில் இறைமையின் தொழிற் பாட்டை ஆய்வுசெய்த பிளக்ஸ்ரோன் பாரானுமன்றத்தில் முடியிடம் இறைமையின் உறைவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறுகின்றார். அவ்வாறே ஹெக்ல (Hegel), ஜோன் மில்ரன் (John Milton), அல்துசியஸ் (Althusius), சாமுவல் புவேன்டோவ் (Samuel Pufendorf), பிரான்சிஸ்கோ சு ய டெரைஸ் (Francisco Suarez) முதலானவர்களும் இறைமைபற்றிய தமது சிந்தனைகளை முன்வைத்திருந்தார்கள்.

இவ்வாறு முன்வைக்கப்பட்டிருந்த இறைமைக்கான கோட்பாடுகள் உணர்த்தமுற்பட்ட சிந்தனைகளினுரூடாக “இறைமை” பற்றிய பொதுவான எண்ணமொன்று விளங்கிக்கொள்ளப்பட்டது. ஒரு அரசினுடைய மேலான அதிகாரமே இறைமை என்றும் இவ்விறைமை முழுநிறைவானது, பிரிக்கமுடியாதது, சர்வ வல்லமையிடதை, வரம் பில்லாதது, நிரந்தரமானது என்ற இயல்புகளைப் பிரதிபலிக்கக்கூடியதென்பதும் விளங்கிக்கொள்ளப்படுகின்றது. அவ்வாறே இறைமையின் உறைவிடமாக தலிமனிதனோ, சமுதாயத்தின் ஒரு வர்க்கமோ, மக்களோ, மக்கள் பிரதிநிதிகளின் அமைப்போ விளங்கியிருந்ததென்பதும் உணர்ந்துகொள்ளப்படுகின்றது. இவ்விறைமையின் ஆதிக்க எல்லை சர்வவியாபகம் கொண்டதென்பது தலிமாக்கப்படும் நிலையில் உள்வாரியாக மட்டுமன்றி சர்வதேசர்தியாகவும் அது சக்திமிக்க தென்பதைக் குறிப்பிடும்போது அக இறைமை (Internal Sovereignty), புற இறைமை (External Sovereignty) என்ற அதனது இருபகுதிகளை அவ்தானிக்கூடியதாகவும் அகஇறைமை என்பது சட்ட இறைமை

(Legal Sovereignty), அரசியல் இறைமை (Political Sovereignty) என வேறுபடுத்தி³¹ நோக்கக்கூடியதாகவும் காணப்படுகின்றது. இங்கு சட்ட இறைமை என்பது ஒரு அரசியல் சமுதாயத்தின்பீதான பிரச்சனாந்த சட்டங்களிடும் அதிகாரத்தைக் குறிப்பதாகவும் உதாரணமாக, பிரித்தானியப் பாரானுமன்றத்தில் முடி, அரசியல் இறைமை என்பது ஒரு நாட்டின் மக்களை, சிறப்பாக வாக்காளர்களைக் குறிப்பதாகவும் அமையும். அரசியல் இறைமை என்பது மக்களாட்சி நாடுகளில் மக்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளதென்று சுற முடிந்த போதிலும் தேர்தற் காலங்களுடன் அது மறைந்துவிட, மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் மன்றங்களே பின்னர் அரசியல் இறைமையின் கமயங்களாகின்றன. சமிந்சலாந்து போன்ற சில குறிப்பிட்ட எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தவிர மக்களின் தொடர்ச்சியான தீர்மானமெடுக்கும் செய்முறையால் பங்களிப்பென்பது வெகு குறைவில் என்பதும் உணரப்படவேண்டும். இங்கு சட்ட இறைமை, அரசியல் இறைமை என வேறுபடுத்தித்து குறிப்பிடப்பட்டபோதும் சட்ட இறைமையென்பது அரசியல் இறைமையிலிருந்தும் தொகுக்கப்பட்டதென்பதும், சட்ட இறைமையும் அரசியல் இறைமையும் இணைவின்றபோதே ஒரு அரசின் அச இறைமை சாத்தியமானதென்பதும் புரிந்துகொள்ளப்படவேண்டும். உண்மையில் சட்ட இறைமை, அரசியல் இறைமை எனபன் இறைமையின் இருபுறங்களாக, ஒரு நான்யத்தின் இரு பக்கங்களைப்போல குறுப்பட்டாலே குறிசெய்துக்கொடுத்துக்கொள்ளுமுடியும். நடைமுறை அரசுகளில் சட்ட இறைமை செயலிலிருக்கும்போது அதற்குப் புற்பாக, அவ்விறைமையின் ஆதிக்கத்துக்குள்ளான பிரதேசங்களிலேயே எழுசியிடையீடு பலவந்த சக்திகள் நடைமுறை இறைமையாளர்களாக மற்றில்லை ராஜ். இராணுவ ஆட்சியும் அரசீவுவில் இராணுவத் தலைவரிடும் இடம்பெறும் அரசுகளில் குறிப்பாக புதிய அரசுகளில் இவ் அமச்சத்தை நாம் அவ்தானிக்கமுடியும். அதேபோன்றே சில அரசுகளில் உண்மையான இறைமையையும் (Actual Sovereignty) பெயரளவிலான இறைமையையும் (Titular Sovereignty) ஒருங்கே காணவும் முடிகின்றது. உதாரணமாக பிரித்தானியாவில் முடியும் இந்தியாவில் குடியரசுத்தலைவரும் பெயரளவிலான இறைமையாளர்களாக கருதப்படுகின்றனர்.

இவ்வாறாக இறைமைக் கோட்பாடுகளினுரூடாக இறைமை பற்றிய பொதுவான கருத்துநிலையென்று புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. இருந்தபோதிலும் முன்வைக்கப்பட்டிருந்த கோட்பாடுகளையும் சிந்தனைகளையும் அவ்தானிக்கும்போது இறைமை - அதன் இயல்பு - அதன்

உறைவிடம் - அதன்ஆதிக்க எல்லை என்பவற்றை மிகத்தெளிவாக வரையறுப்பதற்கு மாறாக சிக்கல்களையும், கருத்து முரண்பாடுகளையும்கொண்ட சிந்தனைத் தொகுதிகளாகவும் இறைமை தொடர்பான பூரண விளக்கங்களை அளிக்கத்தவறிய வரைவிலக்கணங்களாகவுமே காணப்படுகின்றன. வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளில் வேறு பட்ட குழு நிலைகளை மையமாக்குகொண்டு முன்வைக்கப்பட்ட இச்சிந்தனைகள் இறைமைபற்றிய தெளிவான ஓர் நிலையை எல்லாக்காலத்துக்கும் பொருந்தக்கூடிய சிந்தனைகளை முன்வைக்கத் தவறிவிட்டனவேன்றே கூறமுடியும். தர்க்கரீதியாக நோக்குமிடத்து இவையாவும் கருத்தற்ற தியாயங்களாகவும், கற்பனை வடிவிலான சிந்தனைகளாகவுமே தெள்படுகின்றன. இக்கோட்டாடுகள் வளியுறுத்துவதுபோல இறைமை முழுநிறைவானதென்றோ, பகுக்கமுடியாததென்றோ, சர்வவல்லம்யுடையதென்றோ வரம்பில்லாததென்றோ, நிரந்தரமானதென்றோ, திடமாகக் கூறிவிடமுடியாது. இவ்வாறான சிந்தனைகளை வளியுறுத்தும் மரபுரீதியான கோட்பாட்டு விளக்கங்கள் கைவிடப்பட்ட சிந்தனைகளாகவே முதிப்பிடப்படவேண்டும்.³² தனிர, கட்டளையும் (Command) கீழ்ப்படிவுமே (Obedience) ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய மிகவெளிப்படையான இறைமையின் பொதுப்பண்புகளாகக் கொள்ளப்படலாம். ஒரு அரசினுடைய அதிகாரம், ஆணையுரிமை, முழுங்குமுறைமை, மக்களின் கடமை ஆகிய பண்புகளை இணைத்ததாகவும், உணர்த்துவதாகவும் அனுபவத்தினால் அறியப்படக்கூடியதும் நடத்தை தொடர்பான நிலைமைகளினால் தீர்மானம் செய்யப்படக்கூடியதுமான சொற்பொருள் சார்ந்த ஒரு பதமாகவே 'இறைமை' விளங்கமுடியும். முடிவாக ''இறைமை பற்றிய கோட்பாடு நின்டகாலம் நிலைக்கூடியதல்ல''³³ என 'அரசியல் இலக்கணம்' என்ற நூலில் பேராசிரியர் வஸ்கி குறிப்பிடும் கருத்து நினைவுக்கு கொண்டு வரப்படுதல் பொருத்தமானது.

ஞானிப்புகள் :

1. Encyclopedia of Britanica, Vol. xvii : 309
2. Biman Behari Majumdar (1949) : 62
3. Ibid
4. Ibid
5. Narend Chandra Roy, Jyotirindra Das Gupta, Jayanta Kumar Ray (1963) : 68
6. Appadorai A. (1975) : 48

7. Suresh Chandrapant (1983) : 406 (Chapter 47)
8. Biman Behari Majumdar (1949) : 68
9. Ibid
10. Encyclopedia of Britanica, Vol. xvii : 311
11. Biman Behari Majumdar : (1949) : 71
12. Appadorai A. (1975) : 49
13. Ibid : 51
14. Biman Behari Majumdar (1949) : 70
15. Suresh Chandrapant (1983) : 355 (Chapter xxxvi)
16. Appadorai A. (1975) : 51
17. Biman Behari Majumdar (1949) : 73
18. Appadorai A. (1975) : 52
19. Ibid : 50
20. Ibid : 54
21. Biman Behari Majumdar (1949) : 72
22. Ibid : 73
23. Ibid : 72
24. Peter H. Merkl (1967) : 74
25. Ibid :
26. Daler Deol (1977) : 12
27. Encyclopedia of Britanica, Vol. xvii : 313
28. Biman Behari Majumdar (1949) : 80
29. Ibid : 67
30. Roger Scruton (1982) : 440
31. Encyclopedia of Britanica Vol. xvii : 311
32. Ibid : 310
33. Biman Behari Majumdar (1949) : 80

வலுப்பிரிவினையும் அதன் பிரயோகமும்

வலுப்பிரிவினை

அரசாங்கமொன்றின் அதிகாரங்களைப் பிரதானமாக சட்டத்திலை, நிர்வாகத்திலை, நீதித்துறை கார்ந்தவையென வகைப்படுத்துவது அரசாங்கமான ஒரு ஏற்பாடாகும். இவ்வாறு பகைப்படுத்தப்படும் மூன்று அதிகாரங்களும் ஒரு நபரிடமா, ஒரு அமைப்பிடமா ஓப்படைக்கப்பட வேண்டும்? அல்லது ஒவ்வுப் பட்ட பார்களிடமே ஒவ்வு ஒவ்வு அமைப்புக்களிடமே ஓப்படைக்கப்பட வாய்மா? என்ற விடையை ஆய்வுக்குப்படித்தப்பட்டதன் விளைவே வலுப்பிரிவினை டெட்டியூட்டிக்கூடியின் கூடும்பமாகும். அரசாங்கமொன்றின் டெட்தத்தொடர் விளைவாக இர்சேயற்பாடு அமைவதனால் அரசாங்கியில் முக்கியப்பேறும் ஒரு நடவடிக்கையாகவும். அன்றைக் காலங்களில் முக்கியப்படுத்தப்படுமொது கோட்பாடாகவும் விளங்குகின்றது.

அரசே கூறின் அரசாங்கப்பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கவேண்டிய சட்டத்துடை. நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை சார்ந்த அதிகாரங்கள் அவ்விலீகிருத்தொன்று பிரிக்கப்பட்டு அல்லது வெறாக்கப்பட்டிருத்தல் விவண்டுமென்பதுள்ளக் குறிக்கும் வலுவேறாக்கம் பற்றிய கருத்துக்கள் அன்றைக்காவிரில் முக்கியப்படுத்தப்பட்டாலும் கிரேக்க காலத்திலிருந்தே கூடியாளம் காணப்படுகின்றன.¹ அரசாங்கியின் தற்கொண்டு அரிஸ்டோட்டலின் சிந்தனைகளில் வலுப்பிரிவினைக்கு ஆதரவான கருத்துக்கள் காணப்பட்டபோதிலும் அவர்வாழ்ந்த அக்காலத்து அதென்கில் அவரது சிந்தனைகளின் தாக்கமோ செல்வாக்கோடானப்படவில்லை. ஆனால் கிரேக்க காலத்துக்குப் பிற்பட்ட டெட்டியூட்டிக்கூடிய காலத்தில் வலுவேறாக்கற்செய்முறையைப்பற்றியிருந்தது மைய ரோமானிய அறிஞர்களான பொலிபியஸ் (Polybius) செரோ (Cicero) ஆகியோரின் கருத்துக்களினாடாக அறியப்

முடிகின்றது.² ரோமா னி ய அரசியலமைப்பினை சிறப்பித்துக்கூறும் இவ்அறிஞர்கள் அதன் சிறப்புக்கு அவ் அரசியலமைப்பில் காரணமெனக் கூறுகின்றனர். குறிப்பாக பொலிபியஸ் தனது ஆறாவது நூலான 'ரோமினுக்கடைய வரலாறு (History of Rome)' என்பதில் இக் கருத்தினை முன்வைக்கின்றார். இவ்வாறு ரோமா னி ய காலத்தில் காணப்பட்டிருந்த அல்லது பெரிதும் உணரப்பட்டிருந்த வலுப்பிரிவினை நடவடிக்கைகள் அதற்குப் பிற்பட்ட நிலமா னி ய காலத்தில் வேறுபட்ட ஒரு நிலையை அடைந்திருந்தது. அதாவது நிலமானிய காலத்தில் சகல அதிகாரங்களும் பலமும் கொண்ட முழு நிறை மன்னர்களின் எழுச்சியானது அமுலாக்கப்படத் தொடங்கி மிருந்த வலுவேறாக்கல் முயற்சிகளில் ஒரு அழக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது. முழுநிறை அதிகாரங்களும் கொண்டவர்களாக மன்னர்கள் எழுச்சியைதைந்த வேளையில் சகல அதிகாரங்களையும் தனிமனிதனான மன்னனை பிரயோகிக்க முடிந்தபோது ஏற்கனவே அமுலாக்கப்படத் தொடங்கியிருந்த வலுவேறாக்கல் முயற்சியானது ஒரு லீழ்ச்சி நிலையை அடைந்தது. சகல அதிகாரங்களையுங்கொண்ட மன்னர்கள் சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறைகளை சில சந்தர்ப்பங்களில் தனியான அமைச்சர்களின் தலைமையின்கீழ் நிர்வகித்திருந்தபோதிலும் தமது பூரண கட்டுப்பாட்டினை சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறைகளில் செலுத்த வாய்ப்பிருந்தமையினால் மன்றாட்சி முறையின் ஆரம்பத்துடன் வலுப்பிரிவினைப்பற்றிய சிந்தனையும் நடைமுறையும் வலுவிமுந்த ஒன்றாகக் காணப்பட்டது. தொடர்ந்த மன்றாட்சி கொடுக்கோலாட்சியாக மாறிய வேளையில் மன்னர்களின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்படவேண்டுமென்ற எண்ணம் தன்மையைடுத்தபோது மீண்டும் 16ம் நூற்றாண்டளவில் வலுப்பிரிவினையின் அவசியம் உணரப்பட்டது. தொடர்ந்துவந்த காலப்பகுதியில் வலுப்பிரிவினையின் முக்கியத்துவம் வெகுவாக உணரப்பட்டும் அதன் அவசியம் வெகுவாக வளியுறுத்தப்பட்டும் வந்ததைத் தொடர்ந்து 18ம் நூற்றாண்டின் நடைபகுதியினில் வலுப்பிரிவினையைப்பற்றி கோட்பாட்டு வடிவம் பெறுகின்றது. இதனால் வலுப்பிரிவினை நடவடிக்கையின் கோட்பாட்டுரிதியான முக்கியத்துவம் 18ம் நூற்றாண்டிலேயே உணரப்படுகின்றது.

வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாடுகள் (Theories of Separation of Powers)

வலுப்பிரிவினையைப்பற்றிய எண்ணம் அரிஸ்டோட்டல் காலத்துக்குரிய தெள்றமுறையில் பழையானதெங்கூற முடிந்தாலும் அதன் அவசியம் 16ம் நூற்றாண்டிலேயே வளியுறுத்தப்பட்டது. 18ம் நூற்றாண்டுக்

குரிய பிரான்சிய அறிஞரான ஜீன் போடினுடைய சிந்தனைகளை வொலுப்பிரிவினையின் அவசியத்தினை இக்காலத்தில் உணர்த்தியிருந்தது. 1530 - 1596 காலப்பகுதியில் பிரான்சில் வாழ்ந்த ஜீன் போடின் 1576ல் வெளியிட்ட தனது குடியரசு (The Republic) என்ற நூலின் மூலமாக வலுப்பிரிவினைபற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார். “சட்டமியற்றுபவரும் நீதிபதியும் ஒருவராக இருப்பின் நீதியும் மன்னிப்பளிக்கவேண்டிய உரிமையும் ஒன்றுகூடிகின்றன. அது சட்டத்தைப் பிறப்பிப்பதற்கும் அதிலிருந்து பின்வாங்குவதற்கும் சமணாகும். நேர்மையான நீதி வழங்கப்படாவிட்டால் நீதிகோரும் மக்களின் உரிமைகள் பாதிக்கப்படும். இதனால் மக்கள் அரசாங்கத்தின் அதிகார பலத்தினால் அடக்கி ஒடுக்கப்படுவர்”³ எனக் கூறுவதன்மூலம் ஜீன் போடின், நீதித்துறை அதிகாரங்கள் சட்ட, நிர்வாகத்துறை அதிகாரங்களிலிருந்தும் பிரிக்கப்படுவதன் அவசியத்தினையும் தேவையினையும் குறிப்பிட்டிருந்தார். நீதித்துறை அலுவல்கள் சட்டநிர்வாகத்துறை அலுவல்களிலிருந்து வேறாகப்படுவதன்மூலமே சமுதாய நீதி அடையப்படுமென்பது போடினுடைய கருத்தாகும்.

இவ்வாறே 17 ம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த ஜோன் பொக், வலுப்பிரிவினையென்பது சாதகமானதும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதுமான ஒரு நடவடிக்கையென்பதை தெரிவித்து 1690 ல் வெளியிடப்பட்ட “அரசாங்கத்தினுடைய இரண்டு உடன்படிக்கைகள் (Two Treatises of Government) என்ற நூலின் மூலமாக அரசாங்கத்தை முன்று துறைகளாக நோக்குவதுபற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.⁴ இதன்படி சட்டத்துறை (Legislature), நீதித்துறையையும் உள்ளடக்கிய நிர்வாகத்துறை (Executive including Judiciary), வெளியிறவு அலுவல்களை மேற்கொள்ளும் கூட்டுவையம் (Federative) என அவை அமைந்திருக்கும். இங்கு நிர்வாகத்துறையுடன் இணைத்து நீதித்துறையை நோக்கும் பொக், கூட்டுவையம் என்னும் புதிய துறையை அறிமுகம் செய்கின்றார். அதாவது நிர்வாகத்துறையிலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரிக்காத பொக் கூட்டுவையம் என்னின்ற புதியதொரு துறையை அறிமுகம் செய்வதன்மூலம் ஒரு அரசின் வெளிநாட்டலுவல்கள் தலையிடின்றி தலித்தான் அமைப்பிடம் விடப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தினை கூற மற்படுகின்றார். மாறாக நீதித்துறைக் கடமையானது நிர்வாகத்துறைக் கடமைகளிலிருந்து பிரிக்கப்படவேண்டுமென்பதைக்குறிப்பிடவில்லை.

தொடர்ந்து 18 ம் நூற்றாண்டில் பிரான்சிய அறிஞரான மொன்டஸ்கியூ (Montesquieu) வலுப்பிரிவினையின் அவசியத்தையும் தேவையையும் மிகத் தெளிவாகவும் ஆளித்தரமாகவும் தனது அனுபவத்தினைப்படையில் வலியுறுத்தியபோது வலுப்பிரிவினையென-

பது கோட்பாட்டு ரீதியான முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றது. 1689 - 1755 காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மொன்டஸ்கியூ (1748 ல் வெளியிட்ட “சட்டத்தின் உயிர்” (The Spirit of Laws - 1748) என்ற நூலின் மூலமாக வலுப்பிரிவினைபற்றி முன்வைத்த கருத்துக்களே உண்மையில் வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாடாக கொள்ளப்படுகின்றது. ‘‘ஒரு மனிதனிடமோ அல்லது ஒரு நீதிபதியிடமோ சட்டத்துறையின் அதிகாரங்களும் ஆட்சித்துறை அதிகாரங்களும் குவிக்கப்படின் சதந்திரம் நிலவுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடையாது. காரணம் அதிகாரக்குவிப்புப்பெற்ற மன்னனோ அல்லது மன்றமோ சர் வாதிகாரச் சட்டங்களை இயற்றி அவற்றைச் சர் வாதி கார முறையில் செயற்படுத்த முற்படலாம். மேலும் நீதித்துறையானது மற்றும் இரு துறைகளான சட்டத்துறையிலிருந்தும் நிர்வாகத்துறையிலிருந்தும் பிரிக்கப்படாவிடின் சதந்திரம் பறிபோகலாம். நீதித்துறையை சட்டத்துறையுடன் இணைத்தால் மனிதனின் அன்றாட வாழ்க்கையும் அவனது சதந்திரமும் ஆதிக்கக்கட்டுப்பாடொன்றின்கீழ் வரலாம். ஏனவீல் நீதிவழங்கும் நீதிபதியே சட்டமியற்றுபவராகவிருப்பார். நீதித்துறை நிர்வாகத்துறையுடன் இணைக்கப்படின் நீதிபதி குடுமையான அடக்குமுறையைப் பயன்படுத்த முற்படுவார். இதனால் ஒரு மனிதனோ அல்லது குழுவோ அரசாங்கத்தினுடைய மூன்று முக்கியமான அதிகாரங்களான சட்டவாக்கல், அமுலாக்கல், நீதி வழங்கல் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்த முற்படின் நாட்டில் சர்வாதிகாரம் நிலைபெறும்’’⁵ என்பதே மொன்டஸ்கியூ விட்டு விட வலுவேறாக்கம்பற்றிய கோட்பாடாகும்.

18ம் நூற்றாண்டின் டிஸ்ட்ரைப் பகுதியில் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த பிளக்ஸ்ரோன் (Blackstone) என்னும் அறிஞர் “சட்டத்தை உருவாக்கும் பணியும் அதனை செயற்படுத்தும் பணியும் ஒரு மனிதனிடமோ அல்லது ஒரு குழுவிடமோ விடப்படின் பொதுமக்களுக்கு உரிமைகள் இருக்காது” என “ஆங்கிலச் சட்டங்கள் பற்றிய விவரணம்” (Commentaries on the laws of England - 1765) என்ற 1765ல் வெளியிடப்பட்டநூலில்⁶ குறிப்பிடும் கருத்துக்களில் வலுப்பிரிவினையின் அவசியத்தை உணர்த்துவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இவருடைய கருத்துக்கள் மொன்டஸ்கியூவினுடைய சிந்தனைகளுடன் ஒப்படுமிடத்து மிகப்புதுமையானவை எனக் கூறமுடியாவிட்டாலும், மொன்டஸ்கியூவின் கோட்பாட்டுக்கு வலிமை சேர்த்த கருத்துக்களாக இவை விணக்கியிருந்தன.

இவ்வாறே 18ம் நூற்றாண்டில் இறுதிப்பகுதியில் அமெரிக்க அரசியலிருந்துகளான மாட்சன், கமில்டன், பிராங்கிளின், பெஞ்சமின் ஆகியோரும் வலுப்பிரிவினை நடவடிக்கையை ஆதரித்து அதன் அவசி

யத்தையும் வலியுறுத்தியிருந்தனர். “சட்டமியற்றுதல், அழுளாக்கல், நீதிவழங்கல் ஆகிய அதிகாரங்கள் மாவும் வாரிசரியையின் படியோ அல்லது தாமாக நியமிக்கப்பட்டோ அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டோ பதவி வகிக்கும் ஒருவரிடமோ அல்லது சிலரிடமோ அல்லது பலரிடமோ குவிக்கப்பட்டிருந்தால் அது சர்வாதிகார ஆட்சிக்கு சமனாகும்” என இவர்கள் தமது கருத்துக்களை 1788ல் வெளியிடப் பட்ட “சமஷ்டிவாதிகள்” (Federalist) என்ற நூலின்மூலமாக முன் வைத்திருந்தனர்.⁷ இவ்வாறு வறுப்பிரிவினையை ஆதரிக்கும் கருத்துக்கள் காலத்துக்குக்காலம் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் யொன்டலியூவிள் கருத்துக்களே வறுப்பிரிவினையை விளக்க எழுந்த கருத்துக்களில் மிகச் சிறந்ததாகவும் ஒரு கோட்பாடு என்ற முறையில் முக்கியப்படுத்தப்படுவதாகவும் காணப்படுவதனால் வறுப்பே ராக்கம் பற்றிய ஆய்வுகளும் விளக்கங்களும் பொதுவாக மொன்டலியூவிள் கோட்பாட்டினை மையமாகக் கொண்டமைவது வழக்கமாகும்.

ஒரு மனிதனோ அல்லது குழுவோ அரசாங்கத்திலுடைய முன்று முக்கியமான அதிகாரங்களான சட்டவாக்கல், அழுளாக்கல், நீதிவழங்கல் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தவோ அல்லது செயற்படுத்தவோ முற்படின் நாட்டில் சர்வாதிகாரம் நிலைக்கு மென்றும் அதனால் சட்ட, நிர்வாக, நீதி அலுவல்களும் அதிகாரங்களும் ஒரிடத்தில் குவிக்கப்படுவதற்கு மாற்றாக வேறாக்கப்படவேண்டுமெனக் கூறுவதன்மூலம் வறுப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டை மொன்டலியூ முன்வைத்திருந்தார். பொதுவான அரசியற் கோட்பாட்டாளர்களைப்போன்றே மொன்டலியூவும் தனது கோட்பாட்டை சமுதாய குழநிலையொன்றின்மீது கட்டியெழுப்பியிருந்தார். அதாவது அவர் வாழ்ந்த காலமும் இடமும் குழநிலையும் அவரை இக்கோட்பாட்டை முன்வைக்கத் தூண்டியிருந்ததை அவரது கோட்பாட்டினுடைாகவே அறியமுடியும். பிரான்சில் வாழ்ந்த மொன்டலியூ நேரடியாகவே முழுநிறை அதிகாரங்களையும் கொண்ட மன்னர்களின் ஆட்சியின்கீழ் வாழ்ந்தமையினால் முழுநிறை முடியாட்சியின் அனுபவங்களையும் பெற்றிருந்தார். அதாவது முழுநிறை அதிகாரம் கொண்ட மன்னர்கள் சகல அதிகாரங்களையும் தாமே நிர்வகித்து வந்ததினால் ஏற்பட்ட அதிகாரக் குவிப்பையும் அதன் விளைவான சர்வாதிகார முடியாட்சியையும் மொன்டலியூ நன்கூணர்ந்திருந்தார். இதனால் அச்சர்வாதிகார ஆட்சிக்கான காரணங்களை அறியும் நோக்கிலும், அதேகாலப்பகுதியில் இங்கிலாந்தில் சிறப்பாக மனித உரிமைகள் பேணப்பட்டுவந்தமையை அறியும் நோக்கிலும் தனது ஆய்வினை மேற்கொண்டபோது மொன்டலியூ இக்கோட்பாட்டை முன்வைக்கின்றார். பிரான்சில் வாழ்ந்த மொன்டலியூ தனது கோட்பாட்டை முன்வைக்கும்போது இங்கிலாந்திலுடைய குழநிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தனது கருத்துக்களை

நாலகம் 101

இழுங்கமைத்திருந்தார். இங்கிலாந்தில் உருவாயிருந்த புதியதொரு அரசியல் குழநிலை மொன்டலியூவுடைய இக்கோட்பாடு முன்வைக்கப்படக் காரணமாக அமைந்தது. மொன்டலியூ தனது கோட்பாட்டை வெளியிட்ட காலத்தில் இங்கிலாந்தில் கபிஸற்முறை வளர்ச்சியடைந்திருக்கவில்லை. முழுநிறை அதிகாரங்களையும் பெற்றிருந்த மன்னராட்சிக்கெராக் இங்கிலாந்தில் நீண்டகாலம் நிகழ்ந்துவந்த பொராட்டமொன்றின் காரணமாகப் பாரானுமன்றம் சட்டவாக்கல் அதிகாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டது. அதாவது 1638ல் இடம் பெற்ற அமைதிப்புரட்சியொன்றுடன் இங்கிலாந்தில் பாரானுமன்றம் அதிகாரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள மொன்டலியூ தனது கோட்பாட்டை 1748ல் வெளியிட்டிருந்தார். இக்காலத்தின்போது இங்கிலாந்தின் பாரானுமன்றம் படிப்படியாக சட்டமியற்றுவதில் உயர்ந்த அதிகாரங்களைப் பெற்று உயர்நிலையிலிருந்தது. இவ்வாறு பாரானுமன்றம் சட்டவாக்கற் கடமையைச் செய்யும்போது நிர்வாகத்துறைக் கடமையை அரசனே புரிந்துவந்தான். நீதித்துறைக் கடமைகள் சட்டத்தினால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்களினால் செய்யப்பட்டாரையினால் நீதிபதிகள் முன்வையை காலங்களாவிட தமது கடமைகளை சிறப்பாகவும் சுதந்திரமாகவும் செய்யமுடிந்தது. இவ்வாறு நீதித்துறையானது சுதந்திரமாக இயங்கியமையே, இங்கிலாந்து மக்கள் தமது உரிமைகளை இலகுவாகப் பெற்றுக்கொள்வதற்குக் காரணமென்று மொன்டலியூ கருதினார். நீதித்துறையானது நிர்வாகத்துறையைக் கட்டுப்படுத்தாமலும், சட்டத்துறை அலுவல்களில் நிர்வாகத்துறை தலையிடாமலும், நிர்வாகத்துறை அலுவல்களில் சட்டத்துறை தலையிடாமலுமிருந்தமையும் அங்கு சுதந்திரம் பேணப்படுவதற்குக் காரணமாய்மைந்ததென்பதை மொன்டலியூ புரிந்துகொண்டார். அதாவது 18ம் நூற்றாண்டின் மத்தியகாலப்பகுதியில், ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளில் காணப்பட்டதைவிட இங்கிலாந்தில் மக்களின் சுதந்திரம் சிறப்பாகப் பேணப்பட்டதென்பது மொன்டலியூவிலுடைய விளக்கமாகும். எனவே அதுபோன்ற ஒரு செயற்பாடு இடம்பெறுகின்றபோது பிரான்சினுடைய சர்வாதிகார முடியாட்சி முடிவுக்குக் கொண்டுவரப் படலாமெனக் கருதிய மொன்டலியூ தனது நூலில் வறுப்பிரிவினையின் அவசியத்தினை வலியுறுத்தினார். இவரது கோட்பாட்டின்படி ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அரசாங்க அதிகாரங்கள் ஒருவரிடமே அல்லது ஒரு சபையிடமே விடப்படுமாயின் அது அதிகார துஷ்பிரயோகம் ஏற்பட வழிவகுப்பதுடன் அதனால் பிரசைகளின் சுதந்திரங்களும் பாதிக்கப்படுமென்று கூறி இவ்வாறான நிலைமையினை தடைசெய்ய வேண்டுமாயின் இம்முன்று அதிகாரங்களும் வெல்வேறு அமைப்புக்களிடம் விடப்படுவதோடு ஓவ்வொரு அமைப்பும் மற்றைய அமைப்புக்களிடம் கண்காணிப்புச் செலுத்தக்கூடியதாயிருக்கவேண்டுமெனவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். அதாவது சட்டவாக்க அதிகாரமும் நிர்வாக அதிகாரமும்

தனிநபர் ஒருவரிடமோ அல்லது ஒரு சபையிடமோ ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தால் அங்கு சுதந்திரம் நிலவமாட்டாதெனவும், குறிப்பிட்ட ஒரு மனிதனோ அல்லது ஒரு சபையா சர்வாதிகாரமான முறையில் சட்டங்களை இயற்றுவதுடன் அதனை நிறைவேற்றவும் முற்படுமென்பதனால், சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, ஆகிய இரு துறைகளிலிருந்தும் நீதித்துறை பிரிக்கப்படாவிடின் இங்கு சுதந்திரம் நிலவமாட்டாதெனவும் கூறியிருந்தார். இதனால் மொன்டஸ்கியூ அதிகாரம் குவிக்கப்பட்டிருப்பது சர்வாதிகார ஆட்சிக்கான அடிப்படையெனவும் மிக ஆழமான அதிகாரப்பங்கிட்டு முறையொன்றுடன்கூடிய சமநிலைத் தலையிடுகளின் அடிப்படையிலான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளின் மூலமாகவே தனிமனித உரிமையும் சுதந்திரமும் பாதுகாக்கப்பட முடியுமெனவும் நம்பியிருந்தார். இங்கு அரசியற் சுதந்திரம், அடிப்படை உரிமைகளைப்பன் பாதுகாக்கப்படவேண்டுமாயின் அரசாங்கத்தினுடைய மூன்று உறுப்புக்களும் தனித்து இயங்கவேண்டுமெனக் கூறும் மொன்டஸ்கியூ அதிகாரங்கள் மூன்றும் ஒன்றிலிருந்து மற்றையது முழுமையாக பிரிக்கப்படவேண்டுமென்ற கருத்திலீருக்கவில்லை.⁸ ஆயினும் மொன்டஸ்கியூவிற்கு பிற்பட்டகால அரசியலாளர்களினாலும் அரசியலறிஞர்களினாலும் அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு துறையும் ஒன்றிலிருந்து மற்றையது முற்றாகப் பிரிக்கப்படவேண்டுமென்ற விளக்கம் மூன்வைக்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும் ஒரு துறை மற்றும் துறைமீது முழுமையான கட்டுப்பாட்டினை செலுத்தக்கூடாதென்பதை இக்கோட்டாடு வலியுறுத்துகின்றதேதனிர ஒரு துறை மற்றொரு துறையுடன் எவ்வித தொடர்பும் கொண்டிருக்கக்கூடாதென்பதை இது கருதவில்லை. மொத்தத்தில் சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறை அதிகாரங்கள் அரசியல் கீட்டரிதியாகவே வேறுபட்ட நபர்களிடமோ அமைப்புக்களிடமோ உப்படைக்கப்படவேண்டும், அரசாங்கத்தினுடைய பிரதான துறைகள் ஒவ்வொன்றும் தன்னாதிக்குமுடையனவாக தொழிற்படுகின்ற வேளையில் ஒன்றையொன்று கீழ்ப்பாடுத்தவே, ஒன்றினுடைய கடமைகளுக்கு இன்னொன்று பொறுப்புஷட்டதாகவோ இருக்கக்கூடாது; அரசியலமைப்பு ரீதியாக ஒரு துறைக்கு அளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை இன்னொருத்துறை பிரயோகிக்கக்கூடாது; நீதித்துறை சுதந்திரமான தாகத் தொழிற்படவேண்டும் முதலான பிரதான தன்மைகளை, பண்புகளை வலியுறுத்துவதாக இக்கோட்டாடு அமைகின்றது. இக்கோட்டாட்டுக்கு ஜக்கிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, லத்தீன் அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளினதும் இலங்கை, இந்தியா, அவுஸ்திரேவியா முதலான பிரித்தானிய பொதுநலவாயத் துக்குப்பட்ட நாடுகளினதும் அரசியலமைப்புக்களில் முக்கியத்துவமளிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு இந்நாடுகள் யாவற்றிலும் வலுப்பிரிவினை நடவடிக்கை இடம்பெற்றுள்ளபோதிலும் இவையாவும் ஒரேவிததன்மையில் வலுப்பிரிவினையைக் கடைப்பிடிக்குமென எதிர்

பார்க்கமுடியாது. அமைப்பு ரீதியாகவே தொழிற்பாட்டுரீதியாகவோ, சம்நிலை வத்துவமைப்படையிலோ ஒன்றுக்கான்று மாறுபடக்கூடிய முறையில் அதிகார வேறாக்கம் இந்நாடுகளில் அமுலாக்கப்படலாம். இங்கு ஜக்கிய அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ் ஆகிய மூன்று நாடுகளையும் முறையே ஆனாதிப்பித்துவம், பாரானூமன்றம் கார்ப்படைய, இவ்விரண்டு முறைகளும் இணைந்த பண்புடைய நிர்வாக முறைமைகளுக்கான, எடுத்துக்காட்டுக்களாகக்கொண்டு ஆய்வு செய்வதன்மூலம் வலுவேறாக்கற் கோட்பாட்டின் சமாரான பிரயோகத்தினை உணர்ந்த கொள்ளார். அல்லது உலகதாடுகள் எவ்வளவுதாரம் இத்தத்துவத்திற்கிணைப்பாக இயங்குகின்றன என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

ஜக்கிய அமெரிக்காவில் வலுப்பிரிவினை

(Separation of power in United States of America)

வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டுக்கு ஓரளவுக்காயினும் சிறப்பான உத்தரணமாகக் குறிப்பிடப்படும் அரசு ஜக்கிய அமெரிக்காவே ஆகும் மிக ஆரம்பகால அரசாங்க நடவடிக்கைகளிலிருந்தே வலுப்பிரிவினையின் பண்புகளை அங்கு அவதானிக்க முடியும். சருக்கமாகக் கூறின் அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் உருவாக்கத்திலிருந்தே வலுப்பிரிவினைப் பண்புகளை அங்கு அடையாளங் காணலாம். அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் தந்தையர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படும் மட்சன், பிரான்ஸின், பெஞ்சமின் முதலானவர்கள், ஜோன்ஸ்லைக், மொன்டஸ்கியூ ஆகியோரினால் முன்வைக்கப்பட்ட வலுப்பிரிவினைக் கருத்துக்களை கண்கு அறிந்தவர்களாகவும், அவ்வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டினால் பெரிதும் கவரப்பட்டவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். அரசியலமைப்பினை வரைந்தவர்கள் வலுப்பிரிவினைக் கருத்துக்களினால் கவரப்பட்டிருந்தபோதும் அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் சட்ட பூர்வமாக வலுப்பிரிவினை பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை.⁹ இவ்வாறு அரசியலமைப்பு வலுப்பிரிவினை பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாதுவிட்டினும் அமெரிக்க அரசாங்க அமைப்பு வலுப்பிரிவினையின் அடிப்படையில் தொழிற்பட்டிருந்தது. இதனாற்றான் அமெரிக்க அரசாங்க முறையின் சிறப்புப் பண்பாகவும் வெளிப்படையான பண்பாகவும் வலுவேறாக்கம் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பொதுமனீத சுதந்திரமும் உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்படுவதற்கும், மக்களாட்சி சமூகமாக இயங்குவதற்கும் வலுப்பிரிவினை அவசியமென்பதை அமெரிக்க அரசியலமைப்பினை வரைந்தவர்கள் உணர்ந்திருந்தமையினால், அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் வலுப்பிரிவினை பற்றிக் குறிப்பிடப்படாதபோதும் வலுப்பிரிவினை ஏற்பாடு இடம்பெறலாயிற்று அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் சரத்து I, சரத்து II, சரத்து III என்பன சட்ட, நிர்வாக,

நீதித்துறை அதிகாரங்களை வேறுபட்ட அமைப்புக்களிடம் ஒப்படைக்கமுயன்றுள்ளது.¹⁰ இதன்படி சரத்து 1 சட்டத்துறை அதிகாரத்தை அமெரிக்க காங்கிரஸிடமும் சரத்து 2 நிர்வாகத்துறை அதிகாரத்தை அமெரிக்க ஜனாதிபதியிடமும், சரத்து 3 நீதித்துறை அதிகாரத்தை அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றத்திடமும் ஒப்படைத்துள்ளது. அதாவது சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை இரண்டு வகுட காலத்துக்கென தேர்வு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சபை, ஆறுவருட காலத்துக்கென தேர்வு செய்யப்படும் சென்றசபை என்ற இரு சபைகளைக்கொண்ட காங்கிரஸிடமும், நிர்வாகத்துறை அதி காரத்தை நான்காண்டுகளுக்கொரு முறை மக்களினால் தேர்வு செய்யப்படும் ஜனாதிபதியிடமும் நீதித்துறை அதிகாரத்தை உயர்நீதிமன்றம் மற்றும் அதனைச் சார்ந்த நீதிமன்றங்களிடமும் ஒப்படைத்துள்ளது. மேற்குறிப்பிட்டவாறு அமெரிக்காவின் அரசாங்க அதிகாரங்கள் அமைப்பளவில் வெவ்வேறு நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பது அமைப்பு ரீதியான வலுவேறாக்கத்தை குறிப்பதாக அமைகின்றது.

சென்றசபை, பிரதிநிதிகள் சபையென்ற இருமன்ற அமைப்புடைய காங்கிரஸே அமெரிக்காவின் சட்டவாக்கலுக்கு பூரணபொறுப்புடைய தாக விளங்குகின்றது. சட்டவாக்கலுக்கு முழுப்பொறுப்புடைய காங்கிரஸானது மக்களினால் தேர்தல்மூலம் தேர்வு செய்யப்படுகின்றது. பிரதிநிதிகள் சபை இரண்டு வகுடத்துக்கெனவும் சென்றசபை ஆறு வகுடத்துக்கெனவும் தேர்வு செய்யப்படும். இக்காங்கிரஸ் ஏனைய துறைகளான நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பவற்றின் தலையீட்டிலிருந்து சுதந்திரமாகச் செயற்படுகின்றதெனக் கூறக்கூடியவகையில் அமைப்புதியாக வேறாக்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதித்துவ நிர்வாகத்துறை முறையை நிறுவியுள்ளமையாலும் நிர்வாகத்துறையின் தலைவராக ஜனாதிபதியே விளங்குவதனாலும் நிர்வாகத்துறைசார்ந்த ஜனாதிபதியோ, அமைச்சர்களோ சட்டமன்றமான காங்கிரஸின் உறுப்பினர்களாகவோ, காங்கிரஸின் கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்ட வர்களாகவோ தொழிற்படுவதில்லை. அவ்வாறே நிர்வாகத்துறைத் தலைவரான ஜனாதிபதியும் சட்டமன்றத்திற்குப் புறம்பான தேசியத் தேர்தலொன்றின்மூலம் தேர்தற் கல்லூரியிலூடாக மக்களினால் நேரடியாக நான்காண்டு காலத்துக்கெனத் தேர்வு செய்யப்படுகின்றார். இவர் நேரடியாக மக்களினால் தேர்வு செய்யப்படுவதனால் கட்சிசார்பற்ற ஒருவராகவோ, காங்கிரஸின் பெரும்பான்மைப்பலம் பெற்ற அல்லது பெறாத ஒரு கட்சியின் தலைவராகவோ இருக்கலாம். இவ்வாறு அமைப்புதியாக தெளிவான ஒரு பிரிவின் விணய அவதானிக்கமுடிந்தளவிற்கு தொழிற்பாட்டுரீதியான வலுவேறாக கத்தை இல்லிரு துறைகளுக்கிடையே அவதானிக்கமுடியாவிட்டாலும் குரலாவுக்காவது அப்பிரிவினைப் பண்புகளை அடையாளங்களு

கொள்ளமுடியும். காங்கிரஸின் கூட்டத்தொடரில் கலந்துகொள்ளாதபோதும் நாட்டின் தலைவரென்றமுறையில் சில சட்டங்களை இயற்றும்படி காங்கிரஸிற்கு பரிந்துரைசெய்யவும் காங்கிரஸிற்கு சில நிர்வாகக்ட்டளைகளை அனுப்பவும், ஜனாதிபதியிடமும் அதிகாரமிருந்தாலும் காங்கிரஸ் அதனை ஏற்க மறுக்கலாம். ஏனெனில் சட்டத்துறையானது ஜனாதிபதியின் கட்டுப்பாட்டிற்குட்பட்டதொரு நிறுவனமல்ல. இதனால் இவ்வாறான நிலை மைகளில் சட்டத்துறையான காங்கிரஸைக் கலைக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரமுமில்லை. இவ்வாறே நீதித்துறையின் தலையீடுகளும் பெருமளவில் காங்கிரஸின் நடவடிக்கையைப் பாதிப்பதில்லை. எனவே, ஒரளவில் நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பவற்றின் தலையீடுகளின்றி சட்டத்துறை தனது அதிகாரவரம்புக்குள் நின்று தொழிற்பட முடிகின்றதெனக் கூறமுடியும்.

அமெரிக்காவின் நிர்வாகத்துறையென்பது ஜனாதிபதியை முடியும் அமைச்சரவையையும் குறிப்பதாக அமைகின்றதென்னிலும் உண்மையில் அமெரிக்க நிர்வாகத்துறையானது ஜனாதிபதியை மையங்கொண்ட தாகவேயிருக்கும். இங்கு ஜனாதிபதி தேசியத்தியாக நடாத்தப்படும் தேர்தலொன்றினால் தேர்தல்மூலம் தேர்வு செய்யப்படுகின்றது. பிரதிநிதிகள் சபை இரண்டு வகுடத்துக்கெனவும் சென்றசபை ஆறு வகுடத்துக்கெனவும் தேர்வு செய்யப்படுவார். பின்னர் அவுள் ஜனாதிபதியின் விருப்பப்படி அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்படுவார். பொதுவாக தனது ஆதரவாளர்களையோ கட்சி ஆதரவாளர்களையோ அமைச்சர்களைக் கிடையாக நியமிப்பார். இங்கு அமைச்சரவை அமைப்பினைப் பொறுத்தவரையில் சட்டத்துறையான காங்கிரஸ்டன் ஜனாதிபதி எவ்வித தொடர்பினையும் கொண்டிருக்க வில்லையென்பதனால் ஜனாதிபதியோ அமைச்சர்களோ காங்கிரஸ்க்கு பொறுப்புடையவர்கள்லை. இவ்வாறு இவர்கள் காங்கிரஸ்க்குப் பொறுப்புடையவர்கள்லை என்பதனால் ஜனாதிபதியினுடைய கட்சி காங்கிரஸில் பெரும்பான்மைப் பலத்தை இழந்தால் ஜனாதிபதியோ அவரைச் சார்ந்த அமைச்சரவையோ பதவி விலக வேண்டிய அவசியமில்லை யென்பதுடன் காங்கிரஸின் உறுப்பினர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க வேண்டிய அவசியமும் ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரமுண்டு. நீதித்துறையைப் பொறுத்த வரையிலும் ஜனாதிபதியின்மீது அதிகாரரீதியாக குறிப்பிடத்தக்கதான் எந்தவிதமான ஆதிக்கத்தினையும் செலுத்துவதில்லையென்றே கூறவேண்டும்.

நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரையில் வலுவேறாக்கல் நிலைமை கண அவதானித்தால், நீதித்துறையானது ஏனைய இருந்துறைகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு சுதந்திரமாகச் செயற்பட அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்துள்ளது. ஒரு சமஸ்தி நாடென்ற முறையில் நீதித் துறையின் சுதந்திரம் உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அமெரிக்க நீதி மன்ற நடவடிக்கைப்பற்றி சட்டசபையான் காங்கிரஸோ நிர்வாக சபையான ஐனாதிபதியோ விசாரணைசெய்ய முடியாது. நீதிபதிகளைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் சட்டத்துறையான காங்கிரஸால் நியமிக்கப்படாததினால் காங்கிரக்குப் பொறுப்புடையவர்களுமல்ல. நிர்வாகத்துறைத் தலைவரான ஐனாதி பதி சென்றசபையின் சம்மதத்துடன் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமித்த போதிலும் அவர்களைப் பதவியிலிருந்தும் விலக்க ஐனாதிபதிக்கு அதீகாரமில்லை. ஏனெனில் நன்ஸ்டத்தை உடையவர்களாக இருக்கும் வரை நீதிபதிகள் பதவியிக்கமுடியுமென அரசியலமைப்புக் கூருகின்றது. அவ்வாறே நீதிபதிகளின் பதவிக்காலத்தில் அவர்களுக்கென ஏற்கனவே நிர்ணயிக்கப்பட்ட வேதனம் குறைக்கப்படமாட்டாது, முதலான ஏற்பாடுகள் அவர்களது சுதந்திரமான செயற்பாட்டை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

சமநிலைத் தலையீடுகள் Checks and Balances

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் சிறப்புப்பண்பாக வலுவேறாக்கம் அமையுமாயின் அதன் வெளிப்படையான பண்பாக சமநிலைத் தலையீடுகள் அமைகின்றன. அமெரிக்க அரசியலமைப்பை உருவாக்கிய வர்கள் வலுப்பிரிவினைக் கொள்கையால் கவரப்பட்டு அதனை ஏற்றுக் கொண்டபோதிலும் அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தைச் செயற்படுத்த சட்டநிர்வாக நீதித்துறைகளிடம் தொடர்பிருக்க வேண்டியதன் அவசியதைப் பெறிதும் உணர்ந்திருந்தனர். சுலப அதிகாரங்களின் குவிப் பானது சர்வாதிகார ஆட்சிக்கு வழிவகுப்பதுடன் பொதுமக்களின் சுதந்திரத்தை அழிக்குமென்பதையும் அதனால் தனியார் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க வலுப்பிரிவினை அவசியமென்பதையும் உணர்ந்திருந்த அமெரிக்க அரசியலதிட்ட வரைருர்கள், கூடவே மூன்று துறைகளுக்குமிடையிலான முற்றுமுழுதான அதிகாரப்பிரிப்பு நிர்வாக முடக்கத்திற்கு காரணமாகுமென்பதனையும் உணர்ந்திருந்தனர். ஐனாதிபதித்துவ நிர்வாக முறையை ஒரு நாட்டில் பூரணமான வலுப்பிரிவினை உண்மையில் நிர்வாகத்துறைக்கும் சட்டத்துறைக்குமிடையில் வேற்றுமைகளை, எதிர்ப்புக்களை, உருவாக்கி தேசியத்தலைவர் என்ற நிலையிலிருந்து ஐனாதிபதியைப் பலவீணப்படுத்துமென்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்திருந்தமையால் அரசாங்கத்தின் மூன்று துறைகளுக்கு

யிடையிலான பூரணமான வலுவேறாக்கத்தை விரும்பியிருக்கவில்லை. மொன்டஸ்கியூம் முழு அளவிலான வலுப்பிரிவினையை வலியுறுத்தி யிருக்கவில்லையேன் கருத்துக்கு ஆதரவாக இந்திலையை அவர்கள் நோக்குவின்றனர். இதனாற்றான் அரசாங்கத் துறைகளிடையே சமநிலைத்தலையீடோன்றைச் செய்வதன் மூலம் அரசியலமைப்பில் வலுவேறாக்கல் நடவடிக்கையை ஒரளவு கடைப்பிடிக்க முற்பட்டுள்ளார்கள். அல்லது அந்த ஏற்பாடுகளின்மூலம், அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாடு அழுவாக்கப்படுகின்றதென்னாம். இங்கு சமநிலைத்தலையீடென்பது அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு துறைகளும் ஒன்றினது ஒத்துழைப்பின்றி மற்றையது தொழிற்பட முடியாதென்பதுடன் ஒரு துறை சுதந்திரமுடையதாக அவை மந்து தனது சர்வாதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தமுடியாதென்பதையும் குறிப்பிடுகின்றது. மிகச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டால், அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு துறையும் மற்றைய துறையீது பகுதியளவிலான கட்டுப்பாடுகளைச் செலுத்துவதையும் அதன்மூலம் ஏதோவாரு துறையானது தனது சர்வாதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதைத் தடைசெய்வதைக் குறிப்பதாகவும் அமைகின்றது. இங்கு அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு துறையும் மற்றைய துறைகளின்மீது பகுதியளவிலான கட்டுப்பாடுகளை கேதவை சந்தர்ப்பங்களில் பிரயோகிக்கூடியதாகவிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இரண்டாம் உலகமகாயுதத்தத்தின் பின்னர் பொதுவாக உலகநாடுகளைத்தும் பொதுநல் அரசுகளாக வளர்ச்சியடைந்தமையின் அடிப்படையில் அமெரிக்காவும் அடைகிறிவையைப் பெறிதும் பிரதிபவித்தமையினால், இங்கும் உலகநாடுகளின் அரசியலமூற்றையில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஓர் அஸ்வ அதாவது நிர்வாகத்துறையின் மேலாதிக்கம் அவதானிக்கப்படலாம். நிர்வாகத்துறையைப்பது சிறப்பாக தனிமனிதனான ஐனாதிபதியை குறிப்பதனாலும், அந்த ஐனாதிபதி ஏனைய பாரானுமன்ற முறைகளைப் பின்பற்றும் நாடுகளிலிந்தும் வேறுபட்டு நேரடியாக மக்கள்மூலம் தேர்வுசெய்யப்படுவதனாலும், அவரது நிலை வேற்று அதிகாரம் இங்கு உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளதினாலும் அமெரிக்காவில் சுக்திமிக்க ஓர் அமைப்பாக நிர்வாகத்துறை விளங்குகின்றது. இவ்வாதிபதி நேரடியாக மக்களினால் தெரிவிசெய்யப்படுவதனால் சட்டத்துறையான காங்கிரஸ் உறுப்பினராக விளங்குவதில்லை. இவ்வாறு காங்கிரஸின் உறுப்பினராக ஐனாதிபதி விளங்காதபோதும் காங்கிரஸின் விசேடகூட்டங்களைக் கூட்டவும், காங்கிரசிற்கு விசேடசெய்திகளை அனுப்பவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார். இவ்வாறு ஐனாதிபதியினால் அனுப்பப்படும் செய்திகளுக்கு காங்கிரஸில் கூடியளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கு ஆராய்வது வழமையான ஒரு நடவடிக்கையாகும். சட்டத்துறையான காங்கிரஸினால் உருவாக்கப்படும் மசோதாக்கள் சட்டமாகவேண்டுமாயின், இறுதியில் ஐனாதிபதியில் விருப்ப

பத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமெனவும் ஜனாதிபதி தனக்கு வழக்கப்பட்டுள்ள சிறப்பான அதிகாரமான மறுப்பாணை அதிகாரத்தைப் (Veto Power) பயன்படுத்தி, காங்கிரசினால் உருவாக்கப்பட்ட மசோதாவொன்றினைக் கட்டுப்படுத்த முடியுமெனவும் செய்யப்பட்டுள்ள ஏற்பாடானது சட்டத்துறையின் தான்தோன்றித்தனமான போக்கினைக் கட்டுப்படுத்துமெனக் கூறப்படுகின்றது. அதாவது நாட்டின் தேசிய நலனுக்கு ஒவ்வாத சட்டங்களைக் காங்கிரஸ் உருவாக்கினால் அதனை ஜனாதிபதி தடைசெய்யலாம். இவ்வாறு தடைசெய்யப்பட்ட ஒரு மசோதாவினை காங்கிரசின் ஒரு சபைகளும் 2/3 பெரும்பால்மையுடன் மீண்டும் அம்மசோதா சட்டமாக்கப்படவேண்டுமென விரும்பினால் அது சட்டமாகும். எவ்வாறாயினும் இவ்வேறுபாடானது சர்வாதிகாரப் போக்கில் செலவழுற்படும் ஒரு சட்டசபையின் அதிகாரத்தில் ஒருவித தலையீட்டினை ஏற்படுத்தி அரசாங்கத்தின் ஏனைய துறைகளின் அதிகாரத்துடன் ஒரு சமநிலையைப் பேணிக்கொள்ளும் ஒரு முயற்சியாகும். இவ்வாறு நிர்வாகத்துறையானது சட்டசபையால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களைத் தடைசெய்ய அல்லது தாமதம்செய்ய சிறப்புரிமையைக் கொண்டுள்ளதுபோல நீதித் துறையைச்சார்ந்த உயர்நீதிமன்றமும் (Supreme Court) சட்டத்துறையின் நடவடிக்கைகள்மீது தலையீடுசெய்ய சிலவகையான சிறப்புரிமைகளைப் பெற்றுள்ளது. நாட்டின் அரசியலமைப்புக்கு முரணான சட்டங்களைக் காங்கிரஸ் உருவாக்கினால், நீதிப்புனராய்வு (Judicial Review) அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அச்சட்டத்தை விதித்தற்றதாக்கக் கூடிய அதிகாரத்தை நீதித்துறையானது பெற்றுள்ளது.

ஐக்கிய அமெரிக்காவில் நிர்வாகத்துறையின் மேலாதிக்கம் காணப்படுவது உண்மையாயினும் அம்மேலாதிக்கம் ஒருபக்கச்சார்பானதாகவோ, அமையமுடியாத வகையில் சமநிலைத் தலையீடு கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நிலைவேற்று அதிகாரமுள்ளவராக ஜனாதிபதி காணப்பட்டபோதும், அவர் செய்யும் உயர்பதவி நியமனங்களுக்கும் வெளிநாட்டு உடன்படிக்கைகளுக்கும் காங்கிரசின் சென்றசபையினது ஒப்புதல் அவசியமானது. மேறும் நிர்வாகத்துறைத் தலைவரான ஜனாதிபதியை குற்ற விசாரணையோன் நின் தீர்ப்பினால்தான் பதவிநீக்கம் செய்யும் காங்கிரஸ் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது. நாட்டின் அரசியலமைப்பு விதியினை மீறிய குற்றத்திற்காக அல்லது தேசத்துரோகத் குற்றத்திற்காக ஜனாதிபதியின்மீது காங்கிரசினால் குற்ற விசாரணை மேற்கொள்ளப்படலாம். குற்ற விசாரணை செய்யப்படுமென்னும் தீர்மானமானது பிரதிதித்திகள் சபையில் கொண்டுவரப்பட்டு சென்றசபையில் விவாதிக்கப்பட்டு விசாரணையின்முடிவில், சனம் சபையின் உறுப்பினர்களுள் 2/3

பங்கினரின் விருப்பத்துடன் குற்றப் பிரேரணை நிலைவேற்றப்படின் ஜனாதிபதி பதவிநீக்கம் செய்யப்படலாம்.

நீதித்துறை நடவடிக்கைகள்மீதும் சமநிலைத் தலையீடுகளின் செல்வாக்கினை அவதானிக்கலாம். நீதித்துறையின் தான்தோன்றித் தலைமான நடவடிக்கைகள் நிர்வாக, சட்டத்துறைகளின் பகுதியளவிலான தலையீட்டினால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி கரும் கூட்டாட்சி நீதிமன்ற நீதிபதிகளும் ஜனாதிபதியினால் சென்ற சபையின் சம்மதத்துடன் நியமிக்கப்படுவதனாலும் நீதித்துறையால் குற்றவாளிகளுக்கென வழங்கப்பட்ட தண்டனையைக் குறைக்க, மாற்ற, நீக்க, ஜனாதிபதி அதிகாரம் பெற்றுள்ளதினாலும் நிர்வாகத் துறையின் ஒருவித தலையீட்டினை நீதித்துறையில் அவதானிக்கமுடியும். அவ்வாறே உயர்நீதிமன்றத்தின் அதிகார உயர்வரம்பையும், நீதிபதிகளின் என்னிக்கையையும் நீதிபதிகளின் வேதனம் மற்றும் சலுகைகளையும் நிர்ணயிக்கவும் கீழ்மட்ட நீதிமன்றங்களை உருவாக்கவும் ரத்துச்செய்யலும் அவற்றின் மேன்முறையீட்டு வழக்கு எல்லைகளைத் தீர்மானிக்கவும் அரசியலமைப்புவிதையை மீறிய குற்றத்திற்காகவோ அல்லது நீதிபதிகளின் துர்நடத்தை காரணமாகவோ நீதிபதிகளைக் குற்றவிசாரணை செய்யும் காங்கிரஸ் அதிகாரம் பெற்றுள்ளமையானது சட்டத்துறையின் தலையீடு நீதித்துறையில் காணப்படுவதை கட்டிக்காட்டுவதாக அமைகின்றது. இவ்வாறாக அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் சில சமநிலைத் தலையீட்டு ஏற்பாடுகளின் மூலமாக வலுப்பிரிவினையை அழுவாக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

பொதுவாக, அமெரிக்க அரசியல் திட்டத்தின் அமைப்பு, உள்ளடக்கம், தொழிற்பாடு என்பவற்றை அவதானித்தால் வலுவேறாக்கம் என்பது பூரணமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை வென்பதனை முடிவாகக் கூறமுடிந்தாலும் அங்கு கடைப்பிடிக்கப்படும் சமநிலைத் தலையீடு களை அவதானிக்கும்போது வலுப்பிரிவினைத் தத்துவம்பற்றிய உணர்வு அரசியலமைப்பில் உணரப்பட்டமையையும் அதனைக் கடைப்பிடிக்கமுற்பட்டமையையும் அறியமுடிகின்றது. இவ்வகையில் பூரணமான வலுப்பிரிவினை அமெரிக்காவில் உள்ளதென்று கூறுவதைக்காட்டிலும் உலகநாடுகளுடன் ஒப்பிடுமிடத்து ஏனையநாடுகளைவிட அமெரிக்காவில் ஒரளவு சிறப்பாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றதெனக் கூற முடியும். முடிவாக அமெரிக்க அரசியல் திட்டத்தை வரைந்தவர்கள் வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டினால் பெரிதும் கவரப்பட்டிருந்த போதும் பூரண வலுவேறாக்கமென்பது நிர்வாக முடக்கத்திற்கு வழி வகுக்குமெனவும் அதனால் ஓரளவு வலுப்பிரிவினை மக்களின் சுதந்திரங்களையும் உரிமைகளையும் பாதுகாக்க அவசியமென்பதையுணர்ந்து அரசாங்கத்தின் வேறுபட்ட துறைகளிடையே சமநிலைத் தலையீடுகளா

எற்படுத்தியதன்மூலம் மொன்டஸ்கியூவின் வலுப்பிரிவினைக் கோட்டாட்டைப் பின்பற்ற முயற்சித்துள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

பிரித்தானியாவில் வலுப்பிரிவினை (Separation of power in Britain)

பாரானுமன்றமுறை சார்ந்த நாடாகிய பிரித்தானியாவில் மொன்டஸ்கியூவின் வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டின் நடைமுறையை அவதானித்தால் ஜனாதிபதித்துவ முறையைப் பின்பற்றும் நாடெடான்றின் நடைமுறையிலிருந்து முற்றாக வேறுபட்டுக்கொள்வதனை உணர்ந்து கொள்ளமுடியும். மொன்டஸ்கியூ தனது கோட்பாட்டை முன்வைக் கும்போது பிரித்தானியாவின் குழ்நிலைகளைக்கொண்டே தனது கருத்துக்களை முன்வைத்தபோதும், 18ம் நூற்றாண்டின் பிரித்தானியாவில் மொன்டஸ்கியூ கண்ட வலுப்பிரிவினை 20ம் நூற்றாண்டில் செபவில் இன்லைன்ஸெரீஸ் கூறுவேண்டும். அமைச்சரவைமுறை வளர்ச்சியடையாததும், சட்டசபைமுறை மட்டுமே வளர்ச்சியடைந்துமிருந்த குழ்நிலையில், நீதித்துறை சுதந்திரமாக இயங்கமுடிந்த சுந்தரப்பங்களில், பிரித்தானியாவின் மொத்த அரசியற் குழ்நிலையை அவதானித்த மொன்டஸ்கியூ அதனை மையமாகக்கொண்டு தனது வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டை வகுத்திருந்தார். ஆனால் சிறிதுகாலத்தின்பின்னர் அமைச்சரவை முறை படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து பிரித்தானிய அரசியல்முறையின் சிறப்புப் பண்பாகவும், மையக்கருவாகவும் கபின்ற ஆட்சிமுறை வளர்ச்சியடைந்துவிட்ட இன்றைய குழ்நிலையில் வலுப்பிரிவினையென்பது சாத்தியமற்ற தொன்றாகிவிட்டது. வலுப்பிரிவினை சாத்தியமற்ற தொன்றாகிவிட்டதைக் கூறுமுடிந்த போதிலும் பிரித்தானிய மக்களின் உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் என்பவைற்றப்பாதுகாக்கும்பொருட்டு வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டினடிப்படையிலைமந்த சில ஏற்பாடுகள் அங்கு செய்யப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடியும். பிரித்தானிய மக்களின் உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பாதுகாக்கும் நோக்கில் அரசாங்கத்தின் முன்று அதிகாரங்களும் மூன்று வேறுபட்ட துறைகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன அமைப்பு தீயான வலுவேறாக்கல் நிலைமையினை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சட்டத்துறை அதிகாரங்கள் பிரபுக்கள்சபை, பொதுமக்கள்சபை என்ற அரசைப் பாரானுமன்றத்திடமும், நிர்வாகத்துறை அதிகாரங்கள் முடி, பிரதம மந்திரி, அமைச்சரவை ஆசியவற்றிடமும், நீதித்துறை அதிகாரங்கள் உயர்நீதிமன்றத்திடமும் அதைச் சார்ந்த ஏனைய நீதிமன்றங்களிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு அமைப்புரியாக வலுப்பிரிவினையை ஏற்படுத்துவது கலபமாயிருந்தபோதிலும் இவற்றினை அடிப்படையாகக்கொண்டு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் தொழிற்பாட்டினை அவதானித்தால், வலுப்பிரிவினையானது சாத-

தியமற்றதொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. பிரித்தானியா, பாரானுமன்ற நிர்வாகமுறையைப் பின்பற்றுவதனாலேயே தொழிற்பாட்டுரியாக வலுப்பிரிவினையை இலகுவில் செயற்படுத்த முடியாதுள்ளது.

உலகநாடுகளில் பொதுவாக நிர்வாகத்துறையின் மேலா தி க்கம் நிலவுகின்றதென்பதனாலும், பிரித்தானியாவும் அதற்குள் உள்ளடங்கு கின்றதென்ற வகையிலும் பிரித்தானியாவில் நிர்வாகத்துறையின் மேலாதிக்கம் சுலதுறைகளின்மீதும் காணப்படுகின்ற மை அங்கு வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாடு சிறப்பாக பின்பற்ற தடையாக அம்சின்றது. பிரித்தானியா நிர்வாகத்துறை இருந்தமான நிர்வாகத் தலைமைகளை கொண்டிருப்பதையும், முடி பெயரளவிலான நிர்வாகத்தலைமையாகவும், உண்மையான நிர்வாகத் தலைமையாக பிரதமமந்திரியை உள்ளடக்கிய அமைச்சரவை விளங்குவதையும் காண முடியும். உண்மையான நிர்வாகம் மக்களால் தேர்வு செய்யப்பட்ட சட்டத்துறையிலிருந்து தெரிவான பிரதமமந்திரியையும் ஏனைய அமைச்சர்களையுங்கொண்டதாகவும், பெயரளவு நிர்வாகம் பரம்பரா முறையில் மரபுரியாக நியமிக்கப்படுவதாகவும் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு சட்டத்துறையிலிருந்து நிர்வாகத்துறை தெரிவுசெய்யப்படுவதனால் இரு துறைகளுக்குமிடையிலான தொடர்பு வலுப்பிரிவினைக்கு மாறான ஒர் இணக்கம் இடம்பெறுவதை அவதானிக்கலாம். இவ்வாறு நிர்வாகத்துறையானது பாரானுமன்றத்திலிருந்து தேர்வுசெய்யப்படுவதனால் நிர்வாகத்துறை பாரானுமன்றத் தீர்கு பொறுப்புடையதாக விளங்குவின்றது. இப்பொறுப்புடையை எது பலவேறு வழிகளிலும் சட்ட, நிர்வாகத்துறைகளிடையே தொடர்புகளையும் உறவுகளையும் வலுப்படுத்தியமையால் ஒன்றி லொன்று தங்கிற்கும் தன்மையும் காணப்படுகின்றது. அமைச்சர்கள் பாரானுமன்றக்கு கூட்டங்களுக்குச் சமூகமளிப்பதனால், பாரானுமன்றத்தில் ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர்களும், எதிர்க்கட்சி அங்கத்தவர்களும் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க வேண்டிய நிலையும், பாரானுமன்றத்தின் பொதுச்சபையில் அமைச்சரவையீது நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டால் அமைச்சரவை பதவிவிலக வேண்டிய நிலையும் காணப்படுகின்றது. மேலும் பிரித்தானியப் பாரானுமன்றம் சட்டமியற்றுவதாகக் கூறப்பட்டபோதிலும் பெருமளவு மசோதாக்கள் அமைச்சரவையைகளேயே உருவாக்கப்பட்டு பாரானுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படுவதனாலும், இவ்வாறு பாரானுமன்றத்தில் மசோதர் ஒன்று சமர்ப்பிக்கப்படும் வேண்டிய பொதுச்சபையில் அம்மசோதா தோல்வியடைந்தால் அமைச்சரவை பதவி விலகவேண்டிய நிலை ஏற்படுவதனாலும், பாரானுமன்றத்தில் மசோதாக்கள் அமைச்சரவை பதவி விலகவேண்டிய நிலை ஏடுக்கும்போது பிரித்தானிய முடியின் சம்மதத்தைப் பெற-

வேண்டியது அவசியமென, குறிப்பிடப்படுவதினாடாகவும் இவ்விரு துறைகளின் பொறுப்புடைமையும் தங்கியிருக்கும் தன்மையும் விளங்கிக் கொள்ளப்படலாம். அவ்வாறே இப்பாரானுமன்றக் கூட்டத்தொடரோன்றின்ஆரம்பம், கலைப்பு, ஒத்திவைப்பு, என்பன பிரதமமந்திரி யின் ஆலோசனையின் பிரகாரம் முடியினால் மேற்கொள்ளப்படலா மென்ற நிலைகாணப்படுவது சட்டத்துறை மீதான நிர்வாகத்துறையின் செய்வாக்கினை வெளிக்காட்டுவதாக அமைகின்றது.

சட்டத்துறையின் அதிகாரமும் நீதித்துறையின் அதிகாரமும் ஒன்றாக இணைந்துள்ளமையையும் பிரித்தானியாவில் அவதானிக்கலாம். பிரித்தானியாவில் நீதித்துறைப்பணிகள் யாவும் முடியின் பெயரிலேயே செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் முடியின் நீதித்துறைப்பணிகள் யாவும் பெயரளவிலானவையாகவும், உண்மையில் இக்கடமைகள் யாவற்றையும் செய்பவராக அமைச்சரவையின் முக்கிய உறுப்பினரும் பிரபுக்கள் சபையின் சபாநாயகருமான சான்சலர் பிரபுவே விளங்குகின்றார். பிரித்தானியாவில் காணப்படும் இப்பதவி வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டுக்கு முரணாக விளங்குகின்றது. பிரபுக்கள்சபை சட்டசபையாகத்தொழிற்படும் வேண்டியிலும் அதன் தலைமையை சான்சலர் பிரபுவே பெற்றுக்கொள்கின்றார். அத்துடன் பிரித்தானிய பிரிவிகவுன்சின் (Privy Council) நீதிக்குழுவிற்கும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கும், உயர்நீதிமன்ற சான்சலர் பிரிவிற்கும் சான்சலர் பிரபு தலைமை வகிக்கின்றார். சான்சலர் பிரபுவின் பிபார்சிஸ்படியே நீதித்திருமுடியினால் நியமிக்கப்படுவதையும், சான்சலர் பிரபுவின் பிபார்சிஸ்படியே நீதிபதிகளை முடியினால் பதவி விலக்கக்கூடியதாகவிருப்பதையும் காணமுடியும். இவ்வாறு சட்டநிர்வாகத்துறைகளினாடாக நீதித்துறைக்கு ஒர் பாலமாக சான்சலர் பிரபு அமைகின்றார். மேலும் பிரித்தானிய பாரானுமன்ற பிரபுக்கள் சபை மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமாக தொழிற்படுவது அவதானிக்கப்படலாம். இவ்வாறு நீதிமன்றமாகத் தொழிற்படும் வேண்டியில் சட்டப்பிரபுக்கள் மட்டுமே நீதித்துறை நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்றினாலும் அச்சட்டப்பிரபுக்களே சட்டமியற்றும் பணியிலும் ஈடுபடுகின்றனர். அரசாங்கத்தினுடைய பிரதான சட்ட ஆலோசகர்களாக தொழிற்படும் இவர்கள் நீதிமன்றங்களில் அரசாங்க பிரதிநிதிகளாகவும் தொழிற்படுகின்றனர். மேலும் நிர்வாகத்துறை தொடர்பான சில வழக்குகளை விசாரணை செய்வதிலும் பாரானுமன்றத்தின் இருசபைகளும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளன. உதாரணமாக, மனித உரிமை மீறல் தொடர்பான விடயங்களுக்கான விசாரணைகள் இச்சபைகளினால் மேற்கொள்ளப்படும். இவ்வாறாக பாரானுமன்றத்தின் இருசபைகளும் நீதிமன்றத்தின் சில கடமைகளைச் செய்வதையும் நீதித்துறை விடயங்களில் தலையீடு செய்வதையும் அவதானிக்கமுடியும். சான்சலர் பிரபுவின் நிலையைப் பொறுத்த

நாலூகும்

யெரையில் அவர் சட்டத்துறை சார்பாக நடவடிக்கைகளிற் நிர்வாகத்துறை சார்பாகவும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளில் தலையீடுசெய்கின்றாரெனக் கூறமுடியும். ஏனெனில் சான்சலர் பிரபு பிரதம மந்திரிக்கு அடுத்தபடியாக முக்கியத்துவம்பெறும் அமைச்சரவையின் உறுப்பினராவார். இதனால் நிர்வாகத்துறையை நீதித்துறை நடவடிக்கைகளில் தலையீடுசெய்கின்றதெனக் கூறமுடியும். இவ்வாறே நிர்வாகத்துறையைச் செய்வதையும் அவதானிக்கலாம். பிரித்தானிய முடிகுற்றாவளிகளுக்கு மன்னிப்பனிப்பதையும், இதன்போது உள்நாட்டலுவல்கள் அமைச்சர் முடிக்கு ஆலோசனை வழங்குவதையும் காணமுடியும். மேலும் கீழ்மட்ட நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நிர்வாகத்துறைசொந்த பணிகளில் ஈடுபடுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறாக நிர்வாக - நீதித்துறைகளுக்கிடையிலான தொடர்புகளையும் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

பொதுவாக நோக்குமிடத்து பிரித்தானிய அரசியல் முறையில் சட்ட நிர்வாகத்துறைகளிடையே அதிகார ரீதியான தொடர்புகள் நிலவுவதைக் கண்டுகொள்ள முடியும். இவற்றிலிருந்து பிரித்தானியாவில் வலுப்பிரிவினை சிறப்பாக இயங்கவில்லையென்பது தெளிவானாலும், அங்கு ஓரளவு வலுப்பிரிவினை நடவடிக்கை காணப்படுகின்றதென பேராசிரியர் வில்லோபி கூறுகின்ற கருத்தும்¹¹ இங்கு நோக்கத்தக்கது. அதேவேளை “பிரித்தானிய அரசியலை முறைப்படு சிறப்பாகத் தொழிற்படுவதன் இரகசியம் சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறைகளிடையொன் நெருங்கிய தொடர்பே” என வோல்ட்டர் பேகோட் (Walter Bagehot)¹² குறியிருப்பதும் கவனத்துக்குரியது. எவ்வாறாயிலும் பிரித்தானியாவில் வலுப்பிரிவினையென்பது இல்லையெனக் கருதமுடியாமைக்கான சான்றாக அங்கு வலுக்குவிப்பு இல்லாமையினைக் குறிப்பிடலாம். நிர்வாக அதிகாரத்தைப் பொறுத்தவரை பிரதமமந்திரி, அமைச்சரவை, முடிகுற்றாவளியினர் அது ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்க, சட்டமியற்றும் அதிகாரம் பிரபுக்கள் சபை, பொதுமக்கள் சபை என்பவற்றை உள்ளடக்கிய பாரானுமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பது துறைகள் மட்டத்திலான உள்வாரியான வலுப்பிரிவினையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பிரித்தானியாவில் சட்ட நிர்வாகத்துறைகளிடையே நெருங்கிய தொடர்பு காணப்பட்டபோதி லும் நீதித்துறை கூடியளவில் சுதந்திரமாக இயங்க முடிகின்றமையால் அங்கு மக்களாட்சியைப் பாதுகாக்கக்கூடியதாய் இருக்கின்றது. அமெரிக்காவைப்போல சிறப்பாக வலுப்பிரிவினை பிரித்தானியாவில் பின்பற்றப்படாதுவிட்டிலும் அங்கு பாதுகாக்கப்படும் இருக்கட்சி முறைப்போக்கு, பலம்வாய்ந்த எதிர்க்கட்சி முறை, நேரடி மக்களாட்சிப் பண்புகள், உயர்ந்த அரசியற்கலாசாரம் என்பன யாவும் சிறப்பான

மக்களாட்சிக்குத் துணைற்பங்காகவும் அதன்மூலம் மனித உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பேண்டதுவும் வாகவும் விளங்குகின்றன.

பிரான்சில் வலுப்பிரிவினை (Separation of power in France)

பாரானுமன்ற முறைசார்ந்த, முறைசாராத நிர்வாகத்தினைக் கொண்டிருக்கும் நாடான பிரான்சின் அரசியல் முறையில் வலுப்பிரிவினையென்பது சாத்தியமான ஒரு நடவடிக்கையாகத் தென்படவில்லை 1789 ல் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பிரான்சின் அரசியலமைப்புடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும்போது வலுப்பிரிவினையின் செயற்பாட்டை அங்கு அவதானிக்க முடிந்தாலும், குறிப்பாக ஐந்தாவது அரசியல் திட்டத்தின் அறிமுகத்துடன் அங்கு, வலுப்பிரிவினையின் செயற்பாட்டை அவதானிப்பது கடினமென்றே கூறவேண்டும். உரிமைகள் பிரகடனத்தின் 16 வது சர்த்தின்மூலம் பிரான்ஸ் தேசத்தின் பிறப்பிலேயே வலுவேறாக்கத்தின் அவசியம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தபோதிலும்¹³ நடைமுறையில் வலுப்பிரிவினை சாத்தியமான தாகத் தென்படவில்லை. 1791ல் பிரான்சில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியல்திட்டப் பரிசோதனையின்போது கபினற் முறை அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட்டு நிர்வாகத்துறை சட்டத்துறைக்குப் பொறுப்புடைய தாக ஆக்கப்பட்டதுடன் வலுப்பிரிவினையென்பது அங்கு சாத்தியமற்ற தொன்றாகிவிட்டது.

பிரான்சின் ஐந்தாவது அரசியலமைப்பின்படி, சட்டத்துறை அதிகாரங்கள் பாரானுமன்றத்திடமும் நிர்வாகத்துறை அதிகாரங்கள் குடியரசுத் தலைவரிடமும், நீதித்துறை அதிகாரங்கள் நீதிமன்றங்களிடமும் ஒப்படைக்கப்படுவதன்மூலம் ஆன மப்பு ரீதியாக அதிகாரங்களை வேறாக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. சட்டத்துறை அதிகாரங்கள் தேசியசபை, சென்றசபை என்ற இரு சபைகளை உள்ளடக்கிய பாரானுமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் தேசியசபை ஐந்தாண்டு காலத்துக்கொண்ட மக்களினால் நேரடியாகவும், சென்றசபை ஒன்பதாண்டு காலத்துக்கொண்ட மறைமுகமாகவும் தேர்வு செய்யப்படுகின்றது. நிர்வாகத்துறை அதிகாரங்கள் ஏழாண்டு காலத்துக்கொண்ட மக்களினால் தேர்வு செய்யப்படும் குடியரசுத் தலைவரிடமும், அமைச்சர் குழுவிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்அமைச்சர் சபையானது பிரித்தானிய அமைச்சரவைபோல் பாரானுமன்ற உறுப்பினர்களிலிருந்து தேர்வு செய்யப்படுவதில்லை. அவ்வாறு பாரானுமன்ற உறுப்பினர்கள் அமைச்சர்களாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டால் அவர்கள் பாரானுமன்றப் பதவியிலிருந்து விலகவேண்டும்.

நீதித்துறை அதிகாரங்கள் ஆட்சித்துறை நீதிமன்றங்களிடமும் சாதாரண நீதிமன்றங்களிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு அமைப்பளவில் அதிகாரங்களை வேறாக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் தொழிற்பாட்டைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு துறை இன் னோர் துறைக்குரிய விடயங்களில் தலையீடு செய்வதையும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதையும் அவதானிக்கமுடியும்.

பொதுவாக ஏனைய நாடுகளின் அரசியல்முறையில் அவதானிக்க முடிகின்ற நிர்வாகத்துறையின் மேலாதிக்கத்தை பிரான்சிலும் காண முடிவதனால், இங்கும் நிர்வாகத்துறை, சட்ட, நீதித் துறைகளுக்குரிய விடயங்களில் தலையீடு செய்கின்றது. சட்டசபையான பாரானுமன்றத்தின் தேசியசபையை அவசர்காலநிலை தவிர்ந்த ஏனைய காலங்களில் கலைத்துவிட குடியரசுத் தலைவர் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார். இவ்வாறு செய்யும்போது பாரானுமன்றத்தின் இரு சபைகளின் தலைவர் களையும் பிரதம அமைச்சரையும் கலந்தாலோசிக்கவேண்டிய தேவையும் அவசியமும் குடியரசுத் தலைவருக்கு இருந்தபொழுதிலும் இவ்வாறான அதிகாரத்தைக் குடியரசுத் தலைவர் பெற்றிருப்பது வலுப்பிரிவினைக்கு முரணான ஒரு ஏற்பாடேயாகும். மேலும் பாரானுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சில அரசியலமைப்புத் திருத்தச்சட்டமுன்வரைவுகளை குடியொப்பத்திற்கு அனுப்பத் தேவையில்லையென முடிவுசெய்ய குடியரசுத் தலைவர் பெற்றுள்ள அதிகாரமும் சட்டத் துறைமீதான நிர்வாகத்துறையின் தலையீட்டினைக் குறிப்பதாக அமையலாம். மேலும் நீதித்துறையின் உயர்குழுவிற்குக் குடியரசுத் தலைவர் தலைமைதாங்குவதும், குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பளிக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருப்பதும் நீதித்துறைமீதான குடியரசுத் தலைவரின் தலையீட்டினையும் நீதித்துறையினால் தொடர்பினையும் விளக்குவதாக அமையும். நிர்வாகத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் அமைச்சர் சபையானது பாரானுமன்றத்திலிருந்து தேர்வுசெய்யப்படாவிட்டாலும் பாரானுமன்றத்துறையான பொறுப்புடைமை இங்கும் பேணப்படுகின்றது. பாரானுமன்றத்தின் தேசியசபை அமைச்சரவைக்கெதிராகக் கண்டன மொன்றை நிறைவேற்றினால் பிரதம அமைச்சர் தனது குழுவின்றோடு பதவிலிகவேண்டிய நிலை காணப்படுவது நிர்வாகத்துறைமீதான சட்டத்துறையின் கட்டுப்பாட்டினை விளக்குவதாயமையலாம். பாரானுமன்றத்தின் இரு சபைகளின்தும் 2/3 பங்கு உறுப்பினர்களின் விருப்பத் துடன் குடியரசுத் தலைவரின்பீது சமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டினை விசாரணைசெய்து அவர்கள் பதவிநீக்க தலைமைநீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருப்பதானது நிர்வாகத்துறைமீதான சட்ட, நீதித்துறைகளின் ஒருங்கிணைந்த தலையீட்டினை வெளிக்காட்டுகின்றது. இவ்வாறு பிரான்சிலுடைய ஐந்தாவது குடியரசு அரசியலமைப்பிள்ளீச் சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறைகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புகொள்

வதையும், ஒன்றினது விடயங்களில் இன்னொன்று செல்வாக்குச் செலுத்துவதையும் அவதானிக்க முடிவதனால் மொன்டஸ்கியூவின் வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாடு பிரான்சிய அரசியலமைப்பில் அமூலாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளதையும் கூறமுடியாது.

ஒரு அரசியற்கோட்பாடு என்ற முறையில் வலுப்பிரிவினைக் கோட்பாடு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றபோதிலும் நடைமுறையில் அதன் முக்கியத்துவம் உணரப்பட்டிருக்கவில்லை. அதாவது கோட்பாட்டு ரீதியாக அரசநிலையில் வலுப்பிரிவினைக்கு வழங்கப்படும் முக்கியத்துவம் அதன் அமூலாக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் நாடெடான்றின் அரசியற் செய்முறையில் வழங்கப்படாததினால் நவீன அரசுகளில் பூரணமான அல்லது முழு அளவிலான வலுப்பிரிவினையை அவதானிக்கமுடியாதுள்ளது. தற்கால அரசுகளில் அரசாங்கத்தின் உறுப்புக்கணை ஒன்றுக்கொன்று ஒன்றிலிருந்து மற்றையதைத் தொடர்பின்றி பிரிக்கமுடியாதுள்ளதையும், நீதித்துறைக்குப் புறம்பான ஏனைய சட்ட, நிர்வாகத் துறைகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புகொண்டிருப்பதையும் அவதானிக்கமுடியும். சட்டத்துறையும் நிர்வாகத் துறை நீதித்துறைக் கடமைகளைச் செய்வதையும் நிர்வாகமுறை யானது சட்டவாக்கற் கடமைகளைச் செய்வதையும் சாதாரணமாகப் பாரானுமன்ற முறை சார்ந்த அரசாங்கங்களிலும், முறைசாராத அரசாங்கங்களிலும் இவ்விருவித பண்புகளை இணைக்கும் நிர்வாகமுறை யுடைய அரசாங்கங்களிலும் காணக்கூடியதாயுள்ளது. அவ்வாறு வலுப்பிரிவினையைப் பூரணமாகப் பின்பற்றமுற்பட்டால், சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறைகளுக்கிடையே இணக்கமே அல்லது ஒத்துழைப்போ இல்லாத அவ்வரசாங்கத்தின்கீழ் அந்நாட்டின் சமூக பொருளாதார அரசியல் முன்னேற்றங்கள் அடையப்படமுடியாதது டன். முன்னேற்றங்களுக்குப் பதிலாக முடக்கங்களே ஏற்படும். இதன்றான் பொதுவாக, உலகில் எந்த ஒரு நாடுமே வலுப்பிரிவினையை பூரணமாக அமுல்ப்படுத்த முன்வரவில்லை. ஆரம்பகால அரசுகள் இரண்டு உலகமகாரியத்தங்களைத் தொடர்ந்து அந்த யுத்தங்களின் தீயவினைவுகளினால் பொதுநல் அரசுகளாக (Welfare States) மாறியமை, அவை நவீன மக்களாட்சி அரசுகளாக விளங்குகின்றமை முதலான காரணங்களினால் அவற்றிற்குச் சட்டத்துறை, நிர்வாகத் துறை, நீதித்துறை என்னும் வகையில் அதிகார எல்லைகளை வகுப்பது சாதகமான முயற்சியாகவோ, சாத்தியப்படக்கூடிய ஓர் விடய மாத்துவோ தென்படவில்லை. இதனாலேயே சட்டத்துறைக்கும் நிர்வாகத்துறைக்கும், நிர்வாகத்துறைக்கும் நீதித்துறைக்குமிடையில் பகுதியளவிலான ஒத்துழைப்பும் பகுதியளவிலான பிரிவினையும் இருக்க வேண்டுமெனுங் கருத்து முன்வைக்கப்படுகின்றது. அதாவது மனித சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரளவு வலுப்பிரிவினையும் நாடு

தன் நிர்வாகம் சிறப்பாக இயங்குவதற்கு ஒரளவு அதிகார ஒத்துழைப்பும் தேவையென்பது இங்கு உணரப்படவேண்டும். இதனாற்றான் கோட்பாட்டு ரீதியான வலுப்பிரிவினையையோ அல்லது முழுஞ்சிலான ஒலுவேறாக்கத்தையோ அரசுகள் பின்பற்றுவதென்பதற்கு மாற்றாக எல்லா நவீன அரசியல்திட்ட அரசுகளிலும், மிகவும் ஆழமான உணர்வில் இலட்சியரீதியான வலுப்பிரிவினையென்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

ஆற்படிகள் :

1. Biman Behari Majumdar (1949) : 175
2. Ibid
3. Appadorai A. (1975) : 516
4. Biman Behari Majumdar (1949) : 176
5. Ibid : 176, 177
6. Ibid : 177
7. Appadorai A. (1975) : 157
8. Ibid
9. See: American Constitution
10. Ibid
11. Biman Behari Majumdar (1949) : 179
12. Sethiyanathan N. (1981) : 47
13. Biman Behari Majumdar (1949) : 177

அரசியல் திட்டமும் அதன் வகைப்பாடுகளும்

தமிழ்ச்சங்கம்
நாலகும்

அரசியல் திட்டம்

அரசரிலியலில் ஆய்வுக்குட்படும் முக்கிய விடயமாகவும் ஏனைய அரசியற் பதங்களைப் போன்றே வேறுபட்ட விளக்கங்களை கொடுக்கக்கூடியதாகவும், திடமான முறையில் வரைவிலக்கணப்படுத்திக் கொள்ளமுடியாத சொற்றொடராகவும், “அரசியல் திட்டம்” என்பது விளங்குகின்றது. அரசொன்று எத்தகைய அரசாங்க முறையைப் பின்பற்றியபோதும் அரசியல் திட்டமென்பது ஒரு அரசுக்கு மிகவும் அவசியமானதும் வேண்டப்படுவதுமானதொன்றாக விளங்குவதனால், இயல்பாகவே அரசியல் திட்டம் பற்றிய ஆய்வுகள் அரசரிலியலில் முதன் மூம்பாக உருப்பட்டுள்ளது. அரசியல் திட்டம் பற்றிய ஆய்வுகள் முதன் மூம்பாக உருப்பட்டபோதும் அரசியல் திட்டம் என்றால் என்ன? அதன் இயல்புகள், வடிவங்கள் யாவை? என்ற விணாக்களுக்கு தெளிவான ஒருமித்த விளக்கங்களை வழங்குவதில் அரசியலினருக்கள் ஒன்றுபட வில்லை. ‘அரசியல் திட்டம்’ என்பதற்கு விளக்கமளிப்பதில் அவர்கள் ஒரளவு ஒருமித்திருந்தபோதிலும், அதன் வகைப்பாடுகளை அடையாளங்காண்பதில் முரண்பட்ட சிந்தனைகளையும், கருத்துக்களையும் முன்வைத்திருந்தனர். எவ்வாறாயினும் இவர்களிலுடைய சிந்தனைகள் காலத்தின் தேவையாகவும், குழுவின் விளைவாகவுமே அமைந்திருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த வகையில் அரசொன்று நிலைபெற ரதும் அவ்வரசின் ஆதிக்க எல்லைக்குட்பட்ட, அதன் நடவடிக்கைகளை விளக்க அரசியல் திட்டம் முற்படுகின்றவெனக் கூற முடியும். அதாவது அரசொன்றின் அரசாங்கத்தினுடைய அமைப்பு, அதிகாரம், தொழிற்பாடு ஆகியவற்றையும், அவர்கள் எல்லைக்குட்பட்ட மக்களின் உரிமைகளையும் கடமைகளையும் அம்மக்களுக்கும் அரசாங்கத் திற்குமிடையிலான உறவுகளையும், தொடர்புகளையும் தெளிவாக விளக்கும் விதிகளின் தொகுப்பே அரசியல் திட்டமென கருக்கமாக்கற

லாம். இங்கு, குறிப்பிட்ட ஒரு அரசின் அரசாங்கம் எவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும், அவ்வரசாங்கத்தின் பிரதான நிறுவனங்களான சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறைகள் எவ்விதம் ஒழுங்கமைக்கப்படவேண்டும், இத்துறைகள் ஒவ்வொன்றினதும் அதிகாரங்களின் பிரபோகம் எத்தகையது, இவற்றுக்கும் மக்களுக்குமிடையிலான தொடர்புகள் எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும், மக்கள் எவ்வாறு தமது உரிமைகளை, நிலைநிறுத்திக்கொள்வது போன்ற விடயங்களைத் தெளிவாகவும் சருக்கமாகவும் விளக்கும் ஒரு சாசனமாக அரசியல் திட்டம் விளங்குகின்றது. இருப்பினும் அரசியல் திட்டம் என்றால் என்ன என்பதை விளக்கமுற்பட்ட அரசியலினருக்களின் கருத்துக்களும் இங்கு நோக்கப்படுதல் அவசியமானதே. அரசியல் திட்டம் என்றால் என்ன என்பதற்கு விளக்கமளிக்கையில் “சட்டத்தினால் சட்டத்தினாடக, நிறுவப்பட்ட அரசியல் சமுதாயமான்றின் வடிவமே அரசியல் திட்டம். அதாவது நிச்சயமான உரிமைகளுடனும், அங்கீரிக்கப்பட்ட தொழிற்பாடுகளுடனும் கூடிய நிலையான நிறுவனங்களை சட்டரீதியாக நிறுவி கொண்ட அரசியற் சமூக அமைப்பே” என ஜேம்ஸ் பிரைஸ் (James Bryce) என்பவரும்³. “ஒரு நாட்டின் அதிகாரப் பங்கிட்டையும் அதன் தொழிற்பாட்டையும் நிர்ணயிக்கக்கூடிய கொள்கைகள் அடங்கிய அடிப்படைச்சட்டமே அரசியல் திட்டமென்றும்” (Dicey) என்பவரும்⁴, “ஒரு அரசின் அமைப்பு, அதன் உறுப்புக்களிடையே செய்யப்பட்ட அதிகாரப்பகிர்வு, அவற்றின் அதிகார எல்லை, அதனைச் செயற்படுத்தவேண்டிய முறை, அரசாங்கத்தின் அமைப்பு, அதன் உரிமைகள், இதற்கு மக்களிடமுள்ள கடமைகள், மக்களின் உரிமைகள் போன்ற யாவற்றையும் உள்ளடக்கியதே அரசியல் திட்டமென்றும்” பிரைஸ் பிரைஸ் (Lord Bryce) என்பவரும்⁵ “அரசாங்கத்தின் அமைப்பையும் அதன் உறுப்புக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரப்பகிரவையும், அழுப்படுத்தத் தேவையான பொதுக்கொள்கைகளையும் நிர்ணயிக்கக்கூடிய எழுதப்பட்ட... எழுதப்படாத சட்டங்களின் தொகுப்பே அரசியல் திட்டம்” என கில்கிரைஸ்ட் (Gill Ghirist) என்பவரும்⁶ “அரசாங்கத்தின் அமைப்பையும் தொழிற்பாடுகளையும், கடமைகளையும் பற்றிக் கூறும் விதிகளின் தொகுப்பே அரசியல் திட்டம்” என சேர். ஹென்றி மெயின் (Sir. Henry Maine) என்பவரும்⁷ கூறுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. இவர்களின் விளக்கத்தின் அடிப்படையில் அரசாங்கமொன்றின் நடவடிக்கைகளைத் தீர்மானிக்கும் அடிப்படைச் சட்டத்திகளின் கொருப்பாகவே அரசியல் திட்டம் விளங்குவதை அவதானிக்கலாம். இதனால் உண்மையான ஒரு அரசியல் திட்டமானது அரசாங்கமொன்றின் வேறுபட்ட நிறுவனங்கள் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்றன, அவ்வேறுபட்ட நிறுவனங்களுக்கு எத்தகைய அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது, எவ்வாறு அவ்வதிகாரங்கள் பயன்படுத்தப்படவேண்டுமென்பதை விளக்குவதாக அமைந்திருக்கும்.

அரசொன்றின் அரசியல் திட்டமானது குறிப்பிட்ட குழநிலைகள் வாய்ந்து, பல வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் உருவாக்கிக்கொள்ளப்படலாமென்பதனால், அரசியல் திட்டம் உருவாக்கப்படும் வழிமுறையானது நாட்டுக்கு நாடும் காலத்துக்குக்காலமும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. புதியதோர் அரசு உருவாகும் வேளையிலும் உதாரணமாக ஆசிய, ஆபிரிக்கக் கண்டங்களில், புதிய அரசுகள் இரண்டாம் உலகமகா யுத்தத்தை அண்மித்த காலப்பகுதியில் தோற்றும்பெற்றபோது அவை தமக்கெண் அரசியல் திட்டங்களை உருவாக்கிக்கொண்டன, ஒரு அரசு தனது ஆட்சி முறையை மாற்றிக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்திலும் குறிப்பாக புரட்சியான்றின் பின்னரும் அரசியல் திட்டமொன்று உருவாக்கப்படலாம். உதாரணமாக 1789 பிரான்சியப் புரட்சியின் பின்னர் பிரான்சில் புதிய அரசியல் திட்டமும் 1917 ஆக்டோபர் புரட்சியின் பின்னர் சோவியத்யூனியனின் புதிய அரசியல் திட்டமும் வரையப் பட்டது. ஒரு அரசாங்கம் தமது அரசியல் முறையில் பகுதியளவிலான பிரதான மாற்றங்களைச் செய்யும்போதும் உதாரணமாக இலங்கையின் 1978ம் ஆண்டின் இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் திட்டம், குடியேற்ற நாட்டுவாதத்துக்குப்பட்ட அரசுகளுக்கு குடியேற்ற நாட்டு அரசாங்கம் அரசியல் திட்டத்தை வழங்கும்போதும் உதாரணமாக, கண்டாவின் அரசியல் திட்டம், சமூக, பொருளாதார, அரசியல் தடத்தைகளின் விளைவாக படிப்படியாக வரலாற்றுறிதியாக சில விதிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்போதும். உதாரணமாக, பிரித்தானிய அரசியல் திட்டம், நாடொன்றின் அரசியல் திட்டம் உருவாக்கப்படலாம். இவ்வாறான குழநிலைகளில் அரசியல் திட்டம் உருவாகும் போது மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், காலச் சூழ்நிலை, நாட்டின் முன்னைய காலச்சட்டங்கள், ஒழுங்குவிதிகள், நிதிபதிகளின் தீர்ப்புக்கள் என்பன அவ்வாறு அவ்வாறு அரசியல் திட்டத்தின் சட்ட விதிகளை பெருமளவு நிர்ணயிக்கும். குறிப்பாக அரசியல் திட்டமொன்று தோற்றுவிக்கப்பட்ட காலத்தில் நிலவிய கருத்துக்களும் கோட்பாடுகளும் அரசியல் திட்டத்தில் பிரதிபலிக்கும். அதாவது அக்காலத்தில் நிலவிய அரசியல், பொருளாதார, சமூக, கோட்பாடுகளுக்கும், சிந்தனைகளுக்கும் ஏற்ப அரசியல் திட்டம் அமைந்திருக்கும். உதாரணமாக பிரான்சியப் புரட்சியின்பின் தோன்றிய பிரான்சிய அரசியல் திட்டம் மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தை வலியுறுத்துகின்றது. சோசலிசப் புரட்சியின் பின்தோன்றிய சோவியத்யூனியனின் அரசியல் திட்டம் கம்யூனிச இலக்குகளைக் கொண்டமைகின்றது. சமுதாயத்தில் திட்டானம், பெண்கள் பிரச்சினை என்பவற்றை நிறையவை கொண்டிருந்த இந்தியா தனது அரசியல் திட்ட உருவாக்கத்தின்போது அதற்குத் திர்வுகாணும் நோக்கில் அரசியல் திட்டத்திலேயே ஏற்பாடு கணக்கு செய்திருந்தது.

இவ்வரசியல் திட்டங்கள் பொதுவாக வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் உருவாக்வதைப்போல் வெவ்வேறு வழிகளில் உருவாக்கப்படுகின்றன. பொதுவாக அரசியல் திட்டங்கள் அரசியல் திட்ட நிர்ணய சபையினாலேயே உருவாக்கப்பட்டபோதும், மாறாக அந்நாட்டின் தேசிய சட்டசபைகளினாலும், விசேஷ மாநாடுகளின் மூலமாகவும் உருவாக்கப்படலாம். உதாரணமாக இலங்கையின் 1972ம் ஆண்டின் முதலாம் குடியரசு அரசியல் திட்டம் அரசியல் திட்ட நிர்ணய சபையினாலும், 1978ம் ஆண்டின் இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் திட்டம் தேசிய சட்டசபையின் தெரிவுக்கும் ஒன்றினாலும் உருவாக்கப்பட்டது. 1949ம் ஆண்டின் மேற்கு ஜேர்மனியினதும் 1789ம் ஆண்டின் ஜக்கிய அமெரிக்காவினதும் அரசியல் திட்டங்கள் விசேஷ மாநாடுகளின் மூலமாக உருவாக்கப்பட்டது. மேலும் குடியேற்றநாட்டுவாதத்துக்குட்பட்ட அரசுகளின் அரசியல் திட்டங்கள் குடியேற்றநாட்டு அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்படும். 1867ம் ஆண்டின் கண்டாவின் அரசியல் திட்டமும் 1947ம் ஆண்டின் இலங்கையின் சோல்பரி அரசியல் திட்டமும் இவ்வாறானவையே. நாடொன்று முடியாட்சி முறையைப் பின்பற்று மாயின் தனிமனிதனான மன்னாலும் அரசியல் திட்டத்தை உருவாக்கலாம். 1814ம் ஆண்டில் லூயிஸ் XVIII (Louis Philippe) இனாலும் 1830ம் ஆண்டில் லூயிஸ் பிலிப் (Louis Philippe) இனாலும் பிரான்ஸ் நாட்டு மக்களுக்கென வழங்கப்பட்ட தனியிருமைப் பத்திரங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

அரசியல் திட்டங்கள் எத்தகைய தன்மையைக் கொண்டிருந்த போதும் பொதுவான சில நிலைமைகளின் கீழ் உட்பட்டுதல் சிறப்பான அரசியல் திட்டங்களுக்குரிய பொதுப்பண்பாகக் காணப்படுகின்றது. அதாவது அரசியல் திட்டத்தில் இடம்பெறும் விதிகள் தெளிவாக எழுதப்பட்டு, சந்தேகத்திற்கு அப்பாறப்பட்டு அறுதியிட்டுக் கூறுவதை அமைதல்வேண்டும். அவ்வாறே அரசியல் திட்டத்தில் காணப்படும் விதிகள் விரிவாக எழுதப்படாமல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை மட்டும் கொண்டதாக சுருக்கமாக அமைதல் வேண்டும். அரசியல் திட்டமொன்றுக்கு நிலைத்த தன்மை காணப்படுதல் அதன் சிறப்பம்சமாகும். அடிக்கடி மாறாக்குடிய அரசியல் திட்டம் தனது நோக்கத்தையே இழந்துவிடுமென்பதனால் கூடியவை நிலைத்த தன்மை காணப்படுதல் அவசியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. அவ்வாறே அரசியல் திட்டமொன்றினைத் திருத்தமுறை மிக இலகுவான

தாகவோ மிகச் சிக்லாஸ் தாகவோ காணப்படக்கூடாதெனவும் எதிர் பார்க்கப்படுகின்றது. அத்துடன் அரசியல் திட்டமொன்று தொடர் பாக மேலதிக விளக்கங்கள் தேவைப்படும்பட்சத்தில் அரசியல் திட்டத் துக்கு விளக்கமளிக்கவேன ஒரு நிறுவனம் காணப்படுவதும் அரசியல் திட்டமொன்றின் சிறப்பு நிலைக்கான சான்றாகும்.

அரசாங்கத்தின் முக்கிய நிறுவனங்களின் அமைப்பு, அவற்றுக்கிடையிலான அதிகாரப்பகுப்பு, அரசியல் திட்டத்தை மாற்றும்முறை, அரசாங்கத்துக்கும் குடிமக்களுக்குமிடையிலானதொடர்பு ஆகியவைபற்றித் தீர்மானிக்கும் விதிமுறைகளைக்கொள்கிறுக்கும் இவ்வரசியல் திட்டம் எழுதப்பட்டதாகவோ, எழுதப்படாததாகவோ, விரும்பித் தொற்று விக்கப்பட்டதாகவோ, படிப்படியாக வளர்ந்ததாகவோ அமைந்து சாதாரண சட்டங்களிலிருந்தும் மேன்மையுடையதாக விளங்கும். மக்களின் கருத்தாகவும் அரசாங்கத்தின் குறிக்கோளாகவும் அமைந்து அரசொன்றின் அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய ஒழுங்குமுறைகளைக் குறிப்பிடுவதாக அமையும் அரசியல் திட்டமானது ஏனைய சட்டங்களின் மூலமாகவும் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களின் யூற்றுமையாகவும் அமைகின்றது. இவ்வரசியல் திட்டமானது அரசாங்கத்தின் சர்வாதிகார நடவடிக்கைகளிலிருந்து குடிமக்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கவும். மக்கள் அரசாங்கத்திடமிருந்து எதிர்பார்க்கவேண்டியவற்றையும், எதிர்பார்க்கக் கூடாதவற்றையும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கவும் அவசியமானது. மக்களாட்சி நாடொன்றில் மக்களின் உரிமைகளையும் அரசாங்கத்தின் அதிகார எல்லையையும் சுட்டிக் காட்ட அரசியல்திட்டம் அவசியமாகின்றது. அவ்வாறே சமஷ்டி அரசொன்றில் சமஷ்டியில் இணையும் ஒரு அரசு மற்றைய அரசுகளை ஆக்கிரமிக்காமல் பாதுகாந்திக்கொள்ள அரசியல் திட்டம் அவசியமாகின்றது. இவ்வாறான அரசியல்திட்ட விதிகளுக்குப்பட்டு அரசாங்கமொன்றின் நடவடிக்கைகள் அமையுமாயின் அது அரசியல் திட்டத்துக்குப்பட்ட ஆட்சியெனப்படும். இவ்வாறு அரசியல் திட்டத்துக்குப்பட்டதாக ஆட்சி அமையும்போது மட்டுமே அங்கு சட்டவாட்சி நிலைபெறும். இதனால் நாடொன்றுக்கு அரசியல் திட்டம் காணப்படும் போது மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும், அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை வரையறைக்கவும், சட்டவாட்சி அமைக்கப்படுவதற்குமான முயற்சிகள் உத்தரவாதப்படுத்தப்படுமெனக் கூறலாம்.

அரசியல் திட்டம்பற்றிய ஆய்வு இருபதாம் நூற்றாண்டில் மிக முக்கியத்துவம்பெற்ற போதிலும் அதுபற்றிய ஆய்வுகள் கிரேக்காலத் திறகு பழைமையானதென்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது அரசொன்றுக்கான அரசியல் திட்டம்பற்றிய உணர்வு கிரேக்காலத் திலிருந்தே ஆரம்பித்திருந்ததெனக் கூறமுடியும். இவ்வகையில் அரசியல்

திட்டம்பற்றிய ஆரம்பகால ஆய்வாளராக அரசாங்கியலின் தந்தையான அரிஸ்டோட்டல் கருதப்படுகின்றார். இருந்தபோதிலும் அரிஸ்டோட்டலுக்கு முன்பாகவே அவரது குருவாகிய பின்டே டோ வின் எழுத்துக்களிலும் அரசியல் திட்டம்பற்றிய சிந்தனைகளை, உணர்வுகளை இனங்காணக்கூடிய தாக இருக்கின்றது. பின்டே டோ தனது “குடியரசு” (The Republic) “அரசியலாளன்” (The Statesman) ஆகிய இரு நூல்களின் மூலமாக இல்லசிய அரசு, ஒன்று எவ்வாறு இருக்கவேண்டுமெனவும்,⁶ அதில் ஆட்சியாளர்களின் கடமைப்பங்கு எவ்வாறு அமைதல்வேண்டுமெனவும் ஆய்வினை மேற்கொண்ட சந்தர்ப்பத்தில் அரசியல் திட்டம்பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இருப்பினும் பின்டே டோவினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியல் திட்ட வகைப்படுத்தலானது தெளிவான தன்மைகளைக் கொண்டிருப்பதற்கு மாறாக முரண்பட்ட தன்மைகளையே பிரதிபலித்தது. அதாவது அவரது வாழ்வின் ஆரம்பங்களில் எழுதப்பட்ட ‘குடியரசு’ என்ற நூலும் வாழ்வின் இறுதிக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட ‘அரசியலாளன்’ என்ற நூலும் “அரசியல் திட்டம்” தொடர்பான முரண்பட்ட அவரது சிந்தனைகளை முன்வைத்தன. அரசியல் திட்டம்பற்றிய ஆய்வில் ஒருமித்த தெளிவான சிந்தனையை பின்டே டோ மூன்வைக்காதமையால் அரசியல் திட்டம்பற்றிய ஆய்வுகளில் அவரது குறுத்துக்களுக்கு அதிகளும் முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுவதில்லை. இதனால் அவரது மாணாக்கரான அரிஸ்டோட்டலே அரசியல் திட்டம்பற்றிய மிக ஆரம்பகாலச் சிந்தனையாளராக மதிக்கப்படுகின்றார்.⁷

ஒப்பீட்டு அனுகுமுறையின் அடிப்படையில் 158 அரசியல் திட்டங்களை ஆய்வுசெய்த அரிஸ்டோட்டல் அரசியல் திட்டம்பற்றிய தனது வகைப்படுத்தலை மூன்வைக்கின்றார். ‘அரசியல் சமுதாய மொன்றின் ஆட்சியாளர்கள் யார்? அவர்களது என்னிக்கை என்ன? இறைமையின் உறைவிடம் யாது? அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் குறிக்கோள் எத்தகையது? மக்களின் நலன்களை அவ்வரசு பாதுகாக்குமா? புறக்கணிக்குமா? என்ற விளாக்களுக்கு சிடைகாணுகின்றபோது தனது வகைப்படுத்தலை அரிஸ்டோட்டல் மேற்கொள்கின்றார். அரசியல் திட்டங்களை இருபெரும் தன்மையுடையதாக அடையாளங்காணுகின்ற அரிஸ்டோட்டல், அரசியல் திட்டம்பற்றிய வகைப்பாடுகளை மூன்று பெரும்பிரிவுகளுக்குள் அடக்குகின்றார். அரிஸ்டோட்டலின் அரசியல் திட்டம்பற்றிய வகைப்பாடு பின்வருமாறு அமைந்து காணப்படும்.⁸

அரிஸ்டோடைவின் அரசியல் திட்டம்பற்றிய வகைப்பாடு

அரசியல் திட்டத்தின் வகை	நல்ல அல்லது உண்மையான முறை	திய அல்லது தவறான முறை
ஒருவராட்சி Govt - of - one	முடியாட்சி Monarchy	வல்லாட்சி Tyranny
சிவராட்சி Govt - of - few	உயர்குடியாட்சி Aristocracy	சிறுகுழுவாட்சி Oligarchy
பலராட்சி Govt - of - many	மிதமான குடியாட்சி Polity	மக்களாட்சி Democracy

ஆரம்பத்தில் தனிமனிதணராகுவனின் ஆட்சியே சாத்தியமான தெளக் கருதிய அரிஸ்டோடைல், ஆரம்பங்களில் மன்னராட்சி நிலவும் என்றும் அம்மன்னலுடைய ஆட்சி நிதி, நேர்மை கொண்டதாயிருந்த போதிலும் காலப்போக்கில் அந்நேர்மையான மன்னராட்சி சர்வாதி காரத்துக்கு வழிசீலமெனவும், இவ்வாறு வல்லாட்சி நிலவும்போது தனிமனிதணின் தலைமைத்துவத்தின்கீழ் அடிமைப்பட்ட மக்கள் அல் ஆட்சிக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்யும்போது அது முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு புதியதொரு ஆட்சி முறை அமைக்கப்படுமெனக் கூறுகின்றார். அவ்வாறு அமைக்கப்படும் புதியதொரு ஆட்சிமுறையாக உயர் குடியாட்சி அமையுமெனவும் ஆரம்பத்தில் சிறப்பான ஆட்சிமுறையாக இவ்வாட்சி அமைந்த தபோதி இல்லை எயர் குடியினர்மத்தியிலிருந்து செல்வாக்குடையவர்களாக பிரபுக்கள் வளர்ச்சியடைய, அவர்களது அதிகாரம் மேலோங்க, ஊழலும் அமைத்தியின் மையும் நிறைந்த ஓர் ஆட்சிமுறையான சிறுகுழுவாட்சியாக இவ்வாட்சி மாற்றமடையுமெனவும் குறிப்பிடுகின்றார். பிரபுக்களின் அதிகாரத்தின்கீழ் அடக்கப்படும் மக்கள் அவ்வாட்சிக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்யும்போது அச்சிறுகுழுவாட்சி முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்படுமெனவும், தினால் புதியதொரு ஆட்சிமுறையாகிய பலராட்சி அமைக்கப்படுமெனவும் குறிப்பிடுகின்றார். இதன்மூலம் அரிஸ்டோடைல் கருதுவது மக்களாட்சியாகும். இருப்பினும் மக்களைவரும் ஆனால் அதிகாரம் மிக்கவர்களாக விளங்கும் ஆட்சிபுரியத் தகுதியுடையவர்களாக அரிஸ்டோடைல் கருதவில்லை. “அறிவுடையவர்களே ஆட்சிபுரியவேண்டும்” எனும் பிளேட்டோவின் சிந்தனையின் செல்வாக்கினைக் கொண்டிருந்த அரிஸ்டோடைல் மக்களைவரையும் ஆனால் நகுதியுடையவர்களாகக் கருதவில்லை. பாமர

மக்களின் ஆட்சியில் சட்டமும் ஒழுங்கும் சீர்குலைந்து அராஜகத்திற்கு வழிவிடுமென அரிஸ்டோடைல் கருதியதால் அறிவுடைய மத்தியதாவர்க்கத்தினருடைய மிதமான குடியாட்சியை (Polity) அவர் கீழ்ப்பான ஆட்சியாகக் கருதுகின்றார். மிகச்சிறப்பான ஆட்சியாக இதனைக் குறிப்பிடும் அரிஸ்டோடைல் ஏற்கனவே நிலவிய சர்வாதிகார ஆட்சிக்கும், அமைதியின்மைக்கும், அதிகாரத் துஷ்பிரயோகத்திற்கும் மத்தியில் இவ்வாட்சி முறையை “ஒரு பொன்னான இடை நிலை” யாக (A Golden Mean) கருதுகின்றார். இருப்பினும் நாள்தோலில் இவ்வாட்சி முறையிலும் அதிகளவான சதந்திரமும் அதன் விளைவான குழப்பங்களும் பெருகுவதனால், மக்களின் நலன்பேணும் நோக்குபுறக்கணிக்கப்பட நல்லதோர் ஆட்சிமுறையான மிதமான குடியாட்சி திய ஆட்சிமுறையான மக்களாட்சியாக மாற்றமடையுமெனவும் அரிஸ்டோடைல் குறிப்பிடுகின்றார். எனினும் மீண்டும் அந்த மக்களாட்சியில் தனிமனிதர்கள் எழுச்சியடையும்போது முடியாட்சி நிலை நாட்பட்படுமென்பதையும் அவர் தெளிவுபடுத்துகின்றார். இவ்வாறாக தெளிவிருந்து நல்லதிற்கும் நல்லதிற்குந்து தீயதிற்கும் அரசாங்கங்கள் மாறிக்கொண்டே செல்லும் என்பதை விளக்குவதன்மூலம் அரசியல் திட்டம்பற்றிய வகைப்பாடுகளையும் அரிஸ்டோடைல் விளக்கமுற்படுவதனை அவதானிக்கலாம். இவ்வாறு இவரது வகைப்பாடுகள் அமைந்தபோதிலும் நடை முறையில் இவ்வகைப்பாடுகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை. ஏனெனில் அரிஸ்டோடைல் குறிப்பிட்ட முடியாட்சியோ. சிறுகுழுவாட்சியோ. உயர் குடியாட்சியோ பெரும்பாலான நாடுகளில் நடைமுறையில் இல்லை. நலீன அரசாங்கமுறை கணப்பறி எதுவும் குறிப்பிடாத இந்நிலையில் இவரது வகைப்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நலீன அரசுகளின் அரசியல் திட்டங்களை வகைப்படுத்துவதெல்லது முரண்பட்ட ஆய்வு களுக்கு வழிவிடுமென்பதனால் அரிஸ்டோடைல் அரசியல் திட்டம்பற்றிய வகைப்பாடுகளுக்கு நலீன அரசியலில் முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுவதில்லை. ஒருவகையில் அரிஸ்டோடைல் வாழ்ந்த காலமும் அவர்வாழ்ந்த நகர அரசுக் குழநிலையும் அவரது இவ்வாறான முடிவுக்குப் பிரதான காரணமாக அமையலாம். எவ்வாறாயினும் அரசியல் திட்டங்களையும், அரசாங்கங்களையும் வகைப்படுத்துவதற்கு முறையோடு எடுத்துக்கொண்ட ஆரம்பகால முயற்சியாக அரிஸ்டோடைவின் இவ்வகைப்படுத்தல் கருதப்படலாம்.

அரிஸ்டோடைலுக்குப் பின்னர் அரசியல் திட்டம்பற்றிய ஆய்வுகளை ரோமானிய காலத்தில் பொலியஸ் (Polybius) என்பவரும்⁹ 17ம் நூற்றாண்டில் ஹெராப்ஸ், லெரக் என்பவர்களும் முன்னெடுத்திருந்தார்கள்.¹⁰ இருப்பினும் 18ம் நூற்றாண்டில் மொன்டல்கிழு செய்த அரசியல் திட்டம்பற்றிய ஆய்வு கடிபளவு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

இவர், அரசியல்திட்டங்களை வகைப்படுத்தும்போது குடியாட்சி (Republican Govt.), முடியாட்சி (Monarchical Govt.), வல்லாட்சி (Despotic Govt.) என¹¹ வகைப்படுத்தினார். இதே நூற்றாண்டில் மொன்டஸ்கியூவிள்பின்னர் ரூசோ அரசியல்திட்டம்பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டிருந்தார். ரூசோ அரசியல் திட்டங்களைத் தன்னாட்சி (Autocratic Govt.), உயர்குடியினராட்சி (Aristocratic Govt.), மக்களாட்சி (Democratic Govt.) என¹² வகைப்படுத்தினார். இவருக்குப் பின்னர் இதே நூற்றாண்டில் சிறிது காலம் தாழ்த்தி ஜெர்மனிய அரசியல் குரான் கான்ட் (Kant). என்பவர் அரசியல் திட்டத்தை மக்களாட்சி (Democratic Govt.), வல்லாட்சி (Despotic Govt.) என¹³ வகைப்படுத்தினார். இவருக்குப்பின்னர் 19ம் நூற்றாண்டில் பிளன்ற் சினி (Bluntschli) என்பவர் அரசியல் திட்டம்பற்றிய ஆய்வாளர்களில் குறிப்பிட்டத்தக்கவராகின்றார். இவர் அரிஸ்டோடோட்டலை ஒத்ததாகவே கனது வகைப்படுத்தல்களை மேற்கொண்டபோதும் அரிஸ்டோடோட்டல் குறிப்பிட்ட மூன்று வடிவங்களுடன் நாலாவது புதிய வடிவத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார். ஒருவராட்சி (Govt. of one), சிலராட்சி (Govt. of few), பலராட்சி (Govt. of many), கொள்கை ஆட்சி அல்லது சமயச்சார்பு ஆட்சி (Ideocracy or Theocracy) என்பதாக¹⁴ அவரது அரசியல் திட்ட வகைப்படுத்தல் அமைகின்றது. இவ்வாறு குறிப்பிட்டத்தக்க வகையில் இவர்கள் அரசியல் திட்டத்தினை வகைப்படுத்தியபோதும் இவர்கள் து ஆய்வுகள் நவீன அரசியலில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. மாறாக, அரசியல் திட்டம் பற்றிய புதிய வகைப்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதும் முன்னைய வகைப்பாடுகள் முக்கியத் துவத்தை இழந்தன. புதிய சமுதாய மாற்றங்களும், அரசாங்கம்பற்றிய புதிய கருத்துக்களும், அரசுபற்றியும் அரசாங்கம்பற்றியும் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தெளிவான விளக்கங்களும் அரசியல் திட்டம் பற்றிய புதிய வகைப்பாடுகளைச் செய்வதற்கான பாதையைத் திறந்துவிட்டபோது இவ்வகைப்பாடுகள் யாவும் முற்றள்ளப்பட்டு வழக்காறிந்த வகைப்பாடுகளாக மதிக்கப்பட்டன.

நவீன அரசியல் திட்ட வகைப்பாடுகள் (Classifications of Modern Constitution)

முன்னைய காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டதைப்போல தனித்து ஆட்சிமுறை என்பதை மட்டும் கவனத்திற்கொண்டு அரசியல் திட்டத்தை வகைப்படுத்தாமல் அரசின் தன்மை, அரசியல் திட்டத்தின் தன்மை, அரசாங்க நிறுவனங்களின் தன்மை என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசொன்றின் அரசியல் திட்டம் வகைப்படுத்தப்படுவதையே நவீன அரசியல் திட்ட வகைப்பாடுகள் குறித்து நிற்கின்றன. அமெரிக்க அரசியலறிஞரான வில்லோபி (Willoughby) என்பவர் இத்

தகைய அனுத்துபுறையின் அடிப்படையிலேயே அரசியல் திட்ட வகைப்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டுமென்றாகுத்தை முதன்மைப்படுத்தி விருந்தார்.¹⁵ குறிப்பாக அரசாங்க அமைப்பிற் காணப்படும் விசேட வேறுபாடுகளைக் காரணமாகக்கொண்டு அரசியல் திட்டங்கள் வேறு படுத்தப்படவேண்டுமென்ற கருத்தை வில்லோபி விவரித்தியிருந்தார். இவ்வாறான முறையிலைமைத்து அரசியல் திட்ட ஆய்வுகளை முன்னே ஒத்தவர்களாக, காட்டர் (Carter), புருஸ்டர் (Brewster), மில்லர் (Miller), சௌல்டா (Saltau), மைக்கைவர் (Maciver), சேர். மரியட் (Sir. marriot) ஸ்டேபன் வியகோக் (Stephen Leacock), சி. எப். ஸ்ரோங் (C. F. Strong) முதலானவர்கள் விளங்குகின்றனர். இவர்களுள் நவீன அரசியல் திட்ட ஆய்வாளராக சி. எப். ஸ்ரோங் என்பவரே மிகவும் முக்கியம் பெறுவதனால், நவீன அரசியல் திட்ட வகைப்பாடுகளைனும் போது ஸ்ரோங்கினுடைய அரசியல் திட்ட வகைப்பாடுகளே பெருமளவு கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. தனது நவீன அரசியல் திட்டங்கள் (Modern Constitutions) என்ற நூலில் சி. எப். ஸ்ரோங், அரசியல் திட்ட வகைப்பாடுகளை அரசின் தன்மை, அரசியலமைப்பின் தன்மை, அரசாங்கநிறுவனங்களின் தன்மையென்ற அடிப்படையில் முன்வைப்பதனை அவதானிக்கலாம்¹⁶ இதனால் நவீன அரசியல் திட்ட வகைப்பாடானது அரசின் தன்மை, அரசியலமைப்பின் தன்மை, சட்டத்துறையின் தன்மை, நிர்வாகத்துறையின் தன்மை, நீதித்துறையின் தன்மை என்பவற்றின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக அமைகின்றது.

அரசின் தன்மை (Nature of the State)

அரசின் தன்மையை குடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியல் திட்டங்களை,

- ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டம் (Unitary Constitution)
- சமங்கியாட்சி அரசியல் திட்டம் (Federal Constitution)

என வகைப்படுத்தலாம். அரசொன்றின் அரசியல் திட்டம் மத்திய அரசாங்கத்தை மட்டும் அங்கீகரித்து நாட்டின் ஆட்சிப்பொறுப்பை அவ்வரசாங்கத்திடம் மட்டும் ஒப்படைக்கின்றதோ அது ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டமென அழைக்கப்படும். அதாவது ஒரு மத்திய அரசாங்கம் தலைமையான சட்டவாக்க அதிகாரத்தை வழக்கமாகச் செலுத்துகின்ற ஒற்றையாட்சி அரசொன்றின் அரசியல் திட்டம் ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டமென அழைக்கப்படும். உதாரணமாக, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், பெஸ்தியா, நியூசிலாந்து, டென்மார்க்,

பின்லாந்து, தென்ஜாபிரிக்கா, இத்தாவி ஆகிய நாடுகளின் அரசியல் திட்டங்களைக் குறிப்பிடலாம். மாறாக மத்திய அரசொன்றின் தலை மையின்கீழ் சிறிய அரசுகளும், பிரதேசங்களும், தமது சுதந்திரத்தையும் தனித்துவத்தையும் இழந்துவிடாத வகையில் சில பொதுநன்மைகளை எப்பதுவதை நோக்காக்கொண்டு அதிகாரப்பங்கீட்டு ஏற்பாட்டின் அடிப்படையில் இயங்கும் ஆட்சிமுறையான சமஸ்தியாட்சியின் அரசியல் திட்டம், சமஸ்தி அரசியல் திட்டம் எனப்படும். இவ்வரசியல் திட்டம் அதிகாரப்பங்கீட்டினைத் தெளிவாக வலியுறுத்துவதன் வாய்வாக ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டத்திலிருந்தும் பிரதானமாக வேறு படும். உதாரணமாக ஐக்கியஅமெரிக்கா, சோ வியத்யூனியன், ஈவிற்சலாந்து, கனடா, ஆகிய நாடுகளின் அரசியல் திட்டங்களைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டம், சமஸ்தியாட்சி அரசியல் திட்டமென அரசியல் திட்டங்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டிரும், சமஸ்தியாட்சி முறையைப் பிழபற்றும் அரசுகளின் அரசியல் திட்டங்களை மேறும் சில சிறப்புப்பண்புகளின் அடிப்படையில் வேறு படுத்திப்பார்க்க முடியும். இவ்வாறு தொடர்ந்தும் அதனை ஆய்வு செய்வது சமஸ்தி அரசியல் திட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் ஆழமான ஆய்வாகக் கருதப்படும். அதாவது சமஸ்தி அரசியல் திட்டங்களைப் பின்வரும் தன்மைகளின் அடிப்படையில் மேறும் வகைப்படுத்தலாம். எனிலும் இவை நடைமுறையில் மேலெழுந்த வாரியான அரசியல் திட்ட வகைப்பாடுகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படுவது வெகு அரிதேயாகும். மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாநில சூரசாங்கங்களுக்குமிடையில் அதிகாரங்கள் பசுகீடு செய்யப்படும் முறை, மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாநில அரசாங்கங்களுக்குமிடையில் முரண்பாடுகள் தோன்றும்போது அவற்றைத் தீர்ப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட நிறுவனங்களின் ஒழுங்கு, அரசியல் திட்டத்தில் மாற்றங்களைச் செய்ய கடைப்பிடிக்கப்படும் பழுப்புறைகள், என்பதைற்றின் அடிப்படையில் இவ்வகைப்படுத்தல் மேற்கொள்ளப்படும்,

உலகில் சமஸ்தியரசுகளைப் பொதுவாக சிலவற்றை அடையாளங்காணமுடிந்தபோதிலும் சமஸ்தியிலினைந்துள்ள மத்திய - மாநில அரசுகளுக்கிடையே அதிகாரப்பங்கீடு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள முறையை அடிப்படையாக்கொண்டு சமஸ்தி அரசியல் திட்டத்தையும் சமஸ்தி அரசுகளையும் வேறுபடுத்த முடியும். சமஸ்தி அரசியல் திட்டத்தில் பின்வரும் முறைகளில் அதிகாரப்பங்கீடு இடம்பெறுவது அவதானிக்கப்படலாம்.

● மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் விரிவாக எடுத்துக்கூறப்பட்டு மிகுதி அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்துக்கென விடப்படுதல். உதாரணமாக கனடா

- மாநில அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்கள் எடுத்துக்கூறப்பட்டு மிகுதி அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்துக்கென விடப்படுதல். உதாரணமாக கனடா
- மத்திய அரசாங்கத்தினதும் மாநில அரசாங்கங்களினதும் அதிகாரங்கள் தெளிவாக எடுத்துக்கூறப்பட்டு மிகுதியான அதிகாரங்கள் வரையறைப்பட்டு அவற்றில் மத்திய - மாநில அரசாங்கங்கள் தலையீடு செய்யும் நிலை காணப்படல். உதாரணமாக இந்தியா

எனவே அரசின் தன்மையின் அடிப்படையில் சமஸ்தியாட்சி அரசியல் திட்டமெனப் பொதுவாக இனங்காணமுடிந்தாலும், அங்கு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பங்கீட்டின் காரணமாக அல்லரசியல் திட்டங்களை மேறும் வகைப்படுத்த முடியுமென்பது விளக்கிக்கொள்ளப்படவேண்டும். மேறும் சமஸ்தியில் இணைந்துள்ள மத்தியஅரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்குமிடையில் முரண்பாடுகள் தோன்றும்போது அவற்றைத் தீர்க்கும் நிறுவனங்களின்தும், அவற்றின் தொழிற்பாட்டின்தும் காரணமாக சமஸ்தியாட்சி அரசியல் திட்டங்கள் தன்மையால் தம்முள் வேறுபடுகின்றன. சில சமஸ்தி அரசுகளில் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே முரண்பாடுகள் தோன்றும்வேளையில் உயர்நீதிமன்றம் அவற்றுக்கிடையிலான பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும். உதாரணமாக: அமெரிக்க, அவஸ்திரேலிய அரசியல் திட்டங்களின்கீழ் உயர்நீதிமன்றங்கள். ஆணால் சில சமஸ்தி அரசுகளில் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே பிரச்சினைகள் ஏற்படும்போது அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு நீதித்துறைக்கு இடமளிக்கப்படுவதில்லை. உதாரணமாக: சவிற்சலாந்து, கனபா அரசியல் திட்டங்களில் நீதித்துறை. இதனால் சமஸ்தி அரசியல் திட்டம் என பொதுவாக வகைப்படுத்த முடிந்தாலும் மத்திய - மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான பிரச்சினைகளை அவை தீர்த்துக்கொள்ளும் முறையிலிருந்து மேறும் சிலவகை வேறுபாடுகளை இன்காண முடிகின்றது. இவ்வாறே அரசியல் திட்டங்களில் திருத்தங்களை மேற்கொள்ளும் முறையின் அடிப்படையிலும் சமஸ்தி அரசியல் திட்டங்கள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபடுத்தப்படலாம். அரசியல் திட்டத்தை திருத்துவதற்கோ மாற்றுவதற்கோ பொதுவாக பலவேறுபட்ட திருத்தல் முறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. மத்திய சட்டசபை திருத்தங்களை மேற்கொள்ளுதல், உதாரணமாக: சோவியத்யூனியன், மத்திய சட்டசபையும் மாநிலங்களின் சட்டசபைகளும் இணைந்து திருத்தங்களை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளுதல், உதாரணமாக: ஐக்கிய அமெரிக்காவின் தேசிய சட்டசபையின் 2/3 பங்கு பெரும்பான்மை ஆதரவும் சமஸ்தியில் இணைந்துள்ள 3/4 பங்கு மாநிலங்களின் சட்டசபைகளின் விருப்பமும் அவசியமானதாகும்.

திருத்தங்களைச் செய்யும்போது பொதுமக்கள் பங்கேற்பது, உதாரணமாக: சீவிற்சலாந்தில் மக்கள் தீர்ப்புமுறை மூலமாக மக்கள் பங்கேற்கின்றனர். பொதுவான மாநாடு கூட்டப்பட்டு அரசியல் திட்டங்கள் திருத்தப்படல், உதாரணமாக; சீவிற்சலாந்து, இவ்வாறாக பல்வேறு பட்ட அரசியல் திட்டத் திருத்தமுறைகளில் ஒன்றையோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதையோ சமஷ்டி அரசுகள் பின்பற்றும்போது சமஷ்டி அரசியல் திட்டங்களும் தன்மையால் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபடக்கூடியதென்பது உணரப்படவேண்டும்.

அரசியல் திட்டத்தின் தன்மை (Nature of the Constitution)

அரசியல் திட்டத்தின் தன்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியல் திட்டங்களை முதலில்

- எழுதப்பட்ட அரசியல் திட்டம் (Written Constitution)
- எழுதப்படாத அரசியல் திட்டம் (Unwritten Constitution)

எண் வகைப்படுத்தலாம். ஒரு அரசியல் திட்டம் ஆவணவடிவிற் காணப்படின் அது எழுதப்பட்ட அரசியல் திட்டம் எனப்படும். அதாவது அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், மக்களின் உரிமைகள், அரசியல் திட்டத் திருத்தல் முறைகள் முதலான அனைத்தும் எழுத்துவடிவிற் காணப்படும். இவ்வரசியல் திட்டம் காலப்போக்கில் பலவித சமூக, பொருளாதார, அரசியல் குற்றிலைகளுக்கும் மத்தியில் வளர்ந்த தென்றில்லாமல் உடனடியாக விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சட்டங்களின் தொகுப்பாகும். இவ் அரசியல் திட்டம் சிறப்பு மாநாடொன்றில் வரையப்பட்டதாகவோ, அரசியல் திட்ட விர்ணய சபையினால் உருவாக்கப்பட்டதாகவோ, அரசொன்றில் தேர்திய சட்டசபையால் எழுதப்பட்டதாகவோ, தனிமனிதன் ஒருவனினால் இயற்றப்பட்டதாகவோ இருக்கலாம். உதாரணமாக: ஜிகிய அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், சீவிற்சலாந்து, இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான் முதலானவை, மற்றாக, அரசொன்றின் அரசியல் திட்டமானது எழுதப்பட்ட சட்டங்களாகிட மரபுகள், வழக்காறுகள் என்பவற்றின் வாயிலாக வளர்ந்திருப்பின் அது எழுதப்படாத அரசியல் திட்டம் எனப்படும். அதாவது காலப்போக்கில் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் குற்றிலைகளுக்கேற்ப வளர்ந்த அரசியல் திட்டமாகும். நீண்டகால மாகப் பாரானுமன்றம் இயற்றிய சட்டங்கள், நீதிமன்றங்களின் தீர்புகள், மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், வழக்காறுகள் என்பவற்றின் கூட்டுவிளைவாக இவ் அரசியல் திட்டம் காணப்படும் உதாரணமாக: பிரித்தானியா, பிரித்தானியாவில் எழுதப்பட்ட சட்டங்களை

எழுதப்படாத மரபுகளே கூடிய எவும் முக்கியத்துவம் பெறுவின்றன. பாரானுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சி யின் தலைவர் அரசாங்கத்தை அமைப்பது, அமைச்சரவையால் தயாரிக்கப்பட்ட மசோதா ஒன்று பாரானுமன்றத்தில் தோல்லியடைந்தால் அமைச்சரவை இராஜினாமாக செய்வது, பாரானுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப் பட்ட மசோதா ஒன்றிற்கு மன்னர் தமது ஒப்புதலை அளிப்பது முதலானவை அங்கு பின்பற்றப்படும் மரபுகளாகும். எழுதப்படாத அரசியல் திட்டம் பழமையுடன் நெருங்கிய இணைப்புடையதாக இருந்தபோதிலும் காலத்திற்கேற்ற புதிய கருத்துக்களையும் உள்வாய்க்கூடியது. எழுதப்படாத அரசியல் திட்டத்தின் விதிகள் பெரும்பாலும் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படாமையினால், அவ்விதிகளுக்கு விளக்கம்பெற கூடியளவுக்கு நீதிமன்றங்களைச் சார்ந்திருக்கவேண்டிய நிலை காணப்படுவதனால் பலமான நீதித்துறை வளர்ச்சியடையாத ஒரு நாட்டில் எழுதப்படாத அரசியல் திட்டம் நிலைபெறுவதென்பது கடினமான விடயமே. பிரத்தானிய மக்களின் மனோபாவழும் பழமை நாட்டங்கொண்ட பண்பும்தான் எழுதப்படாத அரசியல் திட்டத்தின் வெற்றிக்குக் காரணம். ஆரம்பங்களிலிருந்தே அரசியல் உணரவும் பழமை நாட்டமும் கொண்ட பிரித்தானிய மக்கள் தமது உரிமைகளை அரசியல் திட்டத்தில் எழுதிவைக்காமலேயே பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியுமென நம்பினர். ஒரு வகையில் எழுதப்படாத அரசியல் திட்டத்தின் சிறப்பு அல்லது பலமே பிரித்தானிய அரசியல் திட்டத்தின் வெற்றிக்குக் காரணம் என்று கூறுவதைவிட மேற்கொல் வப்பட்ட பிரித்தானியரின் சிறப்புச் சூழ்நிலையே காரணமெனக் கூறலாம். இதனால் பிரித்தானியா தவிர்ந்த இணோர் அரசில் எழுதப்படாத அரசியல் திட்டம் வெற்றியளிக்குமா? என்பது கேள்விக்குறியே. எழுதப்பட்ட அரசியல் திட்டங்களே மாற்றப்பட்டும் நீக் கப்பட்டும்வரும் இக்காலத்தில் எழுதப்படாத அரசியல் திட்டமொன்றின் நிலைபெறு உத்தரவாதப்படுத்தப்படுமாயின் அது அந்தாட்டின் சிறப்புச் சூழ்நிலையைக் குறிப்பிடுமேயன்றி அரசியல் திட்டத்தின் பலத்தைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்கமாட்டாது.

அரசொன்றின் அரசியல் திட்டத்தை மேற்குறிப்பிடுவதுபோல எழுதப்பட்ட, எழுதப்படாத அரசியல் திட்டங்களை வகைப்படுத்த முடிந்தபோதிலும் இவ்வாறு மேற்கொள்ளப்படும் வகைப்பாடு தவறானதென்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகின்றது. ஒரு நாட்டின் அரசியல் திட்டத்தினை முற்றாக எழுதப்பட்டது என்றோ, முற்றாக எழுதப்படாதது என்றோ, வகைப்படுத்துவது கடினம். அதாவது எழுதப்பட்ட அரசியல் திட்டத்தைக் கொண்ட அமெரிக்காவில் எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் திட்டத்தைக் கொண்ட பிரித்தானியாவில் எழுதப்பட்ட சட்டங்கள்

காணப்படுவதையும் அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக: பிரித்தானியாவில் மக்னாகாட்டா — 1815, உரிமைகள் மரோதா — 1689, 19 ம் 20 ம் நூற்றாண்டுகளில் செய்யப்பட்ட வாக்குரிமைச் சட்டங்கள், 1911 ம் 1945 ம் ஆண்டுகளில் செய்யப்பட்ட பாரானுமன்றச் சட்டங்கள், முதலான எழுதப்பட்ட சட்டங்களையும், அமெரிக்காவில் ஜனாதிபதி அமைச்சரவையை அமைத்தல், தேர்தலிலான இரு கட்சி முறையின் செல்வாக்கு முதலான எழுதப்படாத மரபுகளையும் அவதானிக்கமுடியும். இவ்வாறே எழுதப்பட்ட அரசியல் திட்டத்தைக் கொண்ட நாடுகளில் எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் மிகப் பெரும்பாலான வைபாகவும், எழுதப்படாத மரபுகள் சிலவும் காணப்படும். அவ்வாறே எழுதப்படாத அரசியல் திட்டங்களையுடைய நாடுகளில் எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் சிலவும் காணப்படும். இதனால் ஒரு நாட்டின் அரசியல் திட்டமானது எழுதப்பட்ட சட்டங்களையும் எழுதப்படாத மரபுகளையும் இயல்பாகவே கொண்டமைவதனால் எழுதப்பட்ட, எழுதப்படாத அரசியல் திட்டங்களென மிகத்தெளிவாக அவற்றை வகைப்படுத்துவது முன் பட்ட வகைப்படுத்தவாகவே இருக்கமுடியும். இல்லையே மேலெழுந்தவாரியான ஒரு வகைப்படுத்தலாகவே கருதப்படமுடியும்.

அரசியல் திட்டத்தின் தன்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியல் திட்டங்களை

- நெகிழும் அரசியல் திட்டம் (Flexible Constitution)
- நெகிழு அரசியல் திட்டம் (Rigid Constitution)

எனவும் வகைப்படுத்தலாம். அரசியல் திட்ட சட்டவாக்கற் செய்துறையென்றின் அடிப்படையில் அரசியல் திட்டத்தினைத் திருத்தும் முறைகளை கையமாக்ககொண்டு இவ்வகைப்பாடு மேற்கொள்ளப்பட்டது. விசேட வழிமுறைகள் எதுவுமின்றி சாதாரண சட்டங்களைப்போல அரசியல் திட்டத்தையும் திருத்தக்கூடியதாக அல்லது மாற்றக்கூடியதாகவிருப்பின் அது நெகிழும் அரசியல் திட்டம் எனப்படும். மாறாக அரசியல் திட்டத்தினை திருத்தவோ மாற்றவோ சாதாரண சட்டங்களைப் போன்றில்லாமல் விசேட வழிமுறைகள் வேண்டப்படும் அது நெகிழுத் தொகைகளில் திட்டம் எனப்படும். டைசி என்னும் அறிஞர் இவ்வகைப்பாடுபற்றிக் குறிப்பிடும்போது ஒரு அரசியல் திட்டத்தினை ஒரே சூப்பில் ஒரே வகையான நடைமுறைகளைப் பயன்படுத்தி மாற்றமுடியுமாயின் அது நெகிழும் அரசியல் திட்டமென்றும் அரசொன்றின் அரசியல் திட்டத்தினை நாட்டின் ஏவான சாதாரண சட்டங்களைப்போல மாற்றமுடியாத தன்மை காணப்படும் அது நெகிழுத் தொகைக்காலாக அரசியல் திட்டமென்றும் கூறுகின்றார். நெகிழும் அரசியல்

திட்டங்களுக்கு உதாரணமாக பிரித்தானியா, இத்தாலி, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகளின் அரசியல் திட்டங்களையும், நெகிழுத் தொகையில் திட்டங்களுக்கு உதாரணமாக ஜக்கிய அமெரிக்கா, கவிற்சலாந்து, அவஸ்திரேலியா, ஜேர்மனி, இலங்கை ஆகிய 'நாடுகளின் அரசியல் திட்டங்களையும் குறிப்பிடவாம். பொதுவாக இவ்வாறான அரசியல் திட்டத் திருத்தங்கள் சட்டசபைகளினாலும் உதாரணமாக இலங்கை சமஷ்டி அரசாயின் மத்திய மாநில சட்டசபைகளின் விருப்பத்தின் படியும் உதாரணமாக அமெரிக்கா, அவஸ்திரேலியா. மக்கள் நேரடியாக பங்குபற்றுவதன்மூலமும் உதாரணமாக கவிற்சலாந்து, சிறப்பு மாநாடுகளின் மூலமாகவும் உதாரணமாக கவிற்சலாந்து, வத்தீன் அமெரிக்கக் குடியரசுகள், மேற்கொள்ளப்படலாம். இங்கு ஒற்றையாட்சி அரசொன்றின் அரசியல் திட்டத்திலும்பார்க்க சமஷ்டியாட்சி அரசொன்றின் அரசியல் திட்டத்தில் நெகிழுத் தன்மை கூடுதலாகக் காணப்படும். உதாரணமாக ஜக்கிய அமெரிக்காவை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு அரசியல் திட்டத் திருத்தங்களை மேற்கொள்ளவேண்டுமாயின் அமெரிக்கக் காங்கிரஸின் 2/3 பங்கு உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை ஆதரவும், 3/4 பங்கு மாநிலங்களின் விருப்பமும் அவசியமானது கூடுதலாக வெளிப்படுகின்றது. ஒற்றையாட்சியரசான இலங்கையை எடுத்துக் கொண்டால் சட்டசபையின் 2/3 பங்கு உறுப்பினர்களின் ஆதரவு பெறப்பட்டால் அரசியல் திட்டத்தில் மாற்றங்கள் செய்யப்படலாம். எவ்வாறாயினும் சட்டசபைகளிற் பெரும்பான்மை ஆதரவுபெற்ற ஒரு கட்சியோ அரசாங்கமோ இவ்வாறான நிலைகளைத்தான்டிய விவகுவாக அரசியல் திட்டத்தில் திருத்தங்களை மேற்கொள்ளக்கூடிய நிலை காணப்படும்போது அரசியல் திட்டத்தின் நெகிழுத் தன்மை வென்பது மிகவும் கடினமானதொன்றே ரன்பதற்றுப் பிறம்பாக மிகச் சாதாரண விடயமாகிக்கூடுகின்றது. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் காட்சிக்கொள்ளக்கூடுகூடிய நவீன மக்களாட்சி அரசுகளில் அரசியல் திட்டங்கள் மாற்றப்படுகின்றன. வளர்ச்சியடையாத அரசியற் கலாசாரத்தைக்கொண்ட அரசுகளிலெல்லாம் இப்பங்கினை மிகச் சாதாரணமாக அவதானிக்கழடிகின்றது. உதாரணமாக இலங்கை இலங்கையின் 1972 ம் 1978 ம் ஆண்டின் அரசியல் நிட்டங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்ட கலாநிதி. நீலன் திருச்செல்வம் அவற்றை "கருவியாகு அரசியல் திட்டங்கள்" எனக் குறிப்பிட்டமை இங்கு நோக்கப்படலாம். மேலும் 1978 ம் ஆண்டு அமுலுக்கு வந்த இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தில் ஒரு தசாப்த காலப்பகுதிக்குள்ளாகவே பதினாறு திருத்தங்களை மேற்கொள்வது மிகச் சாதாரணமான விடமாகியது. இந்தவகையில் மக்களும், மக்கள் பிரதிநிதிகளும் அரசியல் திட்டத் திற் கொண்டுள்ள விருப்புவெறுப்புக்களைப் பொறுத்தே அரசியல் திட்டமொன்றின் நெகிழுத் தன்மை நிர்ணயிக்கப்படும். மக்களின் விருப்பத்துக்கு மாறாகத் தினிக்கப்பட்டால் நெகிழு அரசியல் திட்ட

டமும் நெகிழும் தன்மையுடையதாகத் தென்படும். இவ்வாறான நிலையில் சட்டமன்றத்தின் இறைமை கூடியளவில் வெளிக்காட்டப்படும். ஒரு அரசியல் திட்டத்தை நெகிழாத அரசியல் திட்டமென பொதுவாகக் குறிப்பிட முடிந்தாலும், அரசியல் திட்டமொன்றின் நெகிழும் தன்மையும், நெகிழாத்தன்மையும் நாடுகளைப் பொறுத்து தராதரத்தினால் வேறுபட்டுக்கொள்ளும். நெகிழாத அரசியல் திட்டங்கள் பொதுவாக எழுதப்பட்ட அரசியல் திட்டங்களாகவே காணப்படும். இருப்பினும் எழுதப்பட்ட அரசியல் திட்டங்கள் அனைத்தும் நெகிழாத அரசியல் திட்டங்களைக் கூறமுடியாது. நெகிழா அரசியல் திட்டங்கள் கூடியவும் உறுதித்தன்மை கொண்டவை என்பதனால் பல்லின மக்கள் வாழும் நாடோன்றில் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கவும், சம்பந்த நாடோன்றில் சம்பந்தியில் இணைந்த சிறிய அரசுகளுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கவும் உகந்ததெனக் கூறப்படுகின்றது. நெகிழும் அரசியல் திட்டங்கள் அடிக்கடி மாறக்கூடியவையாக இருப்பதனாலும் அரசியல் திட்டத்தின் நோக்கமே நாள்டைவில் மாற்றமடையக்கூடும் என்பதனாலும் நெகிழும் அரசியல் திட்டங்கள் பெரிதும் விரும்பப்படுவதில்லை. அடிக்கடி மாற்றமடைந்து உருமாறும் அரசியல் திட்டங்களை பொனிவியாடொயினிக்கன் குடியரசு, எஸ்சல்வடோர். வெளிக்கொலை, பெருமுதலான வத்தின் அமெரிக்க நாடுகளில் அவதானிக்கமுடிகின்றது நெகிழாத அரசியல் திட்டங்களுடன் ஒப்பிடும்போது நெகிழும் அரசியல் திட்டங்கள் காலத்தால் முந்தியவையாகஇருந்தபோதிலும் தற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட நெகிழாத அரசியல் திட்டங்களே பெருமளவில் காணப்படுகின்றன. முடிவில், அரசியல் திட்டத்தின் தன்மையை அடிப்படையாகக்கொண்டு நாடோன்றின் அரசியல் திட்டத்தினை எழுதப்பட்ட அரசியல் திட்டம், எழுதப்படாத அரசியல் திட்டம், நெகிழும் அரசியல் திட்டம், நெகிழா அரசியல் திட்டமான வகைப்படுத்தமுடிந்தாலும் இவ்வரசியல் திட்டங்கள் ஒவ்வொன்றும் சில பண்புகளின் அடிப்படையில் மேலும் தமிழுள் வேறுபட்டுக்கொள்கின்றனவில்லை என்று பண்டிகைகள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

சட்டத்துறையின் தன்மை (Nature of the Legislature)

சட்டமன்றத்துக்கும் மக்களுக்கு விடப்போன தொடர்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியல் திட்டத்தில் செய்யப்படுகின்ற இவ்வகைப்பாடு, பெருமளவுக்கு இக்கால சட்டசபைகளின் தன்மையைக் கவனத்திற் கொள்வதனால், சட்டத்துறையின் தன்மையினை மையமாகக் கொண்டு அரசியல் திட்டங்களை வகைப்படுத்தும்போது பின்வரும் மூன்று பண்புகள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

- (i) தேர்தல் முறைமை (Electoral System)
- (ii) மேற்சபையின் வகை (Types of Second Chamber)
- (iii) நெரடி மக்களாட்சித் தடைகள் (Direct Popular Checks)

தேர்தல் முறைமை

முதலில் வாக்குரிமையின் வகை (Kind of Suffrage) யினை அடிப்படையாகக் கொண்டு

- (i) வயதுவந்தோர் வாக்குரிமையினை அளிக்கும் அரசாங்கங்கள் (Adult Suffrage Government)
- (ii) வயதுவந்தோர்க்கு தகுதியின் அடிப்படையில் வரம்புக்குப்பட்ட வாக்குரிமையினை அளிக்கும் அரசாங்கங்கள் (Qualified Adult Suffrage Government)

என வகைப்படுத்தி இவ்வாக்கங்களின் அரசியல் திட்டங்களையும் ஒன்றிலிருந்தொன்று வேறுபடுத்துகின்றனர். வயதுவந்தோர் வாக்குரிமை என்பது குறிப்பிட்ட வயதுக்கு மேற்பட்ட குற்றவாளிகள், புத்திசுவாதீனமற்றோர் தவிர்ந்த ஏண்யோர்க்கு வழங்கப்படும் வாக்குரிமையின் குறிக்கும். உதாரணமாக பிரித்தானியாவில் 1831—1928 வரை வாக்குரிமை வழங்கும் முயற்சி இடம்பெற்றுவந்து, 1938 ன் பின்னர் தான் வயதுவந்தவர் களுக்கான வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இவங்கையில் 1931 ம் ஆண்டு பேரையே வயதுவந்தோர்வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இக்காலப்பகுதிக்கு முன்னர் கல்வி, சொத்து என்ற தகுதியின் அடிப்படையில் 4% மான இவங்கையர்க்கு மட்டுமே வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. இது வயதுவந்தோர்க்கான வரம்பிற்குப்பட்ட வாக்குரிமையினைக்குறித்தது. இவ்வாறே பிரேரினில் 18 வயதிற்கு மேற்பட்ட கல்வியறியுடையவர் களுக்கு மட்டுமே வாக்குரிமையைப்படுத்தும், போத்துக்கவில் 31 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண், பெண் இருபாலார்க்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டபோதிலும் இவர்களில் ஆண்கள் கல்வியறிவுடையவர்களாக இருக்கவேண்டுமெனக் குறிப்பிடப்படுவதும் வயதுவந்தோர்க்கான வரம்புக்குப்பட்ட வாக்குரிமைக்கான உதாரணங்களாகும். இதன் அடிப்படையில் வயதுவந்தோர்க்கான வாக்குரிமையை வழங்கும் அரசியல் திட்டங்கள், வயதுவந்தோர்க்கான வரம்புக்குப்பட்ட வாக்குரிமையை வழங்கும் அரசியல் திட்டத்தின் என இரு வேறு வகைப்பட்ட அரசியல் திட்டங்களை இனங்கான முடியும்.

இவ்வாறே தேர்தற் தொகுதியின் வகையின் (Kind of Constituency) அடிப்படையிலும் அரசியல் திட்டங்களை வகைப்படுத்திக் கொள்ளமுடியும். தேர்தற் தொகுதியிலிருந்து ஒருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் (Single Member Constituency) அரசியல்திட்டத்தையுடைய அரசுகள். சுதற் தல் தொகுதியிலிருந்து பலர் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் (Multi Member Constituency) அரசியல் திட்டத்தையுடைய அரசுகள் என்றும் தேர்தற் தொகுதிகளின் அடிப்படையில் அரசியல் திட்டத் திற்குப்பட்ட அரசுகளை வகையிடு செய்யலாம். இவ்வாறு இவ் அரசுகளை வகையிடு செய்யும்போது அவை கொண்டிருக்கும் அரசியல் திட்டங்களும் இயல்பாகவே வேறுபட்டுக்கொள்ளும். இவ்வாறு மிகத் தெளிவாக இரு வேறுபட்ட பிரிவுக்குள் அரசியல் திட்டங்களைபோ அரசுகளையோ அடக்கமுடிந்தாலும் தனிக்கூட்டத்தவர் தொகுதி, பல அங்கத்தவர் தொகுதி என்ற இரு முறை கரும் ஒன்றாக இயங்குவதை சில அரசியற் திட்ட அரசுகளில் அவதானிக்கு முடிகின் றது உதாரணமாக: அவுஸ்திரேலியாவில் சட்டசபையின் கீழ்ச்சபைத் தேர்தலுக்கு தனிக்கூட்டத்தவர் தேர்தற்தொகுதியும், மேற்கூறுத் தேர்தல்களுக்கு பல அங்கத்தவர் தேர்தற்தொகுதியும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதேபோன்றே இலங்கையிலும் இவ்விரு முறைகளும் ஒரே காலப்பகுதியில் பயன்படுத்தப்பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது.

மேற்கூறப்படுவதை

சட்டசபையின் இரண்டாம் மன்றமான மேற்கூறப்படுவதை தன்மையினை அடிப்படையாக்க்கொண்டு மேற்கொள்ளப்படும் ஒருவகை அரசியல் திட்ட வகைப்பாடாக இது காணப்படும். இதன்படி மேற்கூறப்படுவினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களா? நியமனம் செய்யப்பட்டவர்களா? என்னும் வகையில் இவ்வகைப்பாடு அமையும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக்கொண்ட மேற்கூறுக்கு ஏடுத்துக்காட்டாக அமெரிக்கா, அவஸ்திரேலியா, பிரான்ஸ், இத்தாலி ஆகிய நாடுகளின் சென்றசபையினையும், சவிற்சலாந்து மாநிலங்கள் சபையினையும், ஜேர்மனியின் பன்டஸ்டாட் (Bundestat) நினைவும் யீபானில் கவுன்சிலேர்ஸ் சபை (House of Councillors) யினையும் குறிப்பிடலாம். இதேபோல் நியமனம் செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைக்கொண்ட மேற்கூறுக்கு உதாரணமாக பிரித்தானிய பிரேருக்கள் சபை, கனடாவின் சென்றசபை, என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவை, தேர்ந்தெடுக்கப்படாதவை என்ற விருட்வை நிலைகளில் மேற்கூறுகளை வேறுபடுத்தமுடிந்தபோதிலும் இப்பிரண்டு நிலைகளும் இணைந்த மேற்கூறுகளையுடைய அரசுகளும் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக குடியரசுக்கு முந்திய ஸபையின்

1946 இற்கு முந்திய யப்பான், எகிப்திய சாம்ராச்சியம், அயர்வாந்து குடியரசு, தென்னாப்பிரிக்கா முதலானவை. எனவே இவ்வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் அரசுகளை எவ்வாறு வகைப்படுத்துகின்றோமோ அவ்வாறே அரசியல் திட்டங்களையும் வகைப்படுத்திக்கொள்ளமுடியும்.

நேரடி மக்களாட்சித் தடைகள்

நேரடி மக்களாட்சித் தடைகளைக் காரணமாக்ககொண்டும் அரசுகளின் அரசியல் திட்டங்களை வகைப்படுத்திக்கொள்ளமுடியும். நேரடி மக்களாட்சித் தடைகளைக் கொண்டுள்ள அரசியல் திட்டங்களைன்றும் நேரடி மக்களாட்சித் தடைகளைக் கொண்டிராத அரசியல் திட்டங்களைன்றும் அவற்றை வேறுபடுத்திக்கொள்ளலாம். நேரடி மக்களாட்சித் தடைகள் பெரும்பாலும் மக்களாட்சி நாடுகளிற் பின்பற்றப்படுகின்றது. இவற்றுள் அதிகளைற் பின்பற்றப்படுவது குடியொப்பம் அல்லது மக்கள் திர்ச்செப்பு (Referendum) என்பதாகும். அரசாங்கத் திட்டமொன்றுபற்றி அல்லது அரசியல் திட்டமொன்றுபற்றி மக்கள் திர்ச்செப்பினை அறியும் ஒரு முறை இதுவாகும். அமெரிக்கா, சவிற்சலாந்து, ஆகிய நாடுகளில் இம்முறை காணப்படுகின்றது. இவ்வாறே மக்களாட்சித் தடைகளிற் குறிப்பிடக்கூடிய தொன்றாக அமைவது தொடக்கவரிமை (Initiative) ஆகும். சட்டங்களைத் தொடக்கவும், அரசியல் திட்ட திருத்தங்களைத் தெரிவிக்கவும் மக்களுக்குள் உரிமையினை இது குறிக்கும். சவிற்சலாந்தில் தேசிய மட்டத்திலும் கன்டன்கள் மட்டத்திலும், அமெரிக்காவில் தேசிய மட்டம் தவிர்ந்த சில மாநிலங்களின் மட்டத்திலும் இம்முறை பின்பற்றப்படுகின்றது. மேலும் மக்களாட்சித் தடைகளில் திருப்பியழுத்தல் (Recall) என்பதும் முக்கியமானதாகும். இதன்படி வாக்காளர்கள் தாம் விரும்பாத பிரதி நிதிகளைச் சட்டமன்றத்திலிருந்து மீண்டும்குறிப்பாக்கள். இம்முறை அமெரிக்காவில் சில மாநிலங்களிற் பின்பற்றப்படுகின்றது. எனவே இவ்வாறான மக்களாட்சித் தடைகளையும், அவை பின்பற்றப்படும் வழிமுறைகளையும் இன்காணுவதன்மூலம் நவீன அரசுகளையும் அவற்றின் அரசியல் திட்டங்களையும் வகைப்படுத்திக்கொள்ளமுடியும்.

பொதுவாக நோக்குமிடத்து சட்டத்துறையின் தன்மையின் அடிப்படையில் அரசியல் திட்டங்களை வகைப்படுத்தும்போது தேர்தல் முறையை, மேற்கூறப்படுவதை, நேரடி மக்களாட்சித் தடைகள் என்ற காரணங்களின் மூலமாக மேலும் பலவேறுபட்ட வகைப்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியுமென்பது புரிந்து கொள்ளப்படலாம்.

நிர்வாகத்துறையின் தன்மை (Nature of the Executive)

இரு நாட்டின் நிர்வாகத்துறையை அவதானித்து அதன் அடிப்படையில் அரசியல் திட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் வகைப்பாடாக இது அமையும். இவ்வகைப்பாடானது, நிர்வாகத்துறையானது சட்டத்துறையிது கொண்ட பொறுப்பினை மையமாகக்கொண்டு செய்யப்பட்டது. நிர்வாகத்துறையானது பாரானுமன்றத்துக்கு நேரடியாகப் பொறுப்புடையதாக இருக்குமாயின் அது பாரானுமன்ற சார்புடைய நிர்வாக முறை எனப்படும். மாறாக அது பாரானுமன்றத்துக்குப் பொறுப்புடையதாய் அல்லாமல் ஜனாதிபதிக்கோ அல்லது வேறோர் நிறுவனத்துக்கோ பொறுப்புடையதாகவிருப்பின் ஜனாதிபதித்துவ நிர்வாகமுறையைப்படும். இந் நிர்வாகத்துறையின் பாருபாட்டையடிப்படையாகக்கொண்டு அரசியல்திட்டங்களையும், பாரானுமன்ற நிர்வாகத்துறை சார்புடைய அரசியல் திட்டம், மற்றும் பாரானுமன்ற சார்பாற அல்லது ஜனாதிபதித்துவ நிர்வாகத்துறை சார்பான அரசியல் திட்டமேன் வகைப்படுத்தலாம். பாரானுமன்றம் சார்புடைய நிர்வாகத்துறையைக்கொண்ட அரசியல் திட்டத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக பிரித்தானிய அரசியல் திட்டத்தினையும் ஜனாதிபதித்துவ நிர்வாக முறையையை அரசியல் திட்டத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமெரிக்காவின் அரசியல் திட்டத்தினையும் குறிப்பிடலாம்.

நீதித்துறையின் தன்மை (Nature of the Judiciary)

நீதித்துறையின் தன்மையின் அடிப்படையிற் செய்யப்படும் இவ்வகைப்பாடு நீதித்துறைக்கும் நிர்வாகத்துறைக்குமிடையிலான தொடர்பினை மையமாகக்கொண்டு செய்யப்பட்டதாகும். இதன்படி நாடொன்றின் அரசியல் திட்டத்தினை சட்டவாட்சிக்குப்பட்டதா? நிர்வாகச் சட்டத்துக்குப்பட்டதா? என வகைப்படுத்தலாம். அரசொன்று எல்லோருக்கும் ஒரே வகையான சட்டமென்ற முறையினைக் கடைப்பிடிக்குமானால் அது சட்டவாட்சி(Rule of Law) க்குப்பட்டதெனப்படும். மாறாக நிர்வாகத்துறையில் உள்ளோருக்கு வேறு வகையான சட்டம் காணப்படுமாயின் அது நிர்வாகச் சட்டத்துக்குப்பட்டதெனப்படும். ஜேரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றில், அரசாங்க அலுவலர்கள் தமது பணித்துறை சார்ந்த கடமைகளைச் செய்யும்போது அவர்களைப் பாதுகாக்க சில விசேட சட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. பிரான்ஸிற் தோன்றிய இவ்வாறான விசேட சட்டம் நிர்வாகச் சட்டம் அல்லது ஆட்சிமுறைச் சட்டம் (Administrative Law) எனப்படும். பிரித்தானியாவிலும் அதன் அரசியல் திட்ட முறைமக்களைப் பிழப்பற்றும் நாடுகளிலும் இவ்வாட்சித்துறைச் சட்டம் பிழப்பற்றப்படுவதில்லை. அதாவது

பொதுச்சட்டத்தின்வழி ஒரு நிர்வாக அலுவலர் சாதாரண பிரசைகளுக்கு இவண்யாகக் கருதப்படுவார். இவ்வாறு நிர்வாக அலுவலர்களுக்கு விதிவிலக்கனிக்காமல் சக்லஞ்ச சமாகக் கருதப்படுவதையே சட்டவாட்சி குறிக்கின்றது. ஆனால் ஐரோப்பாவின் சட்டமுறைகள் அரசாங்க அலுவலர்களை ஆட்சித்துறை நீதிமன்றங்கள்(Administrative Courts) மூலம் பாதுகாக்கின்றது. அதாவது இந்நீதி மன்றங்கள் பொதுச்சட்டத்திற்கும், சட்டவாட்சிக்கும் புறம்பாகச் செயலாற்றுகின்றன. அவை அரசாங்க அலுவலர்களுக்கு சாதாரண பிரசைகளைவிட உயர்ந்த தனிச்சிறப்பு உரிமையினர் அளிக்கின்றன. இவ்வாறான இவ்விரு வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் நவீன அரசுகளையும் பொதுச்சட்ட அரசுகள் (Common Law States), தனிச்சிறப்புரிமை அரசுகள் (Prerogative States) எனப்பாகுபாடு செய்யலாம். இங்கு பொது சட்ட அரசுகள் பொதுவாலே சட்டங்களின்கீழ் சட்டவாட்சியினை நடைமுறைப்படுத்துவதனால், இவ்வரசுகளின் நிர்வாகத்துறை விசேடமான சட்டங்களின்கீழ்ப் பாதுகாக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் தனிச்சிறப்புரிமை அரசுகளின் ஆட்சித்துறைச் சட்டங்கள் விசேட ஏற்பாடுகளின்கீழ் நிர்வாகத்துறையைப் பாதுகாக்கின்றன. இவ்வாறு நீதித்துறையின் அடிப்படையில் நிலவுகின்ற சட்டங்களை மையமாகக் கொண்டு பொதுச்சட்ட அரசுகள், தனிச்சிறப்புரிமை அரசுகளை அரசுகளை வகைப்படுத்துவதுபோல அவ்வரசுகளின் அரசியல் திட்டங்களையும்பொதுச்சட்ட அரசுகளின் அரசியல் திட்டம் (Constitution of Common Law States) தனிச்சிறப்புரிமை அரசுகளின் அரசியல் திட்டம் (Constitution of Prerogative States) என வகைப்படுத்திக் கொள்ளமுடியும்.

இவ்வாறாக அரசின்தன்மை, அரசியல் திட்டத்தின் தன்மை, சட்டத்துறையின் தன்மை, நிர்வாகத்துறையின் தன்மை, நீதித்துறையின் தன்மை, என்ற அடிப்படையிற் பொதுவாகவும், மேலும் அவை ஒவ்வொன்றின் சிறப்புப் பண்புகளைக் காரணமாகக்கொண்டும் அரசியல் திட்டங்களை வகைப்படுத்துவதென்பது மிகவும் சிக்கலான முயற்சியாகவும் கடினமான ஆய்வாக்குமே இருக்கின்றது. இதனாற்றான் பொதுவாக அரசரியலில் மாணவர்கள் மேலெழுந்தவாரியான சில மிகப்படுத்தப்பட்ட வகைப்பாடுகளுடன் அரசியல் திட்டங்களை அணுகுகின்றனர். இருந்தபோதிலும் அரசரியலில் அரசுகள் பற்றியும், அரசியல் திட்டங்கள் பற்றியும் புதிய ஆய்வுகளை முன்னெடுக்க மேற்குறிப்பிட்ட மாதிரியான அரசியல் திட்ட வகைப்பாடுகளே பயனுடையதாக இருக்குமென்பதுடன் மிகத்தெளிவான யதார்த் தமான முடிவுகளுக்கும் வழிவிடுமென்பது உணரப்படவேண்டும். இவ்வேளையில் “வரையில்லா அரசியல் மாறுபாடுகள் நிகழ்ச்சின்றன. அரசாங்கத் தின் அமைப்பும் ஏதோ ஒரு திசையில் மாற்றமடைந்துகொண்டே

இருக்கின்றது. எனவே எந்த ஓர் அரசியல்திட்ட வகைப்பாடும் முழுமையானதென்றோ, எக்காலத்துக்கும் பொருத்தமுடையதென்றோ கருதி விடமுடியாது'' என¹⁷ மைக்கேவர் குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் மன கொள்ளப்பட வேண்டும்.

குறிப்புகள் :

1. Strong C. F. (1970) : 11
2. Biman Behari Majumdar (1949) : 131
3. Sathyananthan N. (1981) : 03
4. Ibid : 02
5. Haripriya K. (1972) : 151
6. Strong C. F. (1970) : 59
7. Ibid
8. Ibid : 60
9. David Miller (1987) : 392
10. Strong C. F. (1970) : 34, 35
11. Ibid : 61
12. Ibid
13. Ibid
14. Ibid
15. Ibid : 62
16. Ibid
17. Iramachami P. (1978) : 219

சமஸ்தி ஆட்சிமுறை

சமஸ்தி முறையின் பண்பும் பரிமாணமும்

சமஸ்தியாட்சி அல்லது கூட்டாட்சி என்பதைக் குறிக்கும் “Federalism” என்ற ஆங்கிலப் பதமானது லத்தீன் சௌல்லான “Foedus” என்பதிலிருந்து பிறந்ததாகும்.¹ Foedus என்பது நட்புதாடு கருக்கிடையிலான ஒப்பந்தம், அல்லது உடன் படிக்கை என்பதனைக் குறிக்கின்றது. சமஸ்தியாட்சி முறையானது அண்மைக் காலங்களில் முக்கியப்படுத்தப்படும் ஓர் அரசியல் முறையாக விளங்கிக் கொள்ளப்பட்டாலும், கிரேக்க நகர அரசுகளில் அடையாளம் காணப்படக்கூடியளவுக்கு மிகப் பழையானதெப்பதுடன் மேற்குத்தேச வரலாறு பூராகவும் இதன் சாயல்களைப் பிரதிபலிக்கும் நிறுவகங்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ளவும் முடியும்². புராதன காலத்து புனித ரோம சாம்ராச்சியம், மத்திய காலத்தின் இந்தாவிய நகரங்களிடையே காணப்பட்ட சங்கங்கள், 13 ம் நூற்றாண்டில் வளர்ச்சியடைந்திருந்த சவில் நாட்டுக் கூட்டம், 16ம் நூற்றாண்டில் அவதானிக்கூடியதாகவிருந்த ஜக்கிய நெதர்லாந்து, 17ம் நூற்றாண்டில் அடையாளம் காணப்பட்ட டச்சு நாடுகளின் கூட்டம் என்பன சமஸ்தியின் சாயல்களை வெளிப்படுத்தின. இருப்பினும் இவை, முழு அளவிலான சமஸ்தித் தண்மைகளைக் கொண்ட நிறுவனங்களாகவோ, சமஸ்தியின் பூரண வடிவமாகவோ கருதப்படுவதில்லை. மிக ஆரம்ப காலத்திலிருந்து வளர்ச்சியடைந்து வந்த இவ்வாட்சி முறை மிகுந்த உயிர்த்துடிப்புடன் 1787ம் ஆண்டு அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் அறிமுகம் செய்துவைக்கப்பட்டதுடன் புதியதோர் பரிமாணத்தை அடைந்துகொண்டது. இப்புதிய பரிமாணம் பூரண சமஸ்தி முறையொன்றின் தண்மைகளை வெளிப்படுத்தியமையினால் உண்மையான உணர்வில் சமஸ்தியாட்சிமுறையின் ஆரம்பமாக ஜக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் கூட்டாட்சியே ஏற்றுக்கொள்ளப்படு

கின்றது. இதனால் சமஸ்தி முறையின் ஆரம்பமாக 18ம் நூற்றாண் மே, சமஸ்தி முறையின் அறிமுகநாடாக ஜக்கிய அமெரிக்காவும் கருதப்படலாம்.

சமஸ்தியாட்சி என்பது அதிகாரங்கள் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு அரசாங்க முறையினைக் (Decentralized Government) குறித்து நிற் கின்றது. மத்திய அரசு ஒன்றின் தலைமையின் கீழ், அதன் அரசியலமைப்புக்குப்பட்ட வகையிற் பல சிறியமானிலங்களோ அல்லது அரசுகளோ தமது சுதந்திரத்தையும் தனித்துவத்தையும் இழந்து விடாத வகையிற் சில பொது நன்மைகளை அடைவதை நோக்கமாகக் கொண்டு அதிகாரப் பன்முகவாக்கல் ஏற்பாட்டின் அடிப்படையில் இயங்கும் ஒருவகை ஆட்சிமுறையாகும். இவ்வாட்சிமுறையில் இளைந்துள்ள மத்திய - மாநில அரசாங்கங்கள் தமக்கென வரையறுக்கப்பட்டிருக்கும் நிர்வாகப் பரப்புக்குள் ஆதிக்கமுடையனவாக விளங்குகின்றன. மாதாக மாநில அரசாங்கங்கள் எதுவுமின்றி மத்திய அரசாங்கம் ஒன்றுடன் மட்டும் இயங்கும் அரசாங்க முறை ஒற்றையாட்சி முறையென அழைக்கப்படும். இவ்வாட்சி முறையில் மத்திய அரசாங்கம் ஒன்று மட்டுமே நிறுவப்பட்டு, அதை அரசாங்கத்திற்கே சிரமி இடைய அதிகாரங்களை நூல்தும் வழங்கப்பட்டிருக்குமென்பதனால், எந்த ஒரு நாட்டின் அரசியலமைப்பு மத்திய அரசாங்கத்தை மட்டும் அங்கிரித்து நாட்டின் ஆட்சிப்பொறுப்பை அவ் அரசாங்கத்திடம் மட்டும் ஒப்படைகளிற்கொதோ அது ஒற்றையாட்சி நாடு என அழைக்கப்படலாம். முழு நாட்டின்மீதும் மத்திய அரசாங்கம் மேலான அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதை இங்கு அவதானிக்கலாம். இந்திலையினை “ஒரு மத்திய அரசாங்கம் தலைமையான சட்டவாக்க அதிகாரத்தை வழக்கமாகச் செலுத்துதல் ஒற்றையாட்சி எனப்படும்.” என்ற குறிப்பிடுகின்றார். உதாரணமாக பிரான்ஸ், பிரித்தானியா, நியூசிலாந்து, பெஸ்லீயம், சென்டன், யப்பான், இத்தாலி, துணிசியா, பிரீவங்கா முதலான நாடுகளைக் குறிப்பிடலாம். ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்பு மத்திய அரசாங்கம் ஒன்றை மட்டுமே அங்கிரிக்கின்றதென்பது உண்மையானாலும் அங்கு, மத்திய அரசாங்கமானது அதன் ஆட்சிமுறையின் சிறப்பையும் நிர்வாக மேம்பாட்டையும் கவனத்திற்கொண்டு நாட்டடைப் பல் தனியான நிர்வாக அலகுகளாகப் பிரித்து அவற்றிற்கென சில அதிகாரங்களையும் உரிமைகளையும் வழங்குவது ஒரு வழமையான ஏற்பாடாகும். இவ்வாறு அதிகாரங்களை ஒப்படைக்கும் ஆட்சி உரிமையானது, அரசியலமைப்பி இலாடாகச் செய்யப்பட்டதென்பதையிட பொதுவாக சாதாரண சட்டங்களிலுடாகவே செய்யப்படுவதனால், மத்திய அரசாங்கத்தின் விருப்பத்தில்தான் இவற்றினுடைய நிலைபேரும் இயக்கமும் தங்கியிருக்கின்றது. இந்திர்வாக அலகுகளின் எல்லை நிர்வாக அலகுகளை அமைப்பதிலும் அழிப்பதிலும் அவற்றின் அதிகாரங்களை நிர்ணயிப்பதிலும் மத்திய அரசாங்கத்தின் விருப்பம் மட்டுமே தனி முதன்மைபெறுகின்றது. ஒற்றையாட்சி நாட்டில் இவ்வாறான நிர்வாக அலகுகளாக பிரான்சில் தினைகளங்கள் (Departments) அராண்டிஸ்மென்கள் (Arrondissements) கம்யூன்கள் (Communes) என்பனவும் பிரித்தானியாவில் வட்டாரசபையும் (County Council) இல்லை மாவட்டாபிரிக்கிச்சபை (District Development Council) மாகாண சமை (Provincial Council) என்பனவும் விளங்குகின்றன. ஒற்றையாட்சி முறையில் மாகாண, மாநகர், உள்ளூராட்சி மட்டங்களில் அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட்ட இவ்வாறான அமைப்புக்களை அடையாளம் காணமுடிந்தபோதிலும், சுதந்திரமாக இயங்கக்கூடிய அமைப்புக்களாக இவை விளங்குவதில்லையென்பது உணரப்படவேண்டும். தேசிய அரசாங்கம் வழமையில் இவ்வாறான அமைப்புக்களுக்கு அதிகாரங்களை ஒப்படைக்கும்போது இல் அமைப்புக்கள் தமது தொழிற்பாடுகளைத் தேசிய அரசாங்கத்திற்குப் பொறுப்புடையதாக அமைத்துக்கொள்ள வேண்டிய தேவையும் இருக்கின்றது. பொதுவில் இந்த நாடுகளின் சட்டமன்றத்திடமே சகல அதிகாரங்களும் உறைந்திருப்பதனால், இச்சட்டமன்றங்கள் தமது நிர்வாக வசதிக்காக துணை அமைப்புக்களிடம் பொறுப்புக்களை ஒப்படைக்கின்றது. அதாவது, சட்டமன்றம் அதிகாரங்களை நேரடியாக மக்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்கின்றபோது, குறிப்பிட்ட துணை அமைப்புக்கள் சட்டமன்றத்திலுடாகத் தாம்பெற்றுக்கொண்ட அவ் அதிகாரத்தினைப் பிரயோகிக்கின்றன. ஒற்றையாட்சி முறையின் அரசியல் திட்டமானது மத்திய அரசாங்கத்தைத் தனிர வேறு எந்த சட்டவாக்க நிறுவனத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்பதனால் இங்கு சட்டமியற்றுவதற்கான துணை நிறுவனங்கள் காணப்பட்டபோதிலும் இறைமை அதிகாரமுடைய துணை நிறுவனங்களாக இவற்றைக் கருதிக்கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் உண்மையில் சட்டமியற்றும் நிறுவனங்களாகவன்றி துணைச் சட்டங்களை இயற்றும் நிறுவனங்களாகவே, அவ்வாறான தன்மை ஒற்றையாட்சி முறையில் மாறுபட்டு மத்திய அரசாங்கமொன்றே இறைமையின் உறைவிடமாகக் கருதப்படுகின்றது.

இதனடிப்படையில் அதிகார மையவாக்கம் (Power Centralization) என்ற சிறப்புப் பண்பினை வெளிப்படுத்தும் ஒற்றையாட்சி முறையின் ஏனைய பண்புகளாக மத்திய சட்டமன்றத்தின் மேலாண்மை, இறைசை அதிகாரம் கொண்ட துணை நிறுவனங்கள் காணப்படாமை என்பன அமையமுடியும். சில அரசியல் நிர்வாக மட்டத்திலான நன்மைகள் ஒற்றையாட்சி அரசாங்க முறையையினை விருப்பமுடையதோர் ஆட்சிமுறையாக மாற்றுகின்றது. பலமான தேசிய அரசாங்கம் ஒன்றின் நிலைபேறு இவ்வாட்சிமுறையின் மிகவும் அடிப்படையான ஒரு எதிர்பார்க்கையாகும். அவ்வாறே ஒரு ஆட்சி உரிமைக்கு பிரசைகள் கீழ்ப்படித்து நடக்கும்போது மிக உயர்ந்த மட்டத்திலான தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தவும். சமஸ்தி முறையில் இருப்பது போன்ற பிராந்திய, உள்ளூர் மட்டத்திலான வேறுபாடுகளையும் சிகாசத்தினையும் தடைசெய்யவும் கூடும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. நிர்வாக ரீதியாக அதிகார மையப்படுத்தவினை இவ்வாட்சி முறை வலியுறுத்துவதின் விளைவாக மிகக் கூடியளவில் ஒரு மைத்தன்மையினைப் பிரதிபலிக்கும் சட்டங்கள், விதிமுறைகள், நிர்வாக நடைமுறைகள் என்பன நாடு முழுவதும் அமுலாக்கம் செய்யப்படவும் விளைவான சட்டவாக்கத்துக்கும் இவ்வாட்சிமுறை காரணமாக அமையுமெனக் கூறப்படுகின்றது. மாறாக அதிகார மையவாக்கமொன்றினை வலியுறுத்துகின்ற ஒற்றையாட்சி முறையானது சர்வாதிகாரப் போக்குடைய மக்களின் நலன்களையும் தேவைகளையும் புறக்கணிக்கும் அரசாங்கமொன்றிற்கு வழிவிடுமென்றும் குடியியல் அலுவல்களில் மிகக்கூடிய மக்கள் பங்களிப்பினைத் தடைசெய்யுமெனவும் கூறப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும் நாட்டுக்கு நாடு இப்பிரச்சினைகள் வேறான தன்மையினாக கொண்டுள்ளன. பிரான்ஸ், பிரித்தானியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகளின் அனுபவங்கள் வேறான விளக்கத்தினை முன்வைக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக மிகக் கூடியளவிலான வாக்களிப்பு வேளிப்பாடு சமஸ்தி நாடான அமெரிக்காவைக் காட்டிலும் பிரித்தானியாவிலேயே கூடியளவிற் பதிவுசெய்யப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது⁴.

ஒற்றையாட்சி முறையிலிருந்து நேரடியான ஒரு விளைவாக சமஸ்தியாட்சி முறை விளங்கவில்லை. இவற்றிற்கிடைப்பட்ட நிலையில் நாடுகளின் கூட்டம் (Confederation) என்ற ஒரு நிலையின் விருத்தியாகவே சமஸ்தியாட்சி அமைகின்றது⁵. 1787 ல் தெளிவான சமஸ்திமுறையொன்றின் அறிமுகத்திற்கு முன்னர், அரசுகளுக்கிடையே காணப்பட்ட ஐக்கியமென்பது நாடுகளின் கூட்டமென்ற வடிவிலேயே தாணப்பட்டது. மிகவும் நெகிழிச்சியடையக்கூடிய நிலையிற் காணப்பட்ட இவ்ஐக்கியமானது பல நாடுகளின் தொகுதியாகக் காணப்பட்டதேயன்றி பல நாடுகளும் இணைந்து, பல மான ஒரு அரசை

உருவாக்க மேற்கொண்ட முயற்சியாகக் காணப்படவில்லை. கட்டளைகளாகவும், தீர்மானங்களாகவும் காணப்பட்ட சில ஒழுங்குமுறைகளின் கீழ், அரசுகளை இராஜதந்திரத்தினால் வெளிப்பட்ட அமைப்புக்களாக இவைவிளங்கினவேயன்றி, சட்டவாக்கல் அமைப்பு ஒன்றியால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் அடிப்படையாகக்கொண்டு செய்யப்பட்ட ஒரு ஒழுங்குமுறையாகக் காணப்படவில்லை. இங்கு கூட்டினையிற் கேர்ந்துகொண்ட நாடுகளின் மத்திய அரசாங்கம், அதன் உறுப்பு நாட்டொன்றின் அரசாங்கங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடக்கவேண்டியநிலை காணப்பட்டால் அவ்வாட்சி நாடுகளின் கூட்டமாக அமைகின்றது. 1291 ல் மூன்று கண்டல்கள் இணைந்துருவாகிய சவிஸ்தாட்டுக் கூட்டமும், 1781 - 1789 காலப்பகுதியில் ஐக்கிய அமெரிக்காவிற் காணப்பட்ட 13 அரசுகளின் நாட்டுக் கூட்டமும், 1815 ல் நெப்போவியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர், 1815 - 1966 காலப்பகுதியில் 39 ஜேர்மனிய நாடுகள் இணைந்து உருவாக்கிய நாடுகளின் கூட்டமும் இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடப்படலாம்.

சமஸ்தியரசானது (Federal State) ஒற்றையாட்சி அரசெனபதி விருந்து நாடுகளின் கூட்டம் (Confederation) என்ற நிலைக்குத் துரிதமாக அகைவுற்ற நேரத்தில் தனது வரைவிலக்கணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. உண்மையில் இச் "சமஸ்தி" என்ற எண்ணக்கரு ஆரம்பங்களிலிருந்து மிகவும் ஆழமான மாற்றங்களுக்குட்பட்டதொன்றாக விருந்தபோதிலும் "சமஸ்திவாதம்" என்பதற்கு ஆரம்பகாலம் முதல் தர்க்கரிதியாக திருப்பிகரமான வரைவிலக்கணம் வழங்கப்படவில்லை. பொதுவாக சமஸ்திபற்றிப் போட்டாடுகள் "அரசு" "இறைமை" என்பவற்றுடன் தொடர்புபட்ட விளக்கங்களைவே காணப்படுகின்றது. ஒற்றையாட்சியைப்படுத்த மத்திய அரசாங்கத்திடம் இறைமை ஒழுங்கமைக்கப்படும் நிலையைப்படும், இறைமைகொண்ட அரசுகளின் ஐக்கியம் நாடுகளின் கூட்டமெனவும், பல அரசுகள் ஒன்றினைந்து பலமான ஒரு அரசினை உருவாக்கிக்கொள்கின்றபோது மத்திய - மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையே இறைமை ஒழுங்கமைக்கப்படும் நிலை சமஸ்தியைப்படுத்தலைக்குறிக்கும் ஒற்றையாட்சி முறைக்கு எதிரான வடிவுடைய ஒரு ஆட்சி முறையாக சமஸ்திமுறை விளங்குவதனால், இதனுடைய நடைமுறை பொதுவாக அதிகாரப் பண்முகவாக்கற் பண்பினைக் குறிப்பதாக அமையும். மிகப்பெரிய நிலப்பரப்புக்களைக்கொண்ட நாடுகளுக்கும் இன், மத, கலாசார, பொருளாதார வேறுபாடுகளைப் பிரதிபலிக்கும் மக்கள் தொகையைக் கொண்ட நாடுகளுக்கும் மிகப்பொருத்தமான ஆட்சிமுறையாக இச்சமஸ்தி முறை விளங்குகின்றது. இவ்வாட்சி முறையானது பிரதானமாக வேறுபட்ட அரசுகளோ, பிர

தேசங்களோ ஒன்றியைவதன்மூலமும் ஏற்கனவே ஒற்றையாட்சி முறை வடிய அரசொன்று பிரிந்தியங்குவதன் மூலமும் உருவாக்கப்படலாம். இதிற் பொது நன்மையை அடைய விரும்சிய நாடுகள் ஒன்றியை வதன்மூலம் உருவாக்கப்படும் சமஸ்தி முறையை முதலாவது நிலையும், குறிக்கப்பட்ட அரசு ஒன்றி ன் நிலப்பகுதிக்குள்ளான் ஒரு இனக்குழு வின்தோ அவ்வது இனங்களின்தோ தேவைகளுக்கும் கோரிக்கைகளுக்கும் இடமளிக்கும் வகையில் உருவாக்கப்படும் சமஸ்தி முறையை இரண்டாவது நிலையும் குறிக்கின்றது. இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட இச்சமஸ்தி முறையானது இன்று பெரிதும் விரும்பப்படும் ஒரு ஆட்சி முறையாகக் காணப்படுகின்றது. உலகின் மக்கள் வழும் நிலப்பாரப் பில் 1/3 பங்கிற்கு மேற்பட்டவை சமஸ்தி அரசாங்க முறைக்குப்பட்ட தென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஜக்கிய அமெரிக்கா, சிவிரஸாந்து, கனடா, ஜேர்மனி, பிரேசில், மெக்சிக்கோ, ஆர்ஜீஸ்டனா, இந்தியா, மலேசியா, வெளி சுவாலா, அவஸ்திரேனியா, பூசைசெலவியா, சோலியத்யூனியன் மற்றும் மத்திய கிழக்கு, ஆபிரிக்கநாடுகள் என்பன சமஸ்தி முறையைப் பின்பற்றுகின்றன. சமஸ்தி முறைக்கு எடுத்துக் காட்டாக இவையாவும் குறிப்பிடப்படுகின்றபோதிலும் இவையெல்லாம் சமஸ்திநாடுகளாகுமா? என்பது கேள்விக்குரிய ஒரு விடயமாகின்றது. மத்திய - மாநில அரசாங்க அமைப்புக்களுடன் இயங்கும் ஆட்சிமுறை யானது உலகில் உண்மையான கூட்டாட்சி நாடுகளின் என்னிக்கையைவிடக் கூட்டாட்சி அரசின் சாயல்களைப் பிரதிபவிக்கும் நாடுகளின் எண்ணிக்கையே அதிகமானதாகும். ஒரு நாட்டில் சமஸ்தி நிர்வாக அமைப்புக்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருப்பதால் மட்டும் அதனை ஒரு சமஸ்தி நாட்டை அழைக்குவிடமுடியாது. அதாவது ஒரு நாட்டின் மத்திய அரசாங்கமொன்றின்கீழ் பல மாநில அரசாங்கங்கள் தொழிற்படுவதனை அவதானித்து அதனை ஒரு சமஸ்தி நாட்டை அழைத்துவிடமுடியாது. இந்த வகையில் ஒரு நாட்டின் அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சி அரசாங்கமொன்றுக்கான ஏற்றாடுகளைச் செய்துள்ளதா என்பதை அவதனிப்பதைவிட அந்த அரசாங்கத்தின் நடைமுறைகள் கூட்டாட்சித் தன்மைகளைக் கொண்டிருக்கின்றனவா என்பதை நோக்குவது அவசியமானதாகும். கூட்டாட்சியென்னும் போது மத்திய அரசாங்கத்தையும் மாநில அரசாங்கங்களையும் சமூரிமைகொண்ட அரசாங்கங்களாகக் கருதி பரஸ்பர தோக்கிவள்ளி ஒன்றினுடைய கட்டளைகளுக்கு மற்றெறான்று அடங்கி நடக்கும் நிலையைத் தவிர்த்து சுதந்திரமான முறையில் இரு அரசாங்கங்களும் தமது நிர்வாக எல்லைக்குள் ஆட்சிசெலுத்தும் ஒரு முறையெனக் கருக்கமாக வரையறூக்கலாம். "சமஸ்தி முறையென்பது தேசிய ரீதியாகவும், பிராந்திய ரீதியாகவும், அதிகாரங்களைப் பங்கிடுசெய்து,

சமஸ்தியில் இணைந்த ஒவ்வொரு அலகும் சமமான முறையிற் தொடர்புகளைப் பேணிக்கொள்கின்ற அதேவேளை சுதந்திரமாகத் தமது எல்லைக்குள் செயற்படும் ஒரு ஆட்சிமுறை'' என கே. சி. வெயர் (K. C. Where) என்பவர்ட் குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆனால் இந்திலைக்கு மாறான இரு வேறுபட்ட நிலைகளிற் கூட்டாட்சி முறை இயங்குவதையும் அவதானிக்கலாம். கூட்டினைப்பின் இணைந்துள்ள அரசாங்கங்களின் சமத்துவம் என்பதற்கு முரணாக மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் முதன்மைபெற்ற கூட்டாட்சி களையும், மாநில அரசாங்கங்களின் ஆதிக்கம் வலுப்பெற்ற கூட்டாட்சிகளையும் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது.

பொதுவாக ஒற்றையாட்சிமுறை, சமஸ்தியாட்சிமுறை என வேறு படுத்திப்பார்க்க முடிந்தபோதிலும் ஒற்றையாட்சி, சமஸ்தியாட்சிப் பண்புகள் இணைந்த வகையில் ''பாதிச்சமஸ்தி'' அவ்வது ''குறைச் சமஸ்தி'' (Quasi Federal)⁷ என அடையாளம் காணப்படும் ஆட்சி முறைகளும் இருக்கின்றன. பெருமளவிலான அரசியல் முறைகள் சமஸ்திபோலத் தொற்றுமளிப்பினும் அவை ஒற்றையாட்சி முறையினை அணுமித்தவையாகவும், தேசிய அரசாங்கத்திற்கே முக்கியத் துவமளிப்பவையாகவும், பிராந்திய அரசாங்கத்தின்மீது தேசிய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கக் கூடியவையாகவும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான ஏற்பாடுகளுள் சில எழுதப்பட்ட கட்டத்திற்றாடகவும் சில எழுதப்படாத மரபுகளின் மூலமாகவும் அழுவாக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, தென்னாபிரிக்க நாடுகளிற் பல மாநில அரசாங்கங்கள், ஒரு மத்திய அரசாங்கத்தின்கீழ் இணைந்து இயங்குவதனால் அவ்வாட்சி-முறை சமஸ்தியை அடையாளம் காணப்பட்டபோதிலும் அங்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆதிக்கம் நிறைந்த கூட்டாட்சிப்பண்பே காணப்படுகின்றது. 1909ம் ஆண்டில் நான்கு பிரதேசங்கள் இணைந்து தென்னாபிரிக்கக் கூட்டரசு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இக்கூட்டரசின் அரசியலமைப்பு இரண்டு வகையான அரசாங்கங்களை ஒழுங்கமைத்தபோதிலும் மாநில அரசாங்கங்களின் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்தவில்லை. மாநில அரசாங்கங்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்குக் கட்டுப்பட்டே இயங்கின. இதேபோன்றே இந்தியக் கூட்டாட்சியிலும் மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆதிக்கம் மாநில அரசாங்கங்களின் நிர்வாக விடயங்களிற் பரந்து காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக, இந்தியாவின் கபினற்சபையின் ஆலோசனை எப்படி ஜனாதிபதி மாநிலங்களின் சட்டசபைகளைக் கலைக்கவும், மாநில கபினற்றை இடைநிறுத்தவும், மாநிலங்களின் அரசியலமைப்பினைத் தடைசெய்யவும் மாநிலங்களைத் தேசிய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் புதிய

மாநிலத் தேர்தல் நடைபெறும்வரை வைத்திருக்கவும் அதி காரம் உண்டு. இந்திய அரசியலமைப்பின் சரத்து 352, அவசரகால நிலை களில் அக்கட்டாட்சிமுறை மத்திய அரசாங்கத்தின் விருப்பப்படி கலைக்கப்படுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை வழங்குவது சிறப்பாகச் சுட்டிக்காட்டப்படவாம். இந்தியா இவ்விதிகாரங்களைப் பயன்படுத்திய சந்தர்ப்பங்கள் நிறையவே உண்டு. இதனாற்றான் போர்சிரியர் ஜவர் ஜூன்னிங்ஸ் தான் எழுதிய “இந்திய அரசியலமைப்பின் சில இயல்புகள்” என்ற நூலில் “இந்தியா மிகவுமுறவான மைய அதிகாரக் குழிப்பு இடையெடுப்பு ஒரு கூட்டாட்சி” என்றும், கவாநிதி அம்பேத்கார் என்பவர் “இந்திய அரசியலமைப்பு காலச் சூழ்நிலைகளுக்குப் பொருத்தமாக ஒரரசு முறையாகவும், கூட்டாட்சி முறையாகவும் இயங்கக் கூடியது.” என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். இவற்றுக்கு மாறாக மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசாங்கங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடப்பது மான நிலையும் சமஸ்தி முறையில் அவதானிக்கூடிய ஒரு பண்பாகின்றது. 1871 ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின்கீழ் ஜேர்மனியின் மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு கூட்டுப்பட்டு நடந்தது. ஜேர்மனியக் கூட்டுமைப்பின் மாநிலமான பிரஷ்யா மக்கள் தொகையாலும் நிலப்பரப்பினாலும், பொருளாதார பலத்தினாலும் வசிதாக இருந்த மையைப் பயன்படுத்தி, அக்கட்டாட்சி முறையினாலே கட்டுப்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்திலை ஒரளவுக்கு நாடுகளின் கூட்டுமென்ற வடிவினை ஒத்திருந்தது. இவ்வாறு சமஸ்திப் பண்புகளின் சாய்களைப் பெருமளவு பிரதிபலிக்கும் இருவேறுபட்ட கூட்டாட்சி நிர்வாக முறைகள், உண்மையான சமஸ்திமுறைக்குப் புறம் பாகத் தொழிற்படுவது அவதானிக்கப்படவாம். முடிவாக, எந்த ஒரு அரசின் மத்திய அரசாங்கமும், மாநில அரசாங்கங்களும் நாட்டின் இறைமையைத்தகுக்குள் பகின்துகொள்வதன்மூலம் ஏன்றை மற்றையதுகட்டுப் படுத்தாமல் அவற்றுக்கென அரசியலமைப்பால் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கும் எல்லைக்குள் நின்று சுதந்திரமாக இயங்குகின்றனவோ அதுவே சமஸ்தியாட்சி முறையை அழைக்கப்படவாம். இந்த வகையில் ஐக்கிய அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, கனடா, சவிற்சலாந்து ஆகிய நாடுகளை மட்டுமே சமஸ்திமுறைக்கு ஒரளவாயினும் சிறப்பான உதாரணங்களாக விளங்கிக்கொள்ளமுடியும். அதி காரப் பன்முகவாக்கல் என்ற சிறப்புப் பண்பினை மையமாகக்கொண்ட இவ்வாட்சிமுறையில் அதிகாரப்பங்கீடு, அரசியலமைப்பின் மேலாண்மை, முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கவும் அரசியலமைப்புக்கு விளக்கமளிக்கவுமான நீதிமன்றம், நெகிழாத அரசியலமைப்பு என்பன அதன் பிரதான பண்புகளாகவும் அமைகின்றன.

சமஸ்தி முறையின் வெற்றிக்கு அவசியமான நிலைமைகள் :

சமஸ்திமுறையொன்றின் உருவாக்கமானது தனித்து ஒரு காரணமினாலோ, பல கர்ரனிகள் ஒன்றினைவதன் மூலமாகவோ சாத்தியமாக முடியும். இவ்வாறே தோற்றம்பெற்ற ஒரு சமஸ்திமுறையானது வெற்றியடைய வேண்டுமாயின் அடிப்படையான சில நிலைமைகள் அங்கு காணப்படவேண்டும். அந்தவகையில் சமஸ்தி முறையொன்றின் தோற்றத்துக்கும் தோற்றம்பெற்ற சமஸ்திமுறையின் சிறப்பான இயங்கத்துக்கும் பின்வரும் நிலைமைகள் மிகவும் அடிப்படையானவையும் பொதுவானவையுமாகும்.

இணைவதற்கான விருப்பம் (The Desire for Union)

குறிக்கப்பட்ட சில பொதுநல்லமைகளை எய்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு ஒரு மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் இயங்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் சிறிய அரசுகளுக்கு ஏற்படும்போதே சமஸ்திமுறை தோற்றம்பெற முடியும். கூட்டாட்சி முறையின் அடிப்படையே இணைந்துகொள்வதில் ஏற்படும் விருப்பத்திற்றான் தங்கியுள்ளது. பாதுகாப்பு நோக்கமோ பொருளாதார நல்தொகை இத்தகைய இணைப்பை விருப்பத்துக்கான அடிப்படையாக அமையமுடியும். யுத்தங்களிலிருந்தும் பாதுகாப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தை வளர்த்துக்கொள்ளவும் உள்நாட்டு வர்த்தகத் தகடுகளை விவகிக்கொள்ளவும் விரும்பும் சிறிய அரசுகள் சமஸ்திமுறையரசினை விடம்படுகின்றன. மேலும் தமக்கிடையே சில அரசியற் தொடர்புகளைக் கொண்டிருக்கும் நாடுகள் அத்தொடர்புகளை மேலும் வளர்த்துகின்றன சமஸ்தி முறையை அமைக்க விரும்பும். அரசியல் திறுவனங்களின் ஒருமித்த தன்மை; இனம், மொழி, மதம் என்பவற்றால் ஒன்றுபட்ட மக்கள் குழு என்பதை இதெதாடர்புகளுக்குக் காரணமாக அமைந்து இணைப்பிற்கான விருப்பத்தை ஏற்படுத்தமுடியும். மற்றும் சமூக கைத்தொழில் அபிவிருத்தியானது பலம்வாய்ந்த அரசொன்றுக்கு அவசியமென்பது உணரப்பட்டவேள்ளிலும் பிரித் தானிய பிறவிகளுக்கும் (Privy Council) மேலான உயர்ந்த நீதி அதி காரம் நிறுவப்படுவதன் அவசரமும் அவசியமும் உணரப்பட்டபொழுதிலும் சமஸ்தியில் அரசுகள் இணைந்துகொள்ள விரும்பியதாகக் கூறப்படுகின்றது. அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, சவிற்சலாந்து கூட்டாட்சிகள் உருவாகியமைக்கு பாதுகாப்பு நோக்கமே அடிப்படையாக அமைந்தது. இங்கிலாந்திலிருந்தும் பாதுகாப்பை வேண்டிய வட அமெரிக்காவின் 13 ஆங்கிலக் குடியேற்றங்களும் ஒன்றிணைந்தபோது அமெரிக்க சமஸ்தி முறையின் வெற்றிக்கு அவசியமான நிலைமைகள் :

டியும், பச்சீக்கிலுள்ள உசாதிபத்திய சக்திகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்தும் பாதுகாப்பைப்பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்கில் 1900 ம் ஆண்டில் ஆறு குடியேற்றங்கள் ஒன்றிணைந்தபோது அவுஸ்திரேலிய சமஷ்டியும் உருவாகின. பொதுப் பொருளாதார நலனையும், தமது வர்த்தக நலனையும், உயர்த்திக்கொள்ள விரும்பியபோது மத்தியகால ஜூரோப் பாவின் 'கண்சா' நகரங்களின் சங்கமும், ரென் நகரங்களின் சங்கமும் அமெரிக்காவின் நாடுகளின் கூட்டமும் உருவாகியது. 1957 ம் ஆண்டிற் தொன்றிய மேற்கிந்திய தீவுகளின் கூட்டாட்சி 1962 ம் ஆண்டில் மறைந்தமைக்கும். 1823 ல் நிறுவப்பட்ட மத்திய அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்களின் நாடுகளின் கூட்டம் 1838 ம் ஆண்டிலேயே குபாட்டாமெலா, சல்வடோர், ஹூராண்டுராஸ், கோஸ்ராறிக்கா, நிக்கர குவா என ஐந்து நாடுகளாகப் பிளவுடைந்தமைக்கும் சமஷ்டியில் இணைந்த அரசுகளிடையே இணைந்துவாழுவேண்டுமென்ற விருப்பம் பலமடையாததும் அது இல்லாமையுமே காரணமாகும்.

புவியியல் அண்மை (Geographical or Physical Contiguity)

கூட்டாட்சியில் இணைகின்ற அரசுகளுக்கிடையே புவியியல் ரீதியில் மிக நெருக்கம் காணப்படுவது சமஷ்டிக்கு சாதகமானது அவசியமானதுமான ஒரு நிலையாகும். புவியியல் ரீதியான அண்மையானது பொதுநல உணர்வை வரைக்குமென்பதனால் சமஷ்டி முறைக்கு மிகவும் அவசியமான ஒரு குழ்நிலையாக இது குருதப்படுகின்றது. சமஷ்டியில் இணைகின்ற அரசுகள் நீண்ட புவியியல் எல்லையாற் பிரிக்கப்பட்டிருந்தால் இணைவதற்கான விருப்பம் இலகுவில் தோன்றமாட்டாது. பெரிய சமுத்திரம், உயர்ந்தமலை என்பவற்றினால் இவை பிரிக்கப்பட்டிருந்தால் எதிர்பார்க்கப்படும் பொதுப்பாதுகாப்பையோ தேசிய ஐக்கியத்தையோ அடைந்துகொள்ள மாட்டாது இவ்வாறு அவ்வரசுகளுக்கிடையே நீண்ட புவியியற் தன்மை காணப்படுமானால் கூட்டாட்சியின் விழுக்கிக்கே அதுதுணைபோதும். பேராசிரியர் கில்கிறைஸ்ட் (Prof Gilchrist) "நீல அமைப்பில் அதிகமான இடைவெளியிருப்பின் கவனமின்மையும் ஒற்றுமையின்மையும் மத்திய-மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையே ஏற்பட்டுள்ளது. மக்கள் வெவ்வேறு பகுதிகளில் தொலைவில் வாழுந்து வந்தால் அவர்களிடையே ஒற்றுமை குறைந்துவிடும். பொதுப்பாதுகாப்பு, பொதுப்பொருளாதார முன்னேற்றம் என்பன பாதிக்கப்படும்" எனக்க¹⁰ கூறுவது நோக்கத்தக்கது. கனிரசலாந்தின் கூட்டாட்சியானது ஒன்றுடென்று அணுமித்திருந்த பல சிறிய அரசுகள் இணைந்ததினால் ஏற்பட்டது. பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்தின் ஏகாதிபத்தியக் கூட்டுத்திட்டமானது தோல்வியடைந்தமைக்கு குடியேற்றநாடுகள் ஒன்றிலிருந்து மற்றுத்

நீண்ட தொலைவாற் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததும் ஒரு காரணமாகியது. பாகிஸ்தான் சமஷ்டி தோல்வியடைந்தமைக்கு புவியியல் ரீதியான அண்மை காணப்படாமலேயே காரணமாகியது. கிழக்கு - மேற்கு பாகிஸ்தானைப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த பாகிஸ்தான் நிலப்பகுதிக்கிடையே இந்திய நிலப்பகுதி காணப்பட்டது. இதனால் சமஷ்டிமுறை பாகிஸ்தானுக்குப் பொருத்தமானதாக அமையவில்லை. அவ்வாறே இந்தோ னெசியா பல தீவுகள் நிறைந்ததாக இருந்தமை அதன் கூட்டாட்சிக்குப் பாதகமாக அமைந்தது. அமெரிக்க சமஷ்டியைப் பொறுத்த வரையில் அல்லகாவும் ஹவாய்த் தீவுகளும் நில அமைப்பில் மிகவும் தொலைவிலிருந்தபோதிலும் அமெரிக்காவின் அரசியல் முன்னேற்றமும் இராணுவ வளிமையும் அதனால் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்பைத் தவிர்க்கின்றன.

சமூக நலன்கள் (Community of Interests)

வேறுபட்ட மத, மொழி, கலாசாரங்களைக்கொண்ட மக்களை, அரசுகளைக் கூட்டாட்சிமுறை இணைப்பதனால், இணைகின்ற அம்மக்கள் குழுவினதும் அரசுகளினதும் இன், மத, மொழி, பிரதேச, கலாசார நலன்களுக்குத் தகுந்த உத்தரவாதம் வழங்கப்படவேண்டும். அதாலுது பொதுவான நலங்களை உயர்த்திக்கொள்ளும் வகையில் ஒவ்வொர் சமூகத்தினதும் நலங்கள் பேணப்படவேண்டும். சமஷ்டியில் உள்ள பலம்வாய்ந்த அரசுகள் பலவீனமான அரசுகளின் நலங்களை ஆட்சேபிக்கவோ அபகரிக்கவோ முற்படக்கூடாது. இதனாற்றான கே.சி. வெயர் என்பவர் "சமஷ்டியில் இணையும் அரசுகள் இணைப்பினை விரும்புகின்றனவேதவிர சங்கம்த்தை விரும்பவில்லை" என்ற இந்திலையினை விளக்குகின்றார். உதாரணமாக அமெரிக்கா, சினிரசாந்து, கனடா ஆகிய நாடுகள் இன், மத, கலாசார ரீதியில் வேறுபட்ட மக்களைக் கொண்டதாகக் காணப்பட்டபோதும், ஓவ்வோர் சமூகத்தினதும் நலங்களை உத்தரவாதம் செய்துகொள்வதன்மூலம் குறுகிய வேறுபாடுகளை மற்றுத் தொதுநஸ்மையை அடைய முயல்வதன்மூலம் தேசிய அரசியலைப் பாதுகாக்கின்றனர்.

அரசியற் சமுதாய நிறுவனங்களின் ஒத்த தன்மை (Similarity of Social and Political Institutions)

கூட்டரசை உருவாக்கும் அரசுகளிடையே சமுதாய நிறுவனங்களிலும் அரசியல் நிறுவனங்களிலும் ஒத்ததன்மை காணப்பட்டால் அவைகள் இணைந்து செயற்பட விருப்பங்கொள்ளும். சமஷ்டியில் இணைகின்ற அரசுகள் ஒத்த அரசியல் நிறுவனங்களையுடையவாயிருப்பது சமஷ்டியின் சிறப்பான இயக்கத்திற்கு இன்றியமையாததெனக் கூறப்

படுகின்றது. அதாவது கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தின் அமைப்பை போலவே மாநில அரசாங்கத்தின் அமைப்பும் இருக்கவேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றனர். உதாரணமாக கண்டா, இந்தியா ஆகிய நாடுகளில் மத்திய - மாநில அரசாங்க மட்டங்களில் பாரர்ணமந்த முறை சார்ந்த நிர்வாகம் நிலவுவதும், அமெரிக்காவில் மத்திய - மாநில அரசாங்க மட்டங்களில் ஜனாதிபதிமுறை சார்ந்த நிர்வாகம் நிலவுவதும், சவிற்சலாந்தில் தேசிய - கண்டங்கள் மட்டங்களில் நேரடி மக்களாட்சி முறை நிலவுவதும், சோவியத் யூனியனில் தேசிய - ரூடியரசு மட்டங்களில் சோவியத் ஆட்சிமுறை காணப்பட்டமையும் அவதானிக்கூடியது.

சமத்துவமற்ற நிலைமை இல்லாமை (Absence of Marked Inequality)

கூட்டாட்சியில் இணைந்துள்ள அரசுகள் அல்லது பிரதேசங்கள் சமத்துவமுடையனவாக விளங்கவேண்டும். இங்கு, சமத்துவமென்பது சிறப்பாக அதிகாரச் சமநிலையைக் குறிப்பதாக அமைகின்றது. அதாவது சமஸ்தியில் இணைகின்ற மாநிலங்கள் அல்லது அரசுகள் சமமான அதிகாரங்களை அனுபவிக்கவேண்டும். சனத்தொகை அடிப்படையிலேயோ, நிலப்பரப்பின் அடிப்படையிலேயோ அவற்றின் அதிகாரங்கள் நிர்ணயிக்கப்படக்கூடாது. சமமான நிலப்பரப்புடைய அரசுகளையோ, மக்கட்தொகை கொண்ட அரசுகளையோ காணமுடியாதிருந்தபோதும் அவற்றுக்கிடையிலான அதிகாரப்பங்கீட்டில் சமத்துவமின்மை காணப்படக்கூடாது. உதாரணமாக அமெரிக்க சமஸ்திமுறையில் தேசிய சட்டசபையான காங்கிரஸின் செனந்தசபைக்கு அதன் சகலமாநிலங்களும், மாநிலத்துக்கு இரண்டு உறுப்பினர் என்ற வீதத்தில் சம அளவிலான பிரதிநிதிகளை அனுப்புகின்றனர். ஆனால் இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியாவேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. இந்தியப் பாராளுமன்றத்தின் ராஜ்யசபைக்கு மாநில அரசாங்கங்கள் அனுப்பும் பிரதிநிதிகளின் தொகை 1 — 34 வரையில் வேறுபடுகின்றது. இவ்வாறான சத்துவமற்ற நிலையே இந்திய சமஸ்தியில் மாநில அரசாங்கங்களின் அதிகுப்புதியான நடவடிக்கைகளுக்குக் காரணமாதும். பொருளாதார தீவியக் குரு மாநிலம் மிகவும் பலமடைந்ததாகவும், இன்னொர் மாநிலம் பலவீனமானதாகவும் காணப்படின் அதுவும் மாநிலங்களின் எதிர்ப்புரட்சிக்கும் பிரிவினங்க்கும் வழிவகுத்து சமஸ்திமுறையின் வீழ்ச்சிக்குத் துணையாகவாம். உதாரணமாக, இந்தியக் கூட்டாட்சியில் ஆந் திரப் பிரதேசம், தெலுங்காநா மாநிலங்களின் நிலைமை இதையொத்ததே. அவ்வாறே எந்தவொரு மாநிலமும் சமஸ்தியில் இணைந்துள்ள மற்றெல்லா மாநிலங்களின் பலத்தைவிட ஆதிக்கம் கூடியதாக விளங்கக்கூடாது. உதாரணமாக 1871ம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின்கீழான ஜேர்மனியக் கூட்டினையில், நிலப்பரப்பினாலும்

மக்கட்தொகையினாலும் பலம்மிக்கதாக விளங்கிய மாநிலமான பிரஷ்யா ஏனைய மாநிலங்கள்மீது ஆதிக்கம் செலுத்தியது. இதனால் மிகக்கூடியளவிற் பேணப்படக்கூடிய சமத்துவமான தன்மை சமஸ்திமுறையின் சிறப்புக்குக் காரணமாக அமையமுடியும்.

சமுக பொருளாதார அபிவிருத்தி (Socio Economic Development)

சிறப்பான சமஸ்தியாட்சி முறைக்கு சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்தி அவசியமானதாகும். சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தியின்றி ஒரு கூட்டாட்சிமுறை சிறப்பாக இயக்கக்காண முடியாது. அந்த நாடுகளிலுள்ள மக்கள் சிறந்த கல்வியறிவுடையவர்களாகவும், நல்வித்துவமடைந்தவர்களாகவும், பிறபோக்குவாத சிந்தனைகளிலிருந்தும் தமிழைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளக்கூடியவர்களாகவும் காணப்படவேண்டும். அரசியலரிலும் சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படியும் தன்மையும் அம்மக்களிடம் காணப்படவேண்டும். இருவேறுபட்ட அரசாங்கங்களின் இணைப்பையும் இயக்கத்தையும் மக்கள் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவர்களாயிருப்பது இங்கு அவசியமானதாகும் மொத்தத்தில் அபிவிருத்தியடைந்த அரசியற் கலாசாரத்தைக் கொண்டவர்களாக மக்கள் காணப்படவேண்டும். சமூக அபிவிருத்தியுடன் இணைந்ததாகவே பொருளாதார அபிவிருத்தியும் இங்கு முக்கியமானது. கூட்டாட்சியானது மிகவும் செலவினமான ஒரு அரசாங்க முறையாக இருப்பதனால் விருத்தியடைந்த பொருளாதாரநிலை காணப்படாவிட்டு அங்கு கூட்டாட்சிமுறை சிறப்பாக இயங்கமுடியாது. இரண்டுவகையான அரசாங்கங்களையும் இயக்குமனவுக்கு நிதிவசதி அவசியமானதென்பதனால் மத்திய அரசுக்கென சில வருவாய் மூலங்களையும், மாநில அரசுகளுக்கென சில வருவாய் மூலங்களையும் கொண்டிருக்க்கூடிய பொருளாதார வசதியுள்ள நாடுகளில் மட்டுமே கூட்டாட்சிமுறை சாத்தியமானதாகும். உதாரணமாக தென்னாபரிக்கா, தென்னமெரிக்கா முதலான நாடுகளின் பொருளாதார விருத்தியற்ற நிலையே அவற்றின் சிறப்பான சமஸ்திமுறையின் தொழிற்பாட்டுக்குத் தடையாக அமைந்தது. அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், அவுஸ்திரேவியா முதலான நாடுகளின் வளர்ச்சியடைந்த சமூக பொருளாதார நிலை அவற்றின் சிறப்பான சமஸ்திமுறைக்குக் காரணமாக அமைகின்றது.

திறமைவாய்ந்த தலைமைத்துவம் (Able Leadership)

பல அரசுகளையும் வேறுபட்ட கலாசாரங்களையுடைய மக்களையும் இணைக்கும் சமஸ்திமுறையின் சிறப்பான இயக்கத்துக்கு திறமை

வாய்ந்த தலைமைத்துவம் அவசியமானதாகும். அதாவது கூட்டரசு ஆட்சியினை நன்கு நடாத்துவதற்கு ஆனுமை மிக்க தலைவர்கள் அவசியமானவர்களாக விளங்குகின்றனர். இனம், மதம், மொழி என்பவற்றால் தோன்றக்கூடிய வேற்றுமைகளைத் தவிர்க்க வும், மக்கள் மத்தியில் ஆக்கியத்தை நோக்கிய விருப்பத்தை வளர்க்கவும் ஆனுமையுடைய திறமை மிக்க தலைவர்கள் அவசியமாகின்றனர். உதாரணமாக: ஜோன் மக்டோஞால்ட் (John Mac Donald) அவசிஸ்லாண்டர் கோல்ட் (Alexander Galt) ஜோர்ஜ் எட்டைன் (George Eteinne) ஆகியோர் கனடாவின் சமஷ்டி முறையின் சிறப்புக்கும், ஜோர்ஜ் வோசிப்டன் (George Washington) அலக்ஸாண்டர் ஹாமிள்டன் (Alexander Hamilton), பென்ஜமின் பிராங்கிலின் (Benjamin Franklin), ஜேம்ஸ் விள்சன் (James Wilson) மதிசன் (Madison), ஆகியோர் ஆக்கிய அமெரிக்காவின் சமஷ்டி முறையின் சிறப்புக்கும் பார்க்ஸ் (Parks), பேட்டன் (Barton), டெகின் (Deakin) ஆகியோர் அவஸ்திரேவிய சமஷ்டி முறையின் சிறப்புக்கும் முக்கிய காரணகர்த்தாக்களாக விளங்கினர்.

இன உணர்வு (Feeling of Homogeneity)

கூட்டரசைத் தோற்றுவிக்கும் அரசுகளிடையேயும் இன உணர்வு காணப்படவேண்டும். சமஷ்டியில் இனையும் அரசுகளைப் பற்றியும் மக்கள் இனக்களைப் பற்றியும் ஒவ்வொரு இனத்தவரும் அறிந்து கொண்டவர்களாக விவங்குவதுடன் தேசிய ஒருமைப்பாடுடைய பர்களாகவும் விளங்கவேண்டும். கனடா, அவஸ்திரேவியா, தென்னாபிரிக்கா, சுவிழ்சலாந்து என்பவற்றின் சமஷ்டி முறையின் உருவாக்கத் திற்கு இது காரணமாக அமைந்தது. இங்கு இன உணர்வைப்பது வேற்றுமைகளைத் தூண்டிவிடுவதாகவன்றி தேசிய ஒருமைப்பாட்டை நோக்கியதாக நெறிப்படுத்தப்படுவதைக் குறிக்கின்றது. பேராசிரியர் டெசி ‘‘கூட்டரசு என்பது நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டையும் மாநிலங்களின் உரிமைகளையும் பாதுகாக்கும் ஒரு அரசியல் ஏற்பாடாகும்’’ எனக்கு¹² கூறுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

தேசிய மட்டத்திலான கட்சிகள் (Parties on National Level)

சமஷ்டி முறையின் வெற்றிக்கு தேசிய மட்டத்திலான கட்சிகள் அவசியமானதாகும். ஒரு கூட்டாட்சி நாட்டின் குறிப்பிட்ட ஒரு மாநிலத்தில்மட்டும் செல்வாக்குடையவாகவன்றி தேசிய மட்டத்தில் சகல மாநிலங்களிலும் அவை செல்வாக்குடையவாக விளங்கவேண்டும். அப்போதுதான் வகுப்புவாத, பிரதேசவாத உணர்வுகள் தடுக்கப்படுகின்றன.

கப்பட்டுத் தேசிய உணர்வு வளியுறுத்தப்படும். உதாரணமாக: ஐக்கிய அமெரிக்காவில் குடியரசுக் கட்சி, ஐவாய்க்காக் கட்சி என்பன வும் இந்தியாவில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸும் குறிப்பிடப்படலாம்.

மத்திய - மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான உறவு (Relationship Between Centre - State Governments)

சமஷ்டி முறையின் சிறப்பிற்கு மத்திய - மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான உறவு கூடும் சுதந்திரமானவையாக அமையவேண்டும். இக்குறைபாடே இன்று அதிகமான நாடுகளின் சமஷ்டி முறையைப் பாதிக்கும் பிரதான காரணியாகும். சமஷ்டி முறை சிறப்பாக இயங்குவதாகக் கூறப்படுகின்ற அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளிலும் இந்நிலைமை பூரணம் பெற்றுள்ளதைக் கூறமுடியாது. கனடாவின் ஆளுநர் நாயகம் மாகாண விடயங்கள் தொடர்பாக மாகாணச் சட்டங்களை மறுப்பதற்குப் பெற்றிருக்கும் அதிகாரமும், அமெரிக்காவில் மாநில ஆளுநர்களை நியமிப்பதில் ஜனாதிபதி செலுத்தும் அதிகாரமும் இங்கு சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படலாம். மேலும் பொதுவாக எல்லா சமஷ்டி நாடுகளும் நிதி உதவிக்காக மத்திய அரசாங்கத் திலேபே தங்கியிருக்கவேண்டியிருப்பதனால் மத்திய - மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான உறவுகளில் சிக்கல்களும் முரண்பாடுகளும் ஏற்படக் காரணமாகின்றது. சமஷ்டி முறையின் சிறப்பிற்கு மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான உறவு கூடும் சுதந்திரமானதாக அமைவதுபோல மாநிலங்களுக்கிடையிலான உறவுகளும் சிறப்பாக அமையவேண்டும். எல்லைகள் தொடர்பாக, கலாசாரப்பரிவர்த்தனை தொடர்பாக, பொருளாதார வளர்ச்சிகளைப் பங்கிடு செய்தல் தொடர்பாக மாநிலங்கள் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையுடன் நடந்து கொள்ளவேண்டும். மொத்தத்தில், மத்திய - மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையேயும், மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையேயும் உள்ள உறவானது புரிந்துணர்வினைப்படையில் பரஸ்பர நோக்கிலைமைந்ததாக விளங்கவேண்டும்.

இவ்வாறாக ஒரு சமஷ்டியாட்சிமுறையின் தோற்றுத்துக்கும் அதன் வெற்றிக்கும் சிறப்புக்கும் மேற்சொல்லப்பட்ட நிலைமைகள் அவசியமானவையாகும். ஒரளவுக்காயினும் மேற்சொல்லப்பட்ட நிலைமைகள் பூர்த்தி செய்யப்படுகின்ற சந்தர்ப்பத்திலேயே சமஷ்டியாட்சி முறை நிலவுவதற்கான சாதகமான குழநிலையாக அது கருதப்படலாம்.

சமஷ்டி முறை அரசாங்கத்தின் நெருக்கடிகள்

சமஷ்டி அரசாங்க முறையானது, ஒற்றையாட்சி அரசாங்க முறை போன்று இல்லாமல் சிக்கல்மிக்க ஒரு வகை ஆட்சிமுறையாக இருப்பதனாற் பல பிரச்சினைகளை அது எதிர்நோக்கவேண்டியதாக இருக்கின்றது அவற்றுள் பின்சொல்லப்படுபவை மிகவும் அடிப்படையானவையாகும்.

திருப்திகரமான அதிகாரப்பங்கீடு

(A Satisfactory Division of Power)

திறமையான சமஷ்டியரசின் தொழிற்பாடானது தேசிய, பிராந்தியமட்ட அரசாங்கங்களிடையே செய்யப்படும் தெளிவான அதிகாரப் பங்கிட்டிலேயே தங்கியுள்ளது. அரசாங்கங்களுக்கிடையே சமநிலையைப் பேணவும் அவற்றுக்கிடையே கயாட்சியை உறுதி செய்துகொள்ளவும் இது அவசியமானதாகும். இவ் அதிகாரப் பங்கீடு பொதுவாக சாத்தியமானதாக இருந்தபோதிலும் எவ்வாறான விடயங்களை மத்தியமாநில அரசுகளுக்கு ஒதுக்குவதென்பது பிரச்சினைக்குரிய விடயமாகின்றது. அதனால் திருப்திகரமான அதிகாரப் பங்கீடு என்பது சமஷ்டியில் எதிர்நோக்கப்படும் மிகவும் அடிப்படையான ஒரு பிரச்சினையாகும். சமஷ்டியில் இணைகின்ற மாநில அரசுகளின் குதந்திரத்தையும் தனித்துவத்தையும் பேசுவதும் அதேவேளையில் உறுதியும், திறமையும் வாய்ந்த ஒரு மத்திய அரசாங்கத்தை எவ்வாறு உருவாக்குவதென்பது பிரச்சினைக்குரியதொன்றாகவே இருப்பதனால் தெளிவான அதிகாரப் பங்கிடென்பது இங்கு அவசியமாகின்றது பிறைஸ் (Bryce) என்னும் அரசியலரினார் அதிகாரப் பங்கீடு பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றபோது சமஷ்டி முறையில் மத்திய-மாநில சக்திகளைச் சமநிலையில் வைத்திருக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிடுகின்றார்¹³. இந்திலையினை அவர்வர்ணிக்கின்றபோது மத்திய அரசாகிய குரியனை வலம்வருகின்ற மாநில அரசுகளாகிய நட்சத்திரங்கள் அதன் சர்ப்பு வட்டத்திலிருந்து விலகிவிடாமலும் அதேவேளை அதன் வெப்பப்பகுதிக்குச் சென்றுவிடாமலும் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு, அதிகாரப்பங்கீடு அவசியமென்பதை உணர்த்திய பிறைஸ், அவ்வாறான அதிகாரப்பங்கீடு எவ்வாறு அமையவேண்டுமென்பதையும் தெளிவாக்குகின்றார். தேசிய நலன் சம்பந்தமான எந்த விடயமும் அது தேசிய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளேயே இருக்கவேண்டுமென்றும் தேசியநலனுக்குப் பாதகமில்லாத விடயங்கள் மாநில அரசுகளிடம் ஒப்படைக்கப் படலாமெனவும் கூறுகின்றார். இதனாட்படையில் வெளிநாட்டலுவல்கள், பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு வர்த்தகம், ஆயுதப் படைகளின் கட்டுப்பாடு,

கடலவழிக் கப்பற்சேவை, நாணய வெளியீடு என்பன எந்தநாட்டிலும் கூட்டாட்சி முறையின் பொதுவான நலங்களாகக் கருதப்படும் மாநகரசபை நிறுவனங்கள், வைத்தியசாலைகள், உள்ளூர்ப் பொது வேலைகள், சொத்துக்கள், குடியியல் உரிமைகள், நீதி நிர்வாகம் என்பன எங்கும் மாநில அரசுகளுக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். எவ்வாறாயினும் இவ் அதிகார ஒப்படைப்பு வேறுபட்ட கூட்டாட்சி அரசியலமைப்புக்களைப் பொறுத்து வேறுபட்டுக் காணப்படும். இவ் அதிகாரப் பங்கீடானது பொதுவாகப் பின்சொல்லப்படும் முன்று வழிமுறைகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.¹⁴

- மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை மட்டும் வரையறுத்துக் கூறி (Enumerated Powers) மிகுதியான அதிகாரங்களை (Residuary Powers) மாநில அரசுகளுக்கென ஒப்படைத்தல். உதாரணமாக: அமெரிக்கா, அவஸ்திரேலியா. சவிற்சலாந்து, சோவியத்யூனியன், ஆஸ்திரேன்டா. அமெரிக்காவில் ஒரு கூட்டாட்சிப் பட்டியலில் (Federal List) மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் விசேடமாகக் குறிப்பிடப்பட்டு ஏனைய அதிகாரங்கள் மாநில அரசாங்கங்களுக்கென விடப்பட்டுள்ளது. அவஸ்திரேலியா, சவிற்சலாந்து என்பன ஒரு கூட்டாட்சிப் பட்டியலையும், பொதுவான அதிகாரப் பட்டியல் (Concurrent List) ஒன்றையும் கொண்டுள்ளது. சோவியத்யூனியனில் ஒரு கூட்டாட்சிப் பட்டியல் மட்டும் காணப்படும்.
- மாநிலங்களுக்கென அதிகாரங்கள் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டு மிகுதியான அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்துக்கென ஒப்படைச் கப்படுதல் உதாரணமாக: கனடா.
- மத்திய-மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான அதிகாரமானது பின்வரும் முறைப்படியும் ஒப்படைக்கப்படலாம். இங்கு முன்று பட்டியலில் அதிகாரப்பங்கீடு நடைபெற்றிருக்கும். உதாரணமாக: இந்தியா.
  - (i) கூட்டாட்சிப் பட்டியல் (Federal List)
  - (ii) மாநிலங்கள் பட்டியல் (State List)
  - (iii) மீதியான அதிகாரங்களின் பட்டியல் (Residuary Powers List)

இங்கு மத்திய அரசின் அதிகாரங்களை வரையறுத்து மிகுதியான அதிகாரங்களை மாநில அரசுகளுக்கு ஒதுக்குவதானது. மாநில அரசாங்கங்களுக்கு எதிராக மத்திய அரசாங்கம் அதிகாரம் செலுத்தாத

முறையிலான ஒரு கட்டுப்பாடாகும். இதனால் மிகுதியான அதிகாரங்கள் எவ்வளவுக்கு அதிகமாக மாநில அரசுகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றதோ அவ்வளவுக்கு அங்கு கூட்டாட்சிப்பண்புகள் அதிகமாகக் காணப்படும். அமெரிக்க அரசியலமைப்பானது இந்திலைக்குச் சிறப்பான எடுத்துக்காட்டாகும். அதன் அரசியலமைப்பின் பத்தாவது திருத்தமானது இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. மாறாக மாநில அரசுகளின் அதிகாரத்தை வரையறுத்து மிகுதியான அதிகாரங்களை மத்திய அரசுக்கு விடுவதானது மத்திய அரசாங்கத்தைப் பலப்படுத்தி மாநில அரசாங்கங்களைப் பலனினப்படுத்தும் ஒரு ஏற்பாடாகும். இதனால் மிதியான அதிகாரங்கள் எவ்வளவுக்கு அதிகமாக மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்படுகின்றதோ, அவ்வளவுக்கு அங்கு ஒற்றையாட்சிப்பண்புகள் அதிகமாகக் காணப்படும். கண்டிய அரசியலமைப்பானது இந்திலைக்குச் சிறப்பான எடுத்துக்காட்டாகும். மேலும் அதிகாரமானது, மத்திய அரசுக்குரியதெனவும் மாநில அரசுகளுக்குரியதெனவும் பங்கிடப்பட்டு மிகுதியான பொதுவான அதிகாரப்பட்டியல் எனவும் ஒதுக்கீர் செய்யப்படுவதையும் அவதானிக்கலாம். இந்திய அரசியலமைப்பானது இந்திலைக்குச் சிறப்பான எடுத்துக்காட்டாகும். இதன்படி மத்திய - மாநில அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்கள் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டு மிகுதியான 47 விடயங்கள் பொதுவான விடயங்களாகக் கருதப்பட்டு மத்தியமாநில அரசாங்கங்களுக்கென அவை விடப்பட்டுள்ளன. இங்கு பொதுவான அதிகாரப்பட்டியல் காணப்படும்போது அதில் மத்திய அரசும் மாநில அரசுகளும் தலையிடு செய்யமுடியும். இவ்வாறு தலையிடும் போது இவற்றுக்கிடையே முறண்பாடு ஏற்பட்டால் மாநில அரசுகளின் சட்டங்கள் வலிதற்றாகி மத்திய அரசினது சட்டம் வலிதானதாக இருக்குமென்பதனால் இங்கும் ஒற்றையாட்சிப் பண்புகள் அதிகமாக வெளிப்படுவதற்கான வாய்ப்புக்களே கூடுதலாகவுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

இவ்வாறாக, மத்திய - மாநில அரசாங்கங்களிடையே அரசு அதிகாரமானது பங்கீடு செய்யப்பட்டால் மட்டும் அது திருப்திகரமான அதிகாரப் பங்கீடாக அமையமுடியாது. மாறாக அவை ஒன்றையொன்று ஆக்கிரமிப்பதைத் தடுசெய்வதற்கான ஏற்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறான பாதுகாப்புக் காவல்களினால் இக்கூட்டாட்சி முறையானது மேலும் மேன்மையடைய முடியும். பொதுவாக சமஷ்டியாட்சிமுறை நிலவும் நாடுகளில் சுதந்திரமான நீதித்துறை அமைக்கப்படுவது அவசியமானதாகும். சுதந்திரமானமுறையில் அரசியலமைப்புக்கு விளக்கமளிக்குமுடியவகையில் நீதிப்புனராய்வு (Judicial Review) அதிகாரத்தைக் கொண்ட வையாகவும் மத்திய - மாநில அரசாங்கங்களிடையே பிரச்சினைகள் ஏற்படும்போது அவற்றைத் தீர்க்கக்கூடிய அதிகாரம் மிக்களவாகவும்

நீதிமன்றங்கள் விளங்கவேண்டும். உதாரணமாக அமெரிக்க, அவுஸ்திரேலிய அரசுகளின் நீதித்துறை கார்பரேஷன் மற்றும் சௌவீனியல் ஆகிய நாடுகளிலுள்ள நீதிமன்றங்களுக்கு இவ்வாறான அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இதனைச் சொல்ல பொது மக்களிடம் நேரடியாக அதிகாரம் ஒப்படைக்கப்படுவது மற்றோர் வகையான பாதுகாப்பு ஏற்பாடாகும். உதாரணமாக: சுவிற்சலாந்து. இங்கு மக்கள் தீர்ப்பு (Referendum) தொடக்கவரிமை (Initiative) என்ற முறைகள் மின்பற்றப்பட்டு மக்களின் விருப்பமே அங்கு இறுதி முடிவாகின்றது. மேலும் அரசியலமைப்பானது வரையப்பட்டதாகவும், (Written Constitution), நெகிழாததாகவும் (Rigid Constitution) காணப்படுவதும் கூட்டாட்சிக்கான ஒரு பாதுகாப்பாகவே கருதமுடியும். தெளிவான விதிகளைக் கொண்டதாக அரசியலமைப்பு காணப்படுவதும், சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் அவ்வரசியலமைப்பினைத் தனது விருப்பப்படி மத்திய அரசாங்கமானது மாற்றிக்கொள்ள முடியாத நிலை இருப்பதும், கூட்டாட்சிக்கு அவசியமான ஒரு ஏற்பாடாகும்.

பெரிய அலகுகளின் மேலாதிக்கத்திற்கெதிராக சிறிய அலகுகளைப் பாதுகாத்தல் (Protection of the Smaller Units against Dominance by the Larger)

சிறிய மாநிலங்களைப் பெரிய மாநிலங்களின் மேலாதிக்கத்திற்கும் பாதுகாத்தல் என்பது சமஷ்டியில் எதிர்நோக்கப்படும் ஒரு பிரச்சினையாகும். சமஷ்டியில் இணையும் அலகுகளானவை நிலப்பரப்பரப்பின் அடிப்படையிலோ சுதந்தொகை ரீதியாக வேராட்சி எழுச்சியடைந்து காணப்படக்கூடாது. இவ்வாறு எழுச்சியடையும் ஒரு மாநிலம் சட்டவாக்கற் செய்முறையில் அதிகாவான தனது பிரதிநிதிக்கு வைத்தினால் மத்திய சட்டசபையின் கீழ்ச்சபையான (Lower House) மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையிற் செல்வாக்குச் செலுத்த முடியும். ஏனைவில், சட்டமன்றப்பிரதிநிதித்துவமென்பது பெரும்பாலான நாடுகளிற் சுதந்தொகை அடிப்படையிலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பல மாநிலங்கள் எழுச்சியடைவதைச் சில ஏற்பாடுகளின்மூலம் தடைசெய்யலாம். மத்திய சட்டசபையில் இரண்டாவது மன்ற முறையிலை (2nd Chamber System) ஏற்படுத்தி, அச்சபையில் ஒவ்வொரு மாநிலங்களுக்கும் அல்லது நிர்வாக அலகுகளுக்கும் சமமான பிரதிநிதித்துவத்தினைக் கொடுப்பதன்மூலம் மேற்கொண்ட நோக்கம் அடையப்படலாம். உதாரணமாக அமெரிக்க சமஷ்டியில், காங்கிரஸின் சென்றசபைக்கு மாநிலங்களுக்குச் சமமான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் சமமான அதிகாரங்களைச் சட்டசபையின் இருமன்றங்களுக்கும் வழங்குவதன் மூலமும் சென்றசபைக்கு (House of Senate) விசேட

மாகச் சில அதிகாரங்களை வழங்குவதன்மூலமும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையான கீழ்ச்சபையின் ஆதிக்கத்தினாக கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியும். உதாரணமாக அமெரிக்கா, அவஸ்திரேலியா, கனிற்சலாந்து சோவியத்யூனியன் ஆகிய நாடுகளில் இரண்டாம் மன்றமான சென்ற சபையானது கீழ்ச்சபையான பிரதிநிதிகள் சபையுடன் ஒப்பிடும்போது சமமான அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. அதேவேளை அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் செவற்சபையானது இரண்டு வி செட் அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. (i) பிரதிநிதிகள் சபையின் முடிவுகளை நிராகரிப்பதற்கும் (ii) ஜனாதிபதியினாற் செய்யப்படும் ஒப்பந்தங்களுக்கும் நியமனங்களுக்கும் அனுமதி மறுப்பதற்கும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது. இந்தகைய நிலை அமெரிக்காவின் சமஸ்திக்கு சிறப்பினைக் கொடுக்கின்றது.

மந்திய - மாநில அரசாங்க அமைப்புகளுக்கிடையிலான உறவுகள் (Organization of the Relation between the Centre and Units)

சமஸ்தியில் இணைந்த மத்திய - மாநில அரசாங்க அமைப்புகளுக்கிடையிலான உறவுகள் சிறப்பான முறையிற் பேணப்படுதல் அவசியமானதாகும். சமஸ்தியரசில் இணைந்துள்ள மத்திய - மாநில அரசுகள் பரஸ்பர சுதந்திரமுள்ளவாக, அரசியலமைப்பால் ஒதுக்கப்பட்ட அதன் அதிகார எல்லைக்குள் நின்று செயற்படுபவையாகக் காணப்படவேண்டும். சட்டவாக்கம், நிர்வாகம், நிதி அலுவல்களிற் பரஸ்பர தொடர்பு காணப்படவேண்டும். சிறப்பான கூட்டாட்சியின் இயக்கத்துக்கு இப்பரஸ்பர உறவுகள் பேணப்படுவது அவசியமானதாகும். ஆனால் இக்குறைபாடே இன்று பெருமளவிலான நாடுகளின் சமஸ்திமுறைகளைப் பாதிக்கும் ஒரு காரணியாகின்றது. மாநிலங்களின் மீதான மத்திய அரசின் கட்டுப்பாடுகள் அரசியலமைப்பு ரீதியாகப் பல வழிகளில் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. சமஸ்திமுறை சிறப்பாக இயங்குவதாகக் கூறப்படுகின்ற அமெரிக்காவில் மாநில விடயங்களிலான மத்திய அரசின் தலையீடுகளைக் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக மாநில ஆணைர்களை நியமிப்பதில் அமெரிக்க ஜனாதிபதி செலுத்தும் செல்வாக்கு; யுத்தங்கள், கலவரங்கள் என்பவற்றின்போது மத்திய அரசின் படைகள் மாநிலங்களுக்குள் பிரவேசித்தல் என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றைவிட மாநிலங்களின்மீது மத்திய அரசின் தலையீடும் கட்டுப்பாடும் அண்மைக்காலங்களில் விவசாய அபிவிருத்தி, கல்விக் சீர்திருத்தங்கள், பெருந்தெருக்கள் நிர்மாணம், என்பவற்றின் காரணமாக அதிகரித்து வருகின்றதை நோக்கப்படலாம். அங்வாடே கண்டாவிலும் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாடுகள் மாகாணவிடயங்களில் அதிகமாகச் செலுத்தப்படுவதைக் குறிப்பிடமுடியும். கன்டாவின் மாகாண ஆணைர்கள் சமஸ்தி அரசாங்கத்தினாலேயே நியமிக்கப்படு

வதனாலும், நீதித்துறை தொடர்பான சுல உயர் நியமனங்களும் தேவீன அரசாங்கத்தினாலேயே செய்யப்படுவதனாலும் இயல்பாகவே இக்கட்டுப்பாடுகள் அங்கு காணப்படுகின்றன. மத்திய - மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான உறவுகள் மட்டுமன்றி மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான உறவுகளும் (Organization of the Relation Among The Units) பேணப்படுவது அவசியமாகும். சமஸ்தியில் இன்னத்து இவ்வரசுகளிடையே எவ்வாறு சிறப்பான உறவினைப் பேணிக்கொள்வதென்பது பிரச்சினைக்குரிய ஒரு விடயமாகின்றது. சமஸ்தியில் இணைந்த மாநில அரசுகளுக்கிடையில் சுதந்திரமான உணர்வு மதிக்கப்படுதல் அங்கேயானது. எல்லைகள் தொடர்பாக, கலாசாரப் பரிவர்த்தனை தொடர்பாக, சூடுபேற்றம் தொடர்பாக, பொருளாதார வளங்களைப் பங்கிடுசெய்தல் தொடர்பாக, மாநிலங்கள் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையுடன் நடந்துகொள்வேண்டும். ஏனைய மாநிலங்களின் நவங்களிற்கு முரணாகச் செயற்படுவது தவிர்க்கப்படவேண்டும். சமஸ்தி முறையொன்றில் மத்திய - மாநில அரசுகளின் உறவு எவ்வாறு சுதந்திரமானதாக இருக்கவேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றதோ, அதேயளவிற்கு மாநிலங்களுக்கிடையிலான உறவுகளும் சுதந்திரமான முறையிற் பேணப்படுதல் அவசியமானதாகும். சமஸ்தியிலினைந்த அரசுகளுக்கிடையே ஏற்படும் முரண்பாடுகளும் சமஸ்தியில் உடைவினை ஏற்படுத்துமென்பதனால் இவ்வரசுகளிடையேயும் பிரதேசங்களிடையேயும் சமச்சீரான உறவினைப் பேணிக்கொள்ளுதல் அவசியமென்பது உஸரப்பட்டபோதிலும் அது சிக்கவான ஒரு விடயமாகவும் காணப்படுகின்றது.

திருப்திகரமான அரசியலமைப்புத் திருத்தமுறை (A Satisfactory Method of Amendment)

திருப்திகரமான அரசியலமைப்புத் திருத்தமுறையினைக் கடைப்பிடிப்பது சமஸ்தியில் அவசியமான ஒரு நடவடிக்கையாவதனால் அரசியலமைப்பினைத் திருத்துவதென்பது சமஸ்தியில் எதிர்நோக்கப்படும் ஒரு பிரச்சினையுமாகின்றது. சமஸ்தியின் மத்திய அரசாங்கம் மட்டுமன்றி மாநில அரசாங்கங்களும் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களிற் பங்கெடுத்துக்கொள்ளும்போதுதான் சிறிய அரசுகளின் நலன்களும் பாதுகாக்கப்படமுடியும். சில நாடுகளில் அரசியலமைப்புத் திருத்தமானது சட்டமன்றங்களின் விருப்பத்திற்குப் புறம்பாக நேரடியாகவே மக்களின் விருப்பம் அறியப்பட்டுத் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படும். எவ்வாறாயினும் எதேசெயாக மத்திய அரசுசட்டத் திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்குப் புறம்பாக, மாநிலங்களின் விருப்பங்களோ நேரடியாகமக்களின் விருப்பமோ அறியப்படுதல் திருப்திகரமான ஒரு முறை

யாக்குதப்படும். இந்தவகையில் அரசியலமைப்புக்களைத் திருத்து வதில்கவிற்சலாந்து, அமெரிக்கா, அவஸ்திரேவியா ஆகிய நாடுகளில் மத்தியஅரசிலும் பார்க்க மாநில அரசுகளுக்கு அதிகமான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளனம் குறிப்பிடத்தக்கது. உதாரணமாக, அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் ஏற்படுத்தப்படும் திருத்தங்களுக்கு ச.ம் ஷ் டி யில் இணைந்துள்ள 3/4 பஞ்சு மாநிலங்களின் விருப்பம் அவசியமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. சவிற்சலாந்தின் அரசியலமைப்புத் திருத்தமானது பெருமளவு மாநிலங்கள் சம்மதத்திற்கு முன்னுரிமையளிக்கின்றது. சம்ஷ்டி நாடான சோவியத்துவியைப் பொறுத்தவரையில் அரசியலமைப்புத் திருத்தல் முறையானது மேற்குறிப்பிட்ட நிலைமைகளிலிருந்து மாறுபடுகின்றது கப்பிரிம் சோவியத்தின் இரண்டு சபைகளினதும் 2/3 பங்கிற்கு மேலான அங்கத்தவர்களின் விருப்பத்தினாடிப்படையிற் திருத்தங்களை மேற்கொள்ளலாம்.

பிரிந்து செல்லும் உரிமை (Right of Secession)

பிரிந்து செல்லும் உரிமை சம்ஷ்டியின் ஒரு பிரச்சினையாகின்றது. சம்ஷ்டியில் இணைகின்ற அரசுகள் தாம் விரும்புகின்றபோது பிரிந்து செல்லலாமா? என்பது முக்கியமான விளாவாக முன்வகுப்படுகின்றது. இதன்போது சம்ஷ்டியில் இணைகின்ற அரசுகள் விரும்புகின்ற போது பிரிந்து செல்லலாமென்ற கருத்துக்களும், அல்லாற பிரிந்து செல்வது சாத்தியமாக்காட்டாது என்ற அனுபவங்களும் கூடவே காணப்படுகின்றன. சம்ஷ்டி முறையிலிருந்து மாநில அரசொன்று தானாக விலகமுடியாத நிலையிலிருப்பது சம்ஷ்டி முறைக்கான பல மாக்க கருதப்படுகின்றது. இவ்வாறு மாநில அரசொன்று விலகமுடியாதநிலை காணப்படும்போது மத்தியரசானது சம்ஷ்டியிலிணைந்துள்ள மாநில அரசொன்றை சம்ஷ்டியிலிருந்து விலக்கவும் முடியாத நிலை காணப்படுகின்றது. சம்ஷ்டியிலிருந்து மாநில அரசுகள் விலகமுடியுமென்றால் மத்திய அரசு மாநில அரசுகளுக்கு அஞ்சிந்தக் கூடுவதும் அதனால் சம்ஷ்டியின் இணைப்பு உடையவும் சந்தர்ப்பம் உண்டு. மாறாக மத்திய அரசு மாநில அரசுகளை விலக்க முடியுமென்றால் மாநில அரசுகள் மத்திய அரசுக்குப் பணிந்து செயற்படவேண்டிய தேவையும் அதனால் மாநில அரசுகளின் இன்றை பாதிக்கப்படவும் சந்தர்ப்பம் உண்டு. அமெரிக்கா, அவஸ்திரேவியா, கனடா, சவிற்சலாந்து ஆகிய நாடுகளில், இவ்வரிமைக்கிடமில்லை. அமெரிக்காவில் மாநிலங்களுக்கு பிரிந்து செல்லும் உரிமைவில்லையென்பது 1860 கணுடன் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட்டது. பிரிவினை கோரிய அமெரிக்கத் தென்பகுதி மாநிலங்கள் 1861-65 காலப்பகுதியில் நடைபெற்ற உள்நாட்டு யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்ததன் விளாவாக பிரிந்து

செல்லும் உரிமை வழங்கப்படமாட்டாதென்பது தெளிவாக்கப்பட்டு விட்டது. 1848 ல் சவிற்சலாந்தில் நிகழ்ந்த உள்நாட்டுப்போர் மாநில மொன்று சம்ஷ்டியிலிருந்து விலகமுடியாதென்பதனை நீருபித்தது. 1932 ல் மேற்கு அவஸ்திரேவியா பிரிந்து செல்லும் உரிமைகேட்ட போது அது வழங்கப்படவில்லை. எனி னும் சோவியத்துவினரின் அரசியலமைப்பின் 35 வது விதிப்படி, சம்ஷ்டியில் இணைந்து ஓள்ளுக்குப் பிரிந்து செல்ல இரும் உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. இருந்தபோதும் இன்றுவரை எந்த மாநிலமும் அவ்வரிமையைப் பயன்படுத்திப் பிரிந்து சென்றது கிடையாது. ஆனால் கடந்தகால அனுபவங்கள் பிரிவினை உரிமையானது சம்ஷ்டி முறையின் விழங்கிக்கு வழி வகுக்குமென்பதையே உணர்த்துகின்றன. ரொஷியா, நைசர்லாந்து, மேற்கிந்திய தீவுகளின் சம்ஷ்டி, மேற்காபிரிக்காவின் சம்ஷ்டியென்பன உடைந்தமைக்கு தன்னிச்சையானபிரிவினையேயே காரணமாகும். மேலும் 1966 ல் சிங்கப்பூர், 1971 ல் பங்களா டேஷ் என்ற புதிய அரசுகளின் தோற்றும் பிரிவினையுரிமையைப் பயன்படுத்தியதன் விளைவுகளாகவே விளங்குகின்றன. எவ்வாறாகியினும் சம்ஷ்டியிலிருந்து விலகுவதென்பது தன்னிச்சையான பிரிவினையென்பதற்குப் புறம்பாக சம்ஷ்டியிலிணைந்துள்ள பொதுவான அரசுகளின் விருப்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டமைவது சிறப்பானதாகும். அவ்வாறே பிரிவினையுரிமையை மறுப்பதென்பது சட்டாதியான ஒரு ஏற்பாடாகவும் கருதிக்கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் சம்ஷ்டியிலிணைகின்ற அரசுகள் உண்மையில் தமது இறைமையை முற்றாக இழப்பதில்லை. இதனாற்றான் “ஒரு மாநிலம் விவக விரும்பினால் பலத் தினாவன்றி வேற்றந்த அரசியலமைப்பு விதியினாலும் அதனத்தடுத்து நிறுத்தமுடியாது” என்று வியகோக் (Leacock) என்னும் அறிஞர் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறாக ஒரு சம்ஷ்டி நாடானது பலதரப்பட்ட நெருக்கடிகளை எதிர்தோக்கி வேண்டியதாகவிருப்பதும் அவற்றுக்குத் தகுந்த தீர்வுகளை அது முன்வகுக்கேவண்டியிருப்பதும் அவதானிக்கப்படலாம். இவைபோன்ற அடிப்படையான நெருக்கடிகளைத் தீர்க்கக்கூடிய முறையில் இவ்வரசுகள் செயற்பட்டாலன்றி இவ்வரக்களில் சம்ஷ்டிமுறை வெற்றியடைய முடியாது.

சம்ஷ்டி முறையானது வேற்றுமையில் ஒற்று மை காணக்கூடிய ஒரு ஆட்சிமுறையாகவும், சிறிய பல அரசுகள் ஒன்றாக இணைந்து பாதுகாப்பையும், பொருளாதார நன்மைகளையும் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு ஆட்சிமுறையாகவும் குறிப்பிடப்பட்டபோதும். அது பல வினமான ஒரு ஆட்சிமுறையாக அமைவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. சம்ஷ்டியின் குறைபாடுகள் தற்கொலானவை அல்ல என்றும் இவை அதனுடன் ஒன்றுசேர்ந்தவை எனவும் குறிப்பிடும் டைசி¹⁸ (Diecy) மிகக் கூடியவிலான சட்டங்களுடன் தொடர்புகொண்ட ஓர் ஆட்சி

முறையென்றும், பொருளாதாரவிருத்தி குன்றிய நாடுகளுக்குப் பொருத்தமற்ற ஓர் ஆட்சிமுறையென்றும், கூடியளவுக்குப் பழைமை பேண்வாதத்தைப் (Conservatism) பிரதிபலிப்பதாக அமைகின்றது எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு குறைபாடுடைய ஒரு ஆட்சி முறையாக சமஸ்தி முறை அமைந்தபோதிலும் இன்றும்கூட சமஸ்தி யாட்சிமுறை பொருத்தமானதாவும் விரும்பத்தக்கதாகவும் காணப்படுகின்றது. நடைமுறையில், இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வாக சமஸ்தி முறை முன்மொழியப்படுகின்றது. இருப்பினும் இனப்பிரச்சினைக்கு சமஸ்தி முறை ஒரு தீர்வாக அமையமுடியுமா? எனில் சாதகமான விடை கானுநிதல் கடினமாகவே உள்ளது. மயில்சியாவின் கூம்புடி விலும் நெஜீரியாவின் சமஸ்தியிலும் “இனவாதம்” என்பது முக்கிய பிரச்சினையாகவே உள்ளது. மேலும் இந்தியாவில் பஞ்சாப் (Punjab) மாநிலம், கண்டாசில் கியூபெக் (Quibec) மாநிலம், யூகோசெலவாக்கி யாவில் ஓரோட்ஸ் (Orots) மாநிலம், சோவியத்யூனியனின் அஸர்பை ஜான் — ஆர்மேனியா குடியரசுகளுக்கிடையிலான நகர்னோ சர்பாக் பிரதேசம் என்பன தொடர்பான பிரிவினைக் கோரிக்கைகளும் தக்க அனுபவங்களாகின்றன.

மத்திய அரசோன்றின் நலவரமயின் கீழ் பல சிறிய மாநிலங்களோ அல்லது அரசுகளோ தமது சுதந்திரத்தையும் தனித்துவத்தையும் இழந்துவிடாத வகையில் மத்திய - மாநில அரசாங்கங்கள் தமக்கெண் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கும் நிர்வாகப் பரப்புக்குள் ஆதிக்கமுடையனவாக விளங்கி, சில பொதுநன்மைகளை அடைவதை நோக்கமாகக் கொண்டு இயங்கும் ஓர் ஆட்சி முறை சமஸ்தி எனக் கூறப்பட்டபோதும் நடைமுறையிலுள்ள சமஸ்தி நாடுகளில் மத்திய அரசு பலம்பெற்றுவருவதும், மாநில அரசுகள் பலம் இழந்து நிற்பதும் வெளிப்படியான ஓர் அம்சமாகின்றது. அதாவது நடைமுறையிற் தோன்றியுள்ள சில நெருக்கடிகள் நேரடியாகவோ அன்றி முறை முகமாகவோ மாநில அரசுகளைப் பஸ்வினப்படுத்தி மத்திய அரசைப் பலப்படுத்திவந்துள்ளதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. இரண்டு உலக மகாயுத்தங்கள் ஏற்படுத்திய பலவேறு பிரச்சினைகளும், முன்றாவது உலக யுத்தமொன்றை நோக்கிய வேறுபட்ட போட்டிகளும், எழுச்சியடைந்துவரும் உள்நாட்டு யுத்த நெருக்கடிகளும் காரணமாக தேசியநலன், தேசியபாதுகாப்பு என்ற நோக்கங்களில் மத்திய அரசு மாநிலங்களின் நிர்வாக விடயங்களில் தலையிட செய்யவேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தியது. வளர்ந்துவரும் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து அவற்றைத் தீர்க்கக்கூடிய சக்தி மத்திய அரசிறகே இருப்பதனாலும் பொருளாதார வருமான, வெளவின்மை முதலான மிக முக்கியமான பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகளும் நோக்குடன் தற்காலிகரசுகள் பொது நல அரசுகளாக (Welfare States)

மாற்றமடைந்தமையாலும் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் வலுவடைவது அல்லது மாநில அரசுகள் மத்திய அரசிற் தங்கியிருக்கவேண்டியநிலை உருவாகியது தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றாகிவிட்டது. முடுக்கிவிடப்பட்டுள்ள நலை விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப அபிவிருத்திகளும், கைத்தொழில்மயவாக்கம், நகர மயவாக்கம் என்பனவும் சர்வதேச அரசியலிலான அமுக்கம், வெளியுறவுக் கொள்கை என்பனவும் மத்திய அரசின் தலையிட்டை மாநில அரசு நிர்வாகங்களில் ஏற்படுத் தக்காரணமாக அமைந்தது. மாநில, பிராந்தியமட்ட அரசாங்கங்கள் நாமாகவே தமது கடமைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியாத நிலை காணப்படும்போது இந்திலை ஏற்படுகின்றது. மூலவளப் பற்றாக்குறை, திட்டமிடற் பிரச்சினை என்பன இவற்றின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளாக அமைகின்றபோது தேசிய அரசாங்கத் தினால் உதவிகளும் பொதுவான வழிகாட்டல்களும் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு அவற்றின் குறிப்பிட்ட திட்டங்களுக்காக வழங்கப்படுகின்றது. சில சந்தர்ப்பங்களில் தேசிய அரசாங்கம் இவற்றிற்கு நிதி உதவிகளையும் எதுவித நிபந்தனையுமின்றி அளிக்கின்றன உதாரணமாக: கண்டாவின் சமஸ்தி முறையில் கல்வி, சுகாதாரம் என்ற இடு விடயங்களிலும் பிரதானமாக இந்திலையின் அவதானிக்கூடிய கிழவுகளிலிருந்து. கண்டாவில் கல்வி தொடர்பான விடயங்கள் மர்கானா அரசுகளுக்கு அவற்றின் குறிப்பிட்ட திட்டங்களுக்காக வழங்கப்படுகின்றது. சில சந்தர்ப்பங்களில் தேசிய அரசாங்கம் இவற்றிற்கு நிதி உதவிகளையும் எதுவித நிபந்தனையுமின்றி அளிக்கின்றன உதாரணமாக: கண்டாவின் சமஸ்தி முறையில் கல்வி, சுகாதாரம் என்ற இடு விடயங்களிலும் பிரதானமாக இந்திலையின் அவதானிக்கூடிய கிழவுகளிலிருந்து. கண்டாவில் கல்வி தொடர்பான விடயங்கள் மர்கானா அரசுகளுக்கு அவற்றின் குறிப்பிட்ட திட்டங்களுக்காக வழங்கப்படுகின்றது. சில சந்தர்ப்பங்களில் தேசிய அரசாங்கம் இவற்றிற்கு நிதி உதவிகளையும் எதுவித நிபந்தனையுமின்றி அளிக்கின்றன உதாரணமாக: கண்டாவின் சமஸ்தி முறையில் கல்வி மாகாணங்களுக்குக் கல்விக்காக வருடாந்தம் நிதி உதவி அளிக்கின்றது. அவ்வாறே மாகாணங்களின் சுகாதாரத்துக்கான செலவின் 50% தினை தேசிய அரசாங்கம் பொறுப்பெற்கின்றது 17 இதற்கு மேலாக பொலீஸ், பெருந்தொக்கள், பாரிய விவசாயத்திட்டங்கள் என்பவற்றிலும் இவ்வுதவிகளை அவதானிக்க முடிகின்றது. இவ்வாறான சமூக பொருளாதார நிலைகளுக்கு அப்பால் இந்தாடுகளின் சில அரசியல் நிறுவனங்களும் மத்திய அரசின் தலையிட்டினை நேரடியாகவோ மற்றமுகமாகவோ ஏற்படுத்துகின்றன. சிறப்பாக இந்தாடுகளின் அரசியற் கட்சிகளின் வளர்ச்சியானது குறிப்பாக, தேசியக் கட்சிகளின் வளர்ச்சியானது மத்திய அரசு இயந்திரத்தைப் பலம்பட்ட செய்தியிட்டது. உதாரணமாக: அமெரிக்காவில் குடியரசுக் கட்சி, ஐந்தாயக் கட்சி என்பவற்றினுடைய செல்வாக்கும், இந்தியாவில் இந்தியதேசிய காங்கிரஸின் மேலாதிக்கமும், சோவியத்யூனியனில் கம்யூனிசிக் கட்சியின் ஆதிக்கமும் இங்கு சிறப்பாகக்குறிப்பிடப்படலாம். இவ்வாறாக சமஸ்தியில் இணைந்த சிறிய அரசுகள், அதாவது மாநில, மாகாண அரசுகள் மத்திய அரசிற் தங்கியிருக்கும் நிலை சமீபகாலத்தில் அதிகரித்து வருகின்றமை பெரிதும் அவதானிக்கப்படலாம். தொடர்ந்து

தும் இத் தங்கியிருக்கும் நிலை பேணப்படுகின்றபோது இச் சமஸ்தி அரசுகள் கூட்டுறவு சமஸ்தி வாதத்தை (Cooperative Federalism) அடிப்படையாகக் கொண்டவை எனவும் இல் அரசுகள் கூட்டுறவு சமஸ்தி அரசுகள் (Cooperative Federal States) எனவும் குறிப்பிடப் படுகின்றன.¹⁸ இக் கூட்டுறவு வாதமானது சமஸ்தியில் இதை ந் த அரசுகளின் தங்கியிருக்கும் நிலையினையே குறிப்பதாக அமைவதனால் கூடவே அவற்றின் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சுதந்திரத்தை வெளிக்காட்டு வதாகவும் அமைகின்றது. இந்திலைமை தொடர்ந்தும் வீரிவடைவதற் கான வாய்ப்புக்களும், குழ்நிலைதனுமே பெருமளவிற் காணப்படுவத னால் எதிர்காலத்தில் சமஸ்தி பற்றிய மரபுரீதியான கோட்பாடு களும் விளக்கங்களும் சமூக யதார்த்தமொன்றுடன் முரண் பட்டுக் கொள்ள, சமஸ்தி முறைக்கான புதிய விளக்கங்களும், வரைவிலக் கணங்களும் முன்வைக்கப்பட்டுவேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றதெனக் கூறலாம். அவ்வது தூய சமஸ்தி முறை நடைமுறையில் இல்லை யேன்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

முடிவில், நின்டகால அனுபவமாக சமஸ்தி முறை அமைந்ததுடன் பல நாடுகளிலும் பல்வேறு தேவைகளுக்காக சமஸ்தி முறை ஏற்படுத் துப்பட்டபோதிலும் தூய சமஸ்தி (Pure Federalism) என்பது நடை முறையில் எங்குமே பின்பற்றப்படுவதில்லை. ஒற்றையாட்சிய் பண்புகள் வலுவடைந்து வருகின்ற தன்மையையே தற்போதைய சமஸ்தி அரசுகளில் அவதானிக்க முடிவின்றது. மறுபுறமாகக் கூறின் சமஸ்தி ரின் சாயல்களைப் பெருமளவு பிரதிபவிக்கும் ஒற்றையாட்சி அரசுகளையே நடைமுறையிற் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இருபதாம் நாற்றான்டின் நவீன நிலைமைகளினாலும் எதிர்நோக்கப்படும் பிரச்சினைகளினாலும் சமஸ்தி முறை ஒற்றையாட்சி அரசாங்க முறையை நோக்கித் தூரிதமாக அங்கைது தனிர்க்கமுடியாததாகிவிட்டது. இதனால், நவீன அரசியலில் சமஸ்தியாட்சி முறைக்கான ஓர் இலட்சிய அரசாக (Ideal State) எந்த அரசுகளையுமே எடுத்துக்கூறமுடியாத நிலை இன்று காணப்படுகின்றது. இவ்வேளையில் கரோல்ட் லஸ்கி (Harrold Lasky) “சமஸ்தியுகம் என்பது முடிவடைந்துவிட்ட யுகம்”¹⁹ எனக் கரும் கருத்துக்கள் மிகப் பொருத்தமானவையாகவே தென் படுகின்றது. இருப்பினும் “உலக அரசாங்கம்” (World Government) பற்றிய எண்ணம்; சிந்தனை என்பன இன்னமும் வலியுறுத்தப் படுகின்றபோது சமஸ்தி வாதத்தின் முக்கியத்துவத்தையே அங்கு கணா முடிகின்றது.

துறிப்புகள் :

1. Peter H. Merkl (1967) : 351
2. Ibid
3. Strong C. F. (1970) : 63
4. Rais A. Khan, James D. Mc. Niven, Stuart A. Mackown (1977) : 165
5. Peter H. Merkl (1967) : 330
6. Rais A. Khan, James D. Mc. Niven, Stuart A. Mackown (1977) : 166
7. K. C. Wheare (1963) : 26, 27
8. Vishnoobbagwan (1977) : 253
9. Ibid
10. Agarwal N. N. Vidyabhushan, Vishnoobbagwan (1980) : (Part Three) 87
11. K. C. Wheare (1963) : 41
12. Agarwal N. N. Vidyabhushan, Vishnoobbagwan (1980) : (Part Three) 82
13. Appadorai A. (1975) : 500
14. Rais A. Khan, James D. Mc. Niven, Stuart A. Mackown (1977) : 167
15. Clarence G. M. Peliks T. (1962) : 296
16. Appadorai A. (1975) : 507
17. Rais A. Khan, James D. Mc. Niven, Stuart A. Mackown (1977) : 168
18. Ibid
19. Surianarayanan P. (1972) : 315

உசாத்துணை நால்கள்

Adrian Leftwich (1984),
 What is Politics? The Activity and its study,
 Basil Blackwell Publishers Ltd. England.

Alan R. Ball (1988),
 Modern Politics and Government (Fourth Ed)
 Macmillan, London

Appadurai A. (1975),
 The Substance of Politics (Eleventh Edition),
 Oxford University Press, Culcutta.

Agarwal N. N., Vidyabhushan, Vishnoobhagwan (1980).
 Principles of Political Science
 R, Chand & Co. Publishers, New Delhi.

Giman Behari Majumdar (1948),
 Principles of Political Science and Government,
 Mondal Brothers & Company Ltd Culcutta.

Burns, J. H. (1988),
 The Cambridge History of Medieval Political Thought C. 1450 -
 c. 1450,
 Cambridge University Press, Cambridge.

Clarance G. M, Peliks T. (1962)
 Evolution of Government
 Saiva Siddhanda Publications Madras.

Daler Deol (1977)
 Liberalism and Marxism : An Introduction to the Study of
 Contemporary Politics,
 Sterling Publishing Co. Ltd. – New Delhi.

David Miller (1987),
 The Blackwell Encyclopedia of Political Thought.
 Blackwell Reference, Newyork, U. S. A.

Desinov. A (1987)
 Theory of State and law,
 Progress Publishers, Moscow.

George H. Sabine (1937),
 A. History of Political Theory,
 George G. Harrap & Co. Ltd.

Hugh V. Emry (1989), From A Positive to a Cultural Science :
 Towards A New Rationale for Political Studies, Political Studies
 Volume xxxvii No. 02 June.

John Dearlove (1989),
 Bringing the Constitution Back into Political Science and State,
 Political Studies. Volume xxxvii No 4 December.

Naresh Chandraroy, Jyotirindradas Gupta, Jayantakumar Ray (1963),
 Principles of Political Science,
 Macmillan and Co. Ltd. Madras

Natarajan. P. (1973),
 Political Thoughts,
 Tamil Nadu Book Society.

Peter B. Harris (1976),
 Foundations of Political Science,
 Hutchinson, London.

Peter H. Merkl (1967),
 Political Continuity and Change,
 Harper & Row, Publishers - London.

Rais A. Khan, D. Mc Niven, Sturat A. Mackown (1977),
 An Introduction to Political Science,
 Richard Irwin, Inc. Homewood, Illinois.

Roger Scruton (1982),
 A Dictionary of Political Thought,
 Macmillan Reference Books.

Shakhnasarov G. K. (1985),
Social Science,
Progress Publishers, Moscow.

Sheptulin A. P. (1978),
Marxist Leninist Philosophy,
Progress Publishers, Moscow.

Stephen Leacock (1921),
Elements of Political Science,
Houghton Mifflin Company, Newyork.

Strong C. F. (1970),
Modern Political Constitutions,
Sidgwick & Jacson Ltd, London.

Suresh Chandra Pant (1983),
History of western Political Thought: (From Plato to PresentDay),
Prakashan Kendra Lucknow.

Valery Deyev (1987),
Philosophy and Social Theory : An Introduction to Historical
Materialism
Progress Publishers, Moscow.

Varma S. P. (1975),
Modern Political Theory : A Critical Survey,
Vikas Publishing House Pvtltd New Delhi.

Vishnoobhagwan (1976),
Constitutional History of India and National Movement (5th Ed),
Atmaram & Sons Delhi.

Volkov M. L. (1985),
A Dictionary of Political Economy.
Progress Publishers, Moscow.

Where K. C. (1963) (4th Edition)
Federal Government,
Oxford University Press London.

23301

இராமசாமி பி. (1978),
ஓப்புமை அரசாங்கங்கள்,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,

சத்தியநாதன். என் (1981),
தற்கால அரசாங்கங்கள்,
மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகம்.

குரியதாராயணன் (1972)
நல்வீச கூட்டாட்சிகளில் மைய - மாநில உறவுகள்
தமிழ்நாட்டுப் பாடல்நூல் நிறுவனம்.

ராஜ்கோபாலன் ஜி. (1958)
ஆட்சிக்கலை,
மதுரை.

பொருஸ்லாவ்ஸ்கி. வெ. மொ. (1978)
இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாதமும், வரலாற்றுப் பொருள் முதல்
வாதமும் : தொடக்க நூல்,
முன்னேற்றப்பதிப்பகம், மாஸ்கோ.

உறவிப்பிரியா கெ. (1978)
அரசின் அணுக்கள்
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்.

காம்பு தமிழ்க் கலை
நாலதம்

கொம்பு தமிழ்க் கலை
நாலதம்

75
75
45
45
—
370

கொழும்பில் அச்சிட்டு வெளியீடுவோர்
லங்கா புத்தகசாலை
G.L.1/2 டயஸ் பிளேஸ்,
துணசிங்கபுர்,
கொழும்பு - 12.
தொலைபேசி: 341942